

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BY SIN TO ATONE

A FORCED PROXIMITY SECRET SOCIETY ROMANCE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

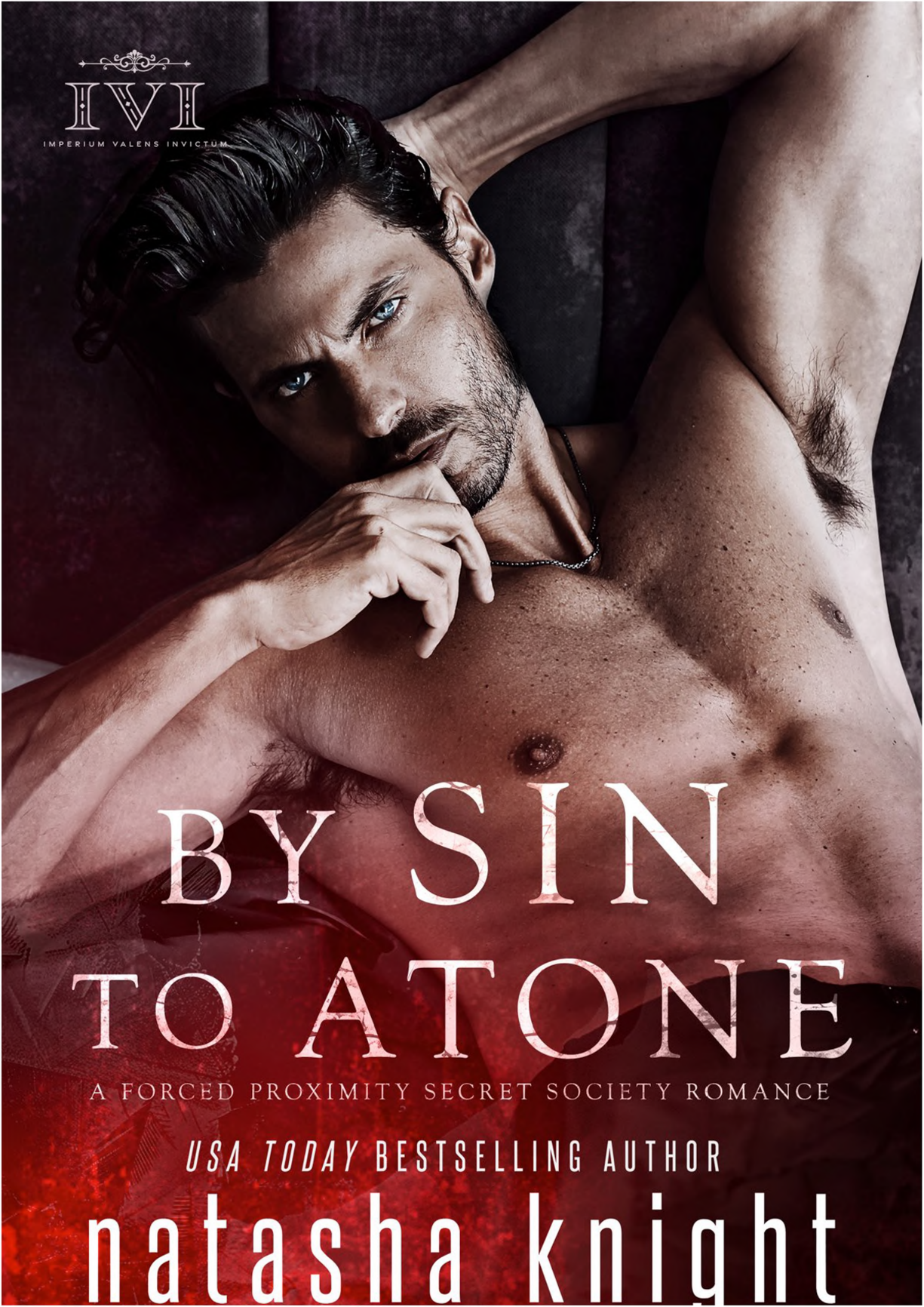
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IVI
IMPERIUM VALENS INVICTUM

BY SIN TO ATONE

A FORCED PROXIMITY SECRET SOCIETY ROMANCE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

natasha knight

GÜNAHIN KEFARETİ

ZORAKİ BİR YAKINLIK GİZLİ SOSYETE
ROMANTİZMİ

GÜNAHKÂRLAR DÜETİ
KİTAP 1

NATASHA KNIGHT

İÇİNDEKİLER

Bu Kitap Hakkında
Yazarın Notu

Önsöz

1. Mavi
2. Hezekiel
3. Mavi
4. Hezekiel
5. Mavi
6. Hezekiel
7. Hezekiel
8. Hezekiel
9. Mavi
10. Hezekiel
11. Mavi
12. Hezekiel
13. Mavi
14. Hezekiel
15. Mavi
16. Hezekiel
17. Mavi
18. Hezekiel
19. Mavi
20. Mavi
21. Hezekiel
22. Mavi
23. Hezekiel
24. Mavi
25. Hezekiel
26. Mavi
27. Hezekiel
28. Mavi
29. Hezekiel
30. Mavi

Teşekkür ederim.
Ayrıca Natasha Knight
tarafından Natasha
Knight Hakkında

Copyright © 2024 by Natasha Knight

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Coverluv tarafından kapak

Kapak fotoğrafı: Wander Aguiar

[Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ bir kitap almak için buraya tıklayın!](#)

Haberler ve çekilişlerden haberdar olmak için [FB Yazar Sayfamı beğenin!](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Ona karşı geldim. Şimdi o bana sahip.

Ezekiel St. James'e şantaj yapmaya çalıştığımda, bunun kolay olacağını düşünmüştüm.

Ama kiminle uğraştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çelik grisi gözleri benimkilere kilitlendiği anda oyunun bittiğini anladım.

Kim olduğumu çok iyi biliyordu. Ne yaptığımı da. Ve çekip gitmeme izin vermeyecekti.

Muazzam serveti ve gücüyle beni kaçırdı. Beni ortadan kaldırılabildi.

Yine de kolay bir av değilim ve söz konusu olan sadece benim hayatım değil. Kız kardeşimi korumak zorundayım.

Ama yaralandığımda, beklenmedik bir şey yapıyor.
Benimle ilgileniyor.

Çarpık bir şekilde, kefarecini bende görüyor.

Çaresiz ve savunmasızım, korunmaya ihtiyacım var.
Kendisinininkini sunuyor, ama bunun bir bedeli olacak.

Şartları da ahlakı gibi gri. Her şekilde onun olacağım. Ama
o bana dokunduğunda, tenim alev alıyor.

Ve içimde ona ait olmak isteyen bir şey var.

YAZARDAN NOT

Günahkarlar Düeti, The Society'nin dünyasında geçiyor (resmi olarak IVI olarak bilinir) ve Ezekiel St. James'in hikayesini anlatır. Hezekiel ile ilk olarak Şeytanın Piyonu Düetinde tanışıyoruz, ancak Günahkârlar Düetini bu dünyadaki diğer kitapları okumadan da okuyabilirsiniz.

IVI

Imperium Valens Invictum

Birazdan keyifle okuyacağınız hikâye, A. Zavarelli ve Natasha Knight tarafından yaratılan The Society dünyasında geçiyor.

Bu hikayeyi takip etmek için başka bir kitap okumanıza gerek olmasa da, burada IVI'nin ne olduğu ve nasıl işlediğine dair kısa bir açıklama bulunmaktadır.

Imperium Valens Invictum ya da kısaca IVI, Latince Fethedilmemiş Güçlü anlamına gelmektedir. Örgüt, üyeleri tarafından sıklıkla Toplum olarak anılmaktadır.

Dünyanın dört bir yanındaki güçlü hanedanlara dayanan köklü bir örgütüz. Bazıları bize gecenin hırsızları diyor. Bir suç örgütü. Mafya. Gerçek, bu basit terimlerin hepsinden çok daha karmaşıktır.

Atalarımız gizlilikte güç olduğunu uzun zaman önce öğrendi. Bize bırakılan miras, sokaklarda birbirleriyle savaşıyor suçlularınkinden çok daha gelişmişti. Paramız var. Gücümüz var. Ve ortalama bir İtalyan mafya babasından çok daha sofistikedir.

IVI, üyelerine en yüksek saygıyı göstermektedir. Bu güç beraberinde beklentileri de getirir. Eğitim. Profesyonellik. Ve hepsinden önemlisi, sağduyu. Gündüzleri, toplumun iyi yetişmiş herhangi bir üyesi gibi görünürüz. Kurumumuzun çalışma şeklini bilmiyorlar ve asla da bilmeyecekler.

Antik toplumu on üç aile kurmuştur. Bu aileler en üst düzeyde saygı görür ve Üst Kademe olarak anılırlar. Bunlar Cemiyetin Egemen Oğulları ve Kızlarıdır.

Cemiyetin, bugün dünyada kabul edilebilir olan normların dışında işleyen kendi yargı kolu olan Mahkeme vardır. Mahkemenin kanunları Cemiyet üyeleri için nihai kanundur.

Cemiyet, üyelerini dış dünyadan korumak için elinden geleni yapacaktır, ancak beklentileri genellikle daha yüksektir ve Mahkeme'den verilen cezalar genellikle daha serttir, hatta bazen Ortaçağ'a özgüdür.

Topluluğa hoş geldiniz...

PROLOGUE

EZEKIEL

I Ne yaptığını biliyorum.

Buz kristal bardağa çarpıyor. Ağzıma götürüyorum ve viskiyi yudumluyorum ama tadını tam olarak alamıyorum. Uyuşturucu etkisini tam olarak hissetmiyorum.

Mesajı yüzüncü kez okuyorum, cevap vermek için can atıyorum, sanki bana bir cevap verecekmiş gibi öfkeyle ekranıma bakıyorum. Bir isim. Lanet olası bir yüz.

Ne yaptığını biliyorum.

Bu kadar. Babamın ve metresinin kazara ölümüyle ilgili bir gazete haberinin eşlik ettiği beş kelime.

Anne. Şerefsiz.

"Bay St. James?" diye araya bir kadının yumuşak, hafif aksanlı sesi giriyor.

Bakışlarımı boğazını temizleyen sunucuya çeviriyorum, boynunun solgun derisinde şimdiden bir kızarıklık beliriyor.

Nora.

İfademi kontrol ediyorum,
gülümsemeye zorluyorum. "Evet,
Nora?"

"Beklediğiniz beyefendi sizi görmek için burada, efendim."

Kol saatime bakıyorum ve ona başımı sallıyorum. O pembe ton çiçek açıyor, yanaklarını renklendiriyor. Çok tatlı. Genç. Güzel. Çok güzel. Ve kendi iyiliği için çok deneyimsiz. Bir yanımla onu uyarmam gerektiğini biliyor. Ona bu kulübe sık sık gelen erkeklerden uzak durmasını söyle. Benim gibi erkeklerden. Ama bunun için fazla bencilim. Ve bunu yapabilecek kadar iyi değilim.

"Ona masamı göster."

"Peki, efendim."

"Ve rahatsız edilmediğimizden emin ol, olur mu?"

"Evet, efendim." Gitmek için döner, tereddüt eder.

"Ne oldu, Nora?" Ses tonumdan sabırsızlığı uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

"Acaba daha sonra bana ihtiyacınız olur mu?" diye soruyor, son kısmı yutkunurken bile sesinde bir iyimserlik notası var.

Pembe kıpkırmızıya dönüşüyor. Utanıyor.

"Sorduğun için çok tatlısın ama hayır. Bu gece olmaz," diyorum.

Gözlerini kırptırıyor, benden başka her tarafa bakıyor. "Oh. Ben..." Sonunda boğazını temizledi ve bir kez daha bakışlarımla buluşabildi. "Özür dilerim, ben sadece-"

"Misafirimi bekletmeyelim, Nora. Bekletilmek konusunda ne hissettiğimi biliyorsun."

"Evet, efendim. Elbette, efendim." Kapıya ulaşmak için acele ederken neredeyse tökezliyordu. Gidişini bile izlemedim. Onun yerine telefonuma baktım. Bugünlerde sahip olduğum azıcık neşeyi de çalan o lanet mesaja. Ama sadece Robbie'ye ait olabilecek aşırı abartılı tınıyı duyduğumda

Shetland, telefonu cebime sokuyorum ve Nora'yı büyüleyerek içeri girişini izliyorum. Büyük kovboy çizimleri, büyükbabasından miras kalan imzalı kürk mantosu, anlatmayı sevdiği gibi, siyah şapkası hâlâ kafasında, Nora'nın üzerinde yükseliyor. Gözüme takılıyor ama monologuna ara vermiyor.

Diğer müşteriler, buraya ait olmadığı belli olan iri yarı, gürültücü Amerikalıya bakıyor. Eden 9.5, birçok karanlık köşesiyle bilinen üst düzey bir bardır. Amsterdam'ın Kırmızı Fener Bölgesi'nde gözden uzak bir ara sokağa sıkışmış durumda. Gözlerden uzakta saklandığı için bölgeye sık sık gelen turistlerin ilgisini çekmiyor.

Robbie gözüne kestirdiği birine şapkasını uzatıyor ve ben de onun kendini nasıl bu kadar habersiz gösterdiğini inceliyorum. Çok cahil ve hiç de olduğu adam gibi değil. Gerçekte, bu odadaki tüm yüzleri çoktan katalogladığına eminim. Öyle bir hafızası var. Yarın sabaha kadar hepsinin adını bileceğinden eminim.

Ayağa kalkıyorum, gömleğimin kolunu düzeltiyorum. Cilalı Montblanc mürekkebi ışığı yakaladığında parlıyor.

"Robbie," diyorum küçük masanın etrafından dolanarak. Selamlamak için elimi uzatıyorum. "Seni tekrar gördüğüme sevindim."

Elimi sıkıyor. "O zevk bana ait," diyor ve sonra Nora'ya dönüyor. "Gerçekten. Tüm zevk benim." Bileğinin iç kısmını öpmek için eğiliyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum.

"Nora, Bay Shetland'ın ceketini ve şapkasını alır mısın?" diye sordum. Robbie ceketini çıkarıp şapkasını uzatırken, "Evet efendim," dedi.

hem de şapkasını ona verdi.

"Ona iyi bak tatlım," diyor göz kırparak.

"Getireceğim efendim. Size başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor ama masada bir şişe viski ve ikinci bir bardak zaten bekliyor.

"Görünüşe göre ihtiyacım olan her şeyi aldım." Nora başını sallar, döner ve uzaklaşır.

Robbie onun gidişini izliyor. "Tatlı küçük parça."

"Tecrübesiz," diyorum ona.

"Şansına, ben çok sabırlı bir öğretmenim." Benimkinin karşısındaki sandalyeye yerleşti.

Yerime oturuyorum. "Neden kendini bu kadar gösterdiğini bana bir kez daha hatırlat," diyorum ve Robbie'ye bir viski doldurduktan sonra bardağı alıp derin, rahat deri koltuğa yaslanıyorum.

Odanın etrafına göz gezdirir. Müşterilerin çoğu sohbetlerine devam etmiş olsa da birkaçı hâlâ ona doğru bakıyor. Gülümser, birine selam verir, bakışları sabittir. Robbie'ye burun kıvrarak bakan adam boğazını temizler ve arkasını döner.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben sadece gürültücü bir Amerikalı turistim," diyor bana içkisini yudumlarken.

"Doğru."

Omuz silkiyor. "En azından herkes öyle olduğumu düşünürse benim için daha iyi. Yaptığım işi düşünürsek daha kolay."

Bu konuda haklı. Robbie Shetland tanıdığım en kurnaz adamlardan biri. Sıfırdan geldi, hayır, sıfırdan da az. Annesi ve kız kardeşi muhtemelen bu gece burada oturanlar gibi adamlar için tuvalet temizliyordu. Beyinlerinden çok paraları ve ayrıcalıkları olan seçkinlerin seçkinleri. Ve bulunmak istemeyen insanları bulmanın bir yolunu bulur. Cemiyet içinde tanınıyor. Kendisi üye olmasa da,

Birkaç üye için özel olarak çalıştı. Bu akşam burada toplanmamızın nedenlerinden biri de bu. Kimsenin işimi bilmesini istemiyorum.

"Benim için neyin var?" diye sordum.

Cebinden katlanmış tek bir kâğıt çıkarıyor. Buruşmuş ve masanın üzerine koyup kırıksıklıkları düzleştirmeye özen gösteriyor.

"Sorun değil." Elime alıyorum ve içinde ne olduğunu görünce kaşlarımı kaldırıyorum. "Bununla ne yapmam gerekiyor?" Ne olduğunu anlayamadığım bir çeşit bilgisayar kodu.

"Bu kâğıt parçası bize e-postaların nereden geldiğini gösteriyor."

Birkaç şeyi işaret edip açıklamaya başladığında kâğıda tekrar bakıyorum.

"Kod okuma dersi istemiyorum. Seni bu yüzden işe aldım. Sadece cevaplara ihtiyacım var."

"Başlıyorum. Buna hazır mısın?" Dramatik etki için duraklıyor. "Aldığınız e-posta New Orleans'tan geldi."

"Ne?" diye sordum. Onun yüzündeki ifadeye bakılırsa, benim yüzümdeki şok da belli oluyor olmalı.

"Eminim ki siz sosyete halkı olarak şehrin pek sık gitmediğiniz bir yerinde, sıradan bir apartman dairesinden."

"New Orleans mı?" Dehşet içimi kemiriyor.

"Oh, bir şey daha unuttum." Ceplerini karıştırıyor ve buruşuk bir kâğıt parçası daha çıkarıyor. "İşte burada." Kâğıdı açtı ve bana uzattı. "Tasadüflerin tesadüfü, Kedi Evi'nin bir çalışanı olduğu ortaya çıktı."

Ondan aldım. Ucuz kağıda basılmış, grenli, siyah beyaz bir çıktı.

"Kedi Evi mi? Cemiyet Kedi Evi gibi mi?" "Bir ve aynı. Ne tesadüf ama."

"Ve bu bir kadın mı?" Gözlerimi sayfaya odaklamaya çalışıyorum, omuz hizasındaki siyah saçları, kadının gülümsemeyen yüzündeki iri gözleri alıyorum.

"Kadınlar şantaj yapar. Modern zamanlarda yaşıyoruz. Fırsat eşitliği falan."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Bunun doğru olduğuna emin misin? Eğer Kedi Evi'nde çalışıyorsa-"

"Düşündüğün gibi değil." Göz kırıyor, başını sallarken kıkırdıyor. "Pis şeytan. İçki servisi yapıyor."

Kâğıda tekrar bakıyorum. "Bulabildiğin en iyi fotoğraf bu mu?"

Omuz silkiyor. "Otelin yazıcısının mürekkebi bitmek üzereydi."

Çıktıyı daha yakından inceliyorum. "Kaç yaşında?" Kız ancak on sekiz yaşında görünüyor.

"Kimliğine göre yirmi yedi."

"Doğru." Bu kız yirmi yedi yaşında değil. Sahte olduğu çok açık. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Adı, yani İK'ya verdiği isim diyeyim, hepinizin İK'sı var mı?" diye soruyor duraksayarak. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Konuyu dağıtıyorum. Onu işe alan kişiye verdiği isim Blue Masterson. Sosyal medya profili yok, hatta internette hiç görünmüyor. Özellikle onun yaşındaki biri için çok garip. İşte bu onun çalışan sabıka fotoğrafı."

Fotoğraftan ona bakıyorum. "Blue Masterson. Bu bile kulağa sahte geliyor."

"Blue altı ay önce NOLA'da boktan bir daireye taşındı." Altı ay. İlk e-posta yaklaşık iki ay önce geldi.

"Nereden?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek?" "Belge izi yok ama hala araştırıyorum."

Resme tekrar baktım. Çok çekici. Sizin için kötü olan her şeyin çekici olduğu gibi. Bakışları keskin, zeki ve bir şeyler saklayan insanların sahip olduğu şekilde temkinli. Bunu çok iyi biliyorum.

"O olduğuna emin misin?" Çok genç görünüyor. Çok fakir. Benim geldiğim dünyanın bir parçası değil.

"Ben hata yapmam, Zeke."

"Ezekiel." Sadece annem, kardeşim ve yeğenim bana Zeke der. Zoë derdi. Tam adımı söylediğinden bile emin değilim.

"Ezekiel. Pardon."

Zoe'yi hatırlamamak için gözlerimi kırptıştırıyorum. "Sorun yok."

"Blue Masterson geçmişini silmeyi başardı. Bu konuda çoğu kişiden daha iyi ki bu şaşırtıcı. Ne kadar araştırırsam araştırayım, hiçbir sonuç alamıyorum. Sanki New Orleans'ta ortaya çıkana kadar hiç var olmamış gibi. Bulabildiğim tek şey Oakwood Bakım Merkezi'ne yapılan aylık ödemeler."

Alnım kırışıyor. "Neymiş o?" "Psikiyatri hastanesi."

"Oh?"

"Henüz daha fazlasını bilmiyorum. Tüm o lanet olası hasta mahremiyeti ve buranın aslında iyi bir çevrimiçi güvenliği var."

Arkama yaslanıp garip kızın yüzüne, kısılmış gözlerine bakıyorum. Fotoğrafçıyı azarlıyor gibi görünüyor. "Yani sahte bir isim kullanıyor. Sahte evraklar. Ama IVI'da çalışıyorsa, incelenmiş olmalı."

Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan." Bardağındaki viskiyi bitiriyor ve kendine bir tane daha doldurmak için uzanıyor. "Birkaç gün burada kalacağım. Amsterdam'a hiç gitmedim, biliyorsun. Ama sanırım hemen New Orleans'a döneceksin."

"Öyle görünüyor."

"Onun programını fotoğrafın arkasına not ettim."

Çeviriyorum. "Bayan Masterson'ı araştırmaya devam edeceksin." Ayağa kalktım, cüzdanımı çıkardım ve Nora için masaya birkaç banknot bıraktım.

"Onun kim olduğunu bulana kadar işimin bittiğini düşünmüyorum."

"Bu kadın hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Her lanet detayı."

"Tamamdır."

"Bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

Başını sallıyor ve ben de dönüp uzaklaşıyorum.

MAVİ

24 Saat Sonra

Lsoğuk, yanmış kahvemi yudumluyor ve telefonumu tarayıp ekranı yeniliyordum. Bekliyorum. Hâlâ bekliyorum. Şimdiye kadar parayı almış olmalıydım. Aslında Ezekiel St. James parayı haftalar önce yatırmış olmalıydı. Ama hiçbir şey yok. Bu sabah bir mesaj daha gönderdim ve ona zoru oynamamasını söyledim. Zengin kışının altında bir ateş yakmak için bilgilerimi halka açıklamaktan bahsettim. Parası yok değil ya. Onun gibi bir adam 100 bin doları zor kaçırır.

Benim için bu para ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilir.

Ocağın üzerindeki su tıslaması beni zıplatıyor. Telefonu tezgâha koyup ocağı kapattım. Neden makarna kaynattığımı bilmiyorum. Zaten geç kalıyorum, bu yüzden vardiyamdan önce birkaç ısırıktan fazlasını yiyecek vaktim olmayacak.

Ellerimi yakmamak için bir mutfak havlusu kullanarak tencereyi kaldırıyorum ve buharlı suyu lavaboya dökerken kapağı yerinde tutuyorum. Tencereyi tekrar ocağa koyuyorum ve çekmecedan bir çatal çıkarıyorum. Eriştelerin bir kısmını saplayıp tencereden çıkarır çıkarmaz ağzıma atıyorum. Ne de olsa Kedi Evi'nde siklerini yalatmaya gelen Cemiyet'in iyi adamlarına hizmet ederken midemin guruldamasına izin veremem. İyi bir görüntü değil. Banka hesabımı kontrol edip ekranımı bir kez daha yenilerken birkaç çatal dolusu daha yiyorum. Hâlâ para yok.

Makarnanın çoğunu ağzıma tıktırdıktan sonra saate bakıyorum ve telefonu üzerimdeki tek sıcak ve rahat tutan şey olan bol eşofmanımın cebine sokuyorum. Kedi Evi'nin servis personeli için gerekli olan üniformayı giyiyorum - tabii buna üniforma denebilirse -. Üstüme bir eşofman altı geçirdim çünkü aslında kıcıma çok fazla oturan ve yanlış bir hareketle göğsümün dışarı fırlayacağı kadar alçak kesimli bir tulum. Bir etek var. Daha çok kıcımın yarısını açıkta bırakan bir kumaş parçası. Ve bir şekilde, bize dokunulmaması gerektiği mesajını vermesi gerekiyor. Yine de bakmakta sorun yok. Ve içkimi koymak için her eğildiğimde eteğimi yukarı kaldırıyorum. Yemin ederim, bir avuç azgın ergen gibi davranıyorlar.

Çatalı ve tencereyi bu küçük dairenin pis mutfağının lavabosuna bırakıyorum ve kendime bunun geçici olduğunu hatırlatıyorum. Ayrıca, burada bile şanslıyım. Çoğunlukla yara almadan kurtuldum. Wren'in olduğundan ya da bir daha olacağından çok daha iyi durumdayım.

Kız kardeşimi düşününce cebimden telefonumu çıkarıp baş hemşiresi Rudy'ye bir mesaj gönderiyorum. Mesajı ona ulaştıracaktır. Bu bir tak-tak şakası, oynadığımız bir oyun. Kelimeleri yazarken gülümsüyorum ama bu acı tatlı çünkü bu sohbetin tamamı aşağı yukarı bundan oluşuyor. Altı yaşındaki bir çocuğun komik bulacağı aptalca tak-tak şakaları, yirmi bir yaşındaki bir kadının değil.

Kahretsin.

Derin bir nefes alıyorum ve gözyaşlarımı tutmak için patlamış mısırlı tavana bakıyorum. Makyajımı tekrar yapamam. Zamanım yok.

Beni şimdi bu üniformayla görse ne düşünürdü? Ya da yaşlı Wren ne düşünürdü demeliyim? Neye benzediğimi biliyorum.

Ağlamayacağımdan emin olduktan sonra yağmurluğumu almak için dolaba geçiyorum. Bu zaten alakasız bir soru. Beni bu şeyin içinde asla görmeyecek. Ne de olsa Kedi Evi'ndeki zamanım sona eriyor. Zeke ödemeyi yapar yapmaz. Sonra gidip Wren'i alabilirim. Sonunda Kanada'ya giderim. Orada gerçekten iyi bir tesis var ve hesabımdaki parayla bunu karşılayabilirim.

Neyse, o kısım sonra gelecek. Önce parayı bulmalıyım ve bu arada Kedi Evi'ndeki işime devam etmeliyim. En azından müşteriler iyi bahşiş veriyor.

Kollarımı ceketimin kollarından geçiriyorum, çantamı alıyorum ve üç kilidi arkamdan kilitleyerek daireden çıkıyorum. Koridor her zamanki gibi kızarmış yemek, çürük ve eski ayakkabı kokuyor. İğrenç ama nefesimi tutuyorum, aşına olduğum sesleri duyuyorum. Bir bebek ağlıyor. Televizyonun sesi sonuna kadar açık. Biri bağılıyor. Koridorun sonuna doğru yürüyorum.

Merdivenlerden çıkıp berbat apartmanın çift camlı kapısından çıkarken, merdivenlerin dibinde rölantide çalışan bir Rolls Royce gördüğümde duruyorum.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Şoför kapısı açılıp üniformalı bir şoför dışarı çıktığında neredeyse kusaktım. Beni selamlamak için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde başını sallıyor. Tek kelime etmeden arabanın arka kapısını açıp binmemi işaret edince kaşlarımı kaldırarak bakıyorum.

Derin bir nefes alıyorum. Yağmur şapkasından, uzun siyah deri siperinden aşağı dökülüyor. Yüzü şapkasının gölgesinde ve elleri eldivenli. Uzun boylu, 1.80'den fazla.

"Hanımefendi," diyor ben kıpırdamayınca. "Bay Craven sağ salim olduğunuzdan emin olmam için beni gönderdi."

Pekala. Bu alışılmadık bir durum.

"Craven beni alman için seni mi gönderdi?" diye sordum. Belki de doğru duymamışımdır. Craven ya da bizim deyişimizle Ürpertici Craven, The Cat House'daki bir avuç kadın servis elemanının eli sıkı yöneticisi. Eskiden zenginlere ve azgınlara içki getirme görevini sadece erkekler yerine getirirdi. İşletmede çalışan kadınlar ise farklı bir hizmet sunuyor.

Şoför başını sallar.

Craven pisliğin teki. Ezekiel St. James parayı ödediğinde ve New Orleans'tan defolup gittiğimde ona bunu söylemek için sabırsızlanıyorum. Sağ salim bir yere varmam onun umurunda bile değil.

Başımı eğip şoförü inceliyorum. "Bunu neden yapsın ki?" diye soruyorum. Son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da insanlara güvenemeyeceğinizdir.

"Hanımefendi, eminim Bay Craven işe sırlıslık gelmenizi istemez." Arabayı işaret ediyor.

Bu daha bencilce bir sebep, bu yüzden mantıklı.

Caddenin karşısındaki otobüs durağına bakıyorum, tam o sırada bir araba hızla yanından geçerek durakta bekleyen iki kişiye çarpıyor. Otoparkın uzak köşesinde duran arabam bugünlerde çok huysuz. Bu adam olmasaydı büyük ihtimalle ben de onlarla birlikte orada duruyor olacaktım, bu yüzden iç çekerek merdivenlerden inip arka koltuğa bakıyorum. Boştu.

"Tamam," dedim ve bindim. "Teşekkürler, sanırım."

Sürücü kapıyı kapatır ve hava koşullarından rahatsız olmamış gibi rahatça koltuğuna tırmanır. Arabayı sürdüğü anda kilitler devreye giriyor. Ses tuhaf bir şekilde beni zıplatıyor. Dikiz aynasında şoförün gözleriyle karşılaşıyorum ve utanarak hızla başımı çeviriyorum. Onun yerine emniyet kemerimi takmaya odaklanıyorum ve sonra rahat deri koltuğa yerleşiyorum. Önümde, koltuk başlığının arkasında deriye işlenmiş IVI amblemi var. Acaba bu Craven'ın kişisel arabası mı? Hayır, olamaz. Şirket arabası almazdı. Ama belki de emrinde bir tane vardır. Cemiyet üyesi değil, sadece personel. Benim gibi. Sanırım o da benimle aynı gizlilik anlaşmasını imzaladı. Ama John Craven hava atmayı ve biz hizmet eden kadın personelin, onun besin zincirinde bizden bir basamak yukarıda olduğunu bilmemizi sağlamayı seviyor. Onun bir pislik olduğunu söylemiş miydim? Tekrar etmekte fayda var.

Bakışlarımı yola çeviriyorum ve tüm bu olan bitenle ilgili bir şeyler ters gelse de rahatlamaya çalışıyorum. Şoföre tekrar bakıyorum ve bir an için acaba ben mi

Kaçırıldım. Bir seri katilin arabasına doğru yürüyecek kadar aptal olsaydım. Ama IVI yerleşkesine giden tanıdık yolu takip ediyoruz. Sorun yok. Ben de iyiyim.

Telefonum çalıyor. İrkiliyorum, sonra almak için çantama uzanıyorum. Hesabıma para yatırılmasıyla ilgili bir bildirim olduğunu görünce midem bulanıyor. Dürüst olmak gerekirse bunun heyecan mı yoksa endişe mi olduğundan emin değilim.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve düne kadar içinde bir dolar olan hesabıma bakmak için uygulamaya girerken nefesimi tutuyorum.

Şimdi iki tane var.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandım. Dudağımı ısıırıyorum ve daha yakından bakarken kaşlarımın arasındaki çizginin derinleştiğini hissediyorum. Bu bir tür hata olmalı. Ama hayır, haklıyım. Birkaç saniye önce bir dolar yatırılmış. Ve ona eşlik eden referans bir orta parmak emojisi.

"Pislik."

Ben daha ne yapacağımı, buna nasıl karşılık vereceğimi düşünmeye başlayamadan, Ezekiel St. James'ten gelen ilk mesaj, şoför IVI yerleşkesine giriyor.

Rolls Royce durduğunda telefonumu çantama geri koyuyorum. Emniyet kemerinin kilidini açmak için düğmeye basıyorum, şoför nefesini benimle daha fazla harcamak istemeyerek kapıyı açıyor ve çıkmamı bekliyor. En azından personel girişinde bile olmasına minnettar olduğum çıkıntının altındayız çünkü her nasılsa yağmur şimdi daha da kötü.

Dışarı çıkıyorum, aceleyle Kedi Evi'nin bulunduğu binaya giriyorum ve kadınların soyunma odalarına giriyorum. Saate baktığımda birkaç dakika geç kaldığımı görüyorum, bu yüzden aceleyle eşofmanlarımı çıkarıp dolabıma yerleştiriyorum ve

ve eski spor ayakkabılarımı onlarla değiştiriyorum. Üniformamı giydikten sonra telefonumu tekrar çıkarıp depozitoyu kontrol ediyorum, doğru olmadığından eminim. Ama tam orada. Hesabıma tam bir dolar yatırılmıştı.

Bu bir hata mıydı?

Hayır. Emoji bunu doğruluyor.

Peki, şimdi ne olacak? Ne yapacağım? Halka mı açılayım? Tam olarak neyle? Elimde sağlam bir kanıt yok. Dumanı tüten bir silah yok. Babamın bilgisayarında bulduklarım kesinlikle insanların soru sormasına yol açacaktır ama Ezekiel St. James kadar zengin bir adam için muhtemelen her şeyi örtbas edebilir.

Böyle olmaması gerekiyordu. Ona zarar verebileceğimi düşünmesi ve bunu ödemesi gerekiyor.

Soyunma odasının kapısı açılıp beni zıplattı. Ed içeri girdi.

"Tanrım, Ed. Bana neredeyse kalp krizi geçirtiyordun!" Telefonu çantama geri koydum ve dolabı kapattım.

Ed fedailerden biri. Güvenlik görevlisi olarak anılmayı tercih ediyorlar. Eyeroll. Dernek onlara fedai diyemeyecek kadar sosyetik. Ama nereye giderseniz gidin erkekler erkektir ve para, içki ve seksin olduğu yerde işler kaçınılmaz olarak kontrolden çıkar, bu yüzden anlıyorum. Sadece çoğu zaman, çizgiyi aşan erkeklerden ziyade bizim kığımızda gibi görünüyorlar.

"Mavi, gidelim."

"Geliyorum." Çantamın içinden gerdanlığı çıkarıp boynuma geçiriyorum. Üniformamın bir parçası. Önünde tokası olan bir yaka. Sadece görünüş için, ya da bize öyle söylüyorlar. Fahişeler de takıyor, erkeklerin de kullandığını gördüm.

Yüzüğün köprücük kemiklerimin arasındaki çukurun hemen üzerinde olduğundan emin olmak için aynaya doğru yürüyorum ve kendime kimsenin bana gerçekten dokunamayacağını hatırlatıyorum. İçki servisi yapıyorum. Hepsi bu kadar.

Ed boğazını temizliyor. Onu görmezden geliyorum ve ensemdeki topuzdan düşen birkaç saç telini sabitliyorum. Özenle uyguladığım makyajımın rötuşa ihtiyacı olup olmadığını kontrol ettikten sonra aceleyle kulübe doğru ilerliyorum. Craven'ın en üst tabakası safir mavisi, alt kısmı ise doğal siyahım olan saçlarımla zaten bir sorunu var. New Orleans'a vardığımızda boyamıştım. Aslında neden yaptığımdan emin değilim. Uyum sağlamama yardımcı olduğu için değil. Tam tersi. Ama kendimin bir parçasına tutunmaya ihtiyacım vardı. Biraz kontrol sahibi olmalıydım. Koşarken kim olduğunuzu unutabilirsiniz. Kaçtığınız insanlara sizin üzerinizde güç verebilirsiniz. Belki de babam Tommy'ye, ya da ona denmesini sevdiği gibi, Şanslı Tommy'ye bir siktirip gitmemdi. Lanet olası pislik. Gitmiş olsaydı, sürünerek geldiğinde annem onu geri almasaydı, her şey farklı olurdu.

Ed'in kolunun altından geçerken ıslık çaldı. Onu tersliyorum çünkü yapabiliyorum. Daha bara girmeden yumuşak klasik fon sesini ve bir kadının kıkırdamasını duyuyorum. Craven karşı tarafta durmuş, bir üyenin ayaklarının dibinde diz çökmüş olan fahişelerden birini süzüyor, bir yandan da kadının tasmağını takıyor. Sonra onu özel bir odaya götürüyor. Kız elleri ve dizleri üzerinde, kıcı sergileniyor. Craven boş bir anını bulur bulmaz büyük olasılıkla onu görerek mastürbasyon yapacaktır. Ne de olsa Creepy lakabını hak etmişti. Bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerini kısıyor ve saatine dokunuyor.

Evet, geç kaldığımı biliyorum, gt herif. şoförünü suçlayabilir miyim?

"Masa altı," diyor barmen, iki viskiyi bir tepsiye koyup bana doğru itiyor ve bir sonraki siparişi doldurmak için dönüyor.

Tepsiyi elime alıyorum ve üniformanın bir diğer gereği olan krdan inceliğindeki topuklu ayakkabılarımda üzerine düşmemek için bakışlarımı uzak duvardaki bir noktada tutuyorum. Odayı geçip altıncı masaya doğru ilerliyorum ve etrafımda olup bitenleri görmemeye çalışıyorum. Üyelere mahremiyet için bölmeler ve odalar sunuluyor ama yemin ederim buraya sık sık gelen erkekler izlenmekten hoşlanıyor. Ne yazık ki, çoğu acınacak halde.

Ama masama yaklaşırken, bahşişleri düşünerek gülümsüyorum, çünkü o tek dolarlık depozito ve orta parmak emojisine dayanarak, Zeke deme yapmayacak ve en başa döndüm.

Cemiyet yelerinin bir özelliği de budur. Cömertçe bahşiş verirler. İçkilerini doldururken derine eğilirseniz ve uzaklaşırken kınınızı salladığınızdan emin olursanız, daha da iyi. Benim masamdaki ikisinin yanında kadın yok. En azından bunun için minnettarım. Onlar olduğuunda her zaman biraz rahatsız edici oluyor. Ama ikisi de maskelerini ve pelerinlerini takıyorlar. Alışılmadık bir durum değil ama gece yarısı başlayan vardiyama geldiğimde çoğu erkek ikisini de çıkarmış oluyor. Kapalı kapılar ardında ve müessesenin penceresiz odalarında, Kedi Evi'nde olanlar Kedi Evi'nde kalır.

Ben yaklaşırken ikisi de konuşmalarını kesip bakışlarını bana çeviriyor. Bu hareket ya da üzerimdeki iki çift gözle ilgili bir şey beni tereddüt ettiriyor.

Yanlış adım attım.

Kulaklarımdaki çınlama başlıyor, bir uyarı. Bir alamet.

Hayır. Sorun o değil. Pelerinler ve maskeler. Bu her kadını tedirgin eder, ama kendime bunların aslında kostüm giyip aptalca bir oyun oynayan yetişkin adamlar olduğunu hatırlatıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendime rahatlamamı söylüyorum. Eğer sadece nefes alırsam, bunu atlatabilirim. Gececektir. Her zaman geçer.

Tiz bip sesi azaldığında, ona eşlik eden mide bulantısını bastırıyorum ve tepsiyi tutuşumu ayarlıyorum. Avuçlarım terliyor. Bakışlarımı adamlara çeviriyorum ve gülümsemeye çalışırken dudaklarım titrerken kendime sakın olmamı söylüyorum. İkisi de beni izliyor ve ikisi de gülümsemiyor. Birinin, fark ediyorum, bir gözü koyu, bir gözü gri. Bu alışılmadık bir durum ama dikkatimi çeken diğer adam, başı hafifçe eğik olan, kurt gibi gözleri parlak, neredeyse doğal olmayan gümüş grisi renginde yanan adam. Kalbimin göğsümde ne kadar yüksek sesle attığını fark etmemi sağlayan kişi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Masaya ulaşıyorum ve sesimin işe yarayacağını düşünmediğim için başımla selam veriyorum. Hâlâ gülümsememe karşılık vermiyorlar. Sadece bana bakmaya devam ediyorlar ve daha önce hissettiğim, bir şeylerin ters gittiği hissi geri geliyor.

Eğilerek içkilerini önlerine koyuyorum. Bir dakikalığına gözlerimi kapatıp derin bir nefes daha alıyorum. Ben iyiyim. Her şey yolunda. Sadece garip bir gece geçirdim. Dikkatim dağınık ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyor, hepsi bu, çünkü Ezekiel St. James'in cevabı bana ödeme yapmayacağını söylüyor. Babamın onda bulduğu şey, belki de sandığı kadar büyük bir şey değildir. Şantaj

benim

Babam parasını kazandı, gerçek parasını değil. O her şeyden çok bir zorba.

Doğrulup başımı kaldırdığımda, bakışlarım gümüş gözlü adamla çarpışıyor ve o çınlama yeniden başlıyor, dengemi kaybedip geriye doğru tökezlememe neden oluyor. Tepsi elimden düşüyor ve ayaklarımızın dibindeki pelüş halıya giderken masaya gürültüyle çarpıyor.

Adam şimşek hızıyla ayağa kalkıyor, elleri dirseklerimin üzerine kapanıyor ve tenimi yakıyor. Bana hak verirken tutuşu biraz fazla sıkı.

Ona bakıyorum, yer ayaklarımın altında eğilirken içgüdüsel olarak ellerimi kollarına doluyorum. Bu gerçek değil. Bunu biliyorum. Bu sadece benim kırık beynim. Bu yüzden geçene kadar dayanıyorum ve sesimi çalan o garip kurt gözlerine bakıyorum. Nefesimi. Bana bakma şekli, sanki içimi görüyor gibi, kalbimi kaburgalarımın doğru fırlatıyor, oda etrafımızda dönerken kan kulaklarıma çarpıyor.

Tehlike.

Kelime saf bir his, içgüdüsel bir bilgi olarak tezahür eder.

Daha önce bir şeylerin ters gittiğini hissettiğimde, bu hiçbir şey değildi. İçgüdülerime güvenmem gerektiğini hâlâ bilmiyor muyum? Bu bir önseziydi. Bir şey geliyordu. Kötü bir şey. Ve bu his, bu yabancının gözlerinde bin kat arttı.

"Beyler. Her şey yolunda mı?" Craven'ın sesi arkamdan geliyor. Beni tutan adam göz temasını kesmiyor. Keşke yapsaydı da nefes alabilseydim. Keşke tutuşunu gevşetse de kaçabilsem.

"Craven," diyor oturmakta olan ve şimdi ayakta duran kişi. "Her şey yolunda." Beni tutan adama d6n6yor ve elini onun omzuna koyuyor. Ona bakıyorum ve derisine işlenmiş koyu m6rekebin kıvrımlı çizgisini g6r6yorum, koluna işlenmiş bir yaratığın pullu kuyruğu mu? G6mleğinin kolunun altında kayboluyor.

"Mavi sakar olabilir." Craven etli elini çıplak koluma doluyor ve mide bulantısı midemi bulandırıyor. Bana dokunmasından nefret ediyorum.

G6m6ř g6zl6 adam bakışlarını benden Craven'ın eline, oradan da y6z6ne kaydırıyor ve fırtına gibi kızgın g6zlerine az 6ncekinden daha buz gibi bir soğukluk yerleşiyor. Tek kelime etmiyor. S6ylemesine de gerek yok. Kısa bir s6re sonra Craven terli pençesini omzumdan çekiyor ve beni tutan maskeli adam beni serbest bırakıyor. Bunu yaptėı anda aramıza mesafe koyuyorum, tepsimi almak için eğiliyorum, topuzumdan d6k6len sa tellerini kulaklarımın arkasına itiyorum.

"6zerinize bir şey d6kmedi, değil mi Bay St. James?"

Bay Ne?

D6nya eğiliyor ve devrilmemek için kendimi zor tutuyorum. Craven, "Eğer yaptıysa kınanacak," diyor. O da

Bir baston 6d6n almakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve sanki bu şimdiye kadar s6ylenmiş en komik şeymiş gibi g6l6yor. G6len tek kişi o.

Topla kendini, Blue. Topla şu lanet şeyi. O olsa bile, benim kim olduğumu bilmiyor. Hiçbir fikri yok. Nasıl bilebilir ki?

"Affedersiniz," demeyi başardım.

Kurt gözlü adam büyük boy deri koltuğa yerleşiyor ve viski bardağını eline alıyor. Kolunu geri çektiğinde, bileğindeki pahalı saate ve diğer adaminkine benzer mürekkebin elinin arkasına doğru kıvrılmasına gözüm takılıyor. Ne olduğunu merak ediyorum. Neden ikisinde de var ve ne anlama geliyor. Ve bunun gerçek olduğunu hatırlıyorum. Bir oyun değil.

Ezekiel St. James gizli bir cemiyetin üyesi ve ben ona şantaj yapmaya çalıştım.

Bakışlarım onunkilere kaydığında, bana kilitlenmiş, beni izlediğini görüyorum. Tek bir ritmi bile kaçırmadan.

Parmaklarım boğazımda, Craven'ın özür dileyerek içkilerini karşılamayı teklif ettiğini duyarak olabildiğince hızlı uzaklaşıyorum. Soyunma odasının sallanan kapılarını iterek geçiyorum ve bir tuvalet kabinine girip kapıyı arkamdan kilitliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve kusuyorum.

EZEKIEL

C Raven sonunda uzaklaşıyor. Görünüşe göre bu içkiler ondan. Siktiğimin salağı.

Kızın arkasında kaybolduğu perde yerine yerleşti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım kim olduğumu duymuş.

"Sanırım bu o," diyor Jericho. Maskesini başının üstüne geçirirken gözlerini üzerimde hissediyorum. "İyi misin?"

Viskiyi yutuyorum, aylar önce ilk e-postayı aldığımdan beri hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Aslında öfke hissediyorum, sadece öfke. Maskemi çıkarıp Jericho'ya dönüyorum.

"Ben iyiyim. Aslında iyiyim."

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

Kardeşim ve ben birbirimizi inceliyoruz. Onu görmeyeli üç yıl oldu. Bu yıllar içinde birkaç kez konuştuk. Çoğunlukla iş konuştuk. İyi görünüyordu. Her nasılsa daha genç. Mutlu.

"Karın nasıl?" Sorusuna cevap vermek yerine soruyorum, çünkü onun mutlu olmasının nedenlerinden birinin karısı olduğunu biliyorum.

Gölümsüyor, gözlerinde sıcaklık çiçek açıyor. Kardeşim için yeni bir şey. "Isabelle iyi."

"Angelique?"

"Her geçen gün daha da büyüyor. Seni özlüyor, biliyorsun." "Sık sık FaceTime yapıyoruz." Angelique benim yeğenim. O benim yeğenim.

Jericho ve Kimberly'nin, Jericho'nun yıllarca dünyadan sakladığı kızı. Benden de sakladı. Kararını anlıyordum. Muhtemelen ben de aynısını yapardım.

"FaceTime aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Annem ve çocuklar mı?" Kardeşim, Isabelle'in yeğeni, düşmanın oğlu Matty Bishop'u evlat edindi. O ve Isabelle'in bir buçuk yıl önce Christian adında ilk çocukları, birkaç ay önce de Adan adında ikinci çocukları oldu.

"Hepsi çok iyi. Angelique'i onlarla görmelisin. Onlara çocuklar diyor." Kıkırdıyor. Kardeşim için yeni bir görünüm. İyi bir bakış. "Annem de iyi. Sağlıklı. Mutlu." Duraksıyor. "Isabelle yine hamile," diye ekliyor, neredeyse tereddütlü görünüyor. Sanki bu haberi benimle paylaşması gerektiğinden emin değilmiş gibi. "Mutlu bir sürpriz."

"Doğum kontrolü diye bir şey var kardeşim." Omuz silkiyor.

Gölümsüyorum. Onun adına mutluyum, gerçekten. En azından öyle olmak istiyorum. Yine de Jericho ile aramızda hiç iyileşmeyen bir şey var. Sanki ona tutunmuş gibiyim. Yıllar sonra onu tekrar görmek bana bu şeyin ne kadar güçlü olduğunu hatırlatıyor.

Jericho benim ağabeyim ve Zoë, annem ve benim ona en çok ihtiyaç duyduğumuz yıllarda o yoktu. Dünyanın hangi köşesine kaybolmak isterse oraya seyahat ediyordu.

Babamızın yarattığı bok fırtınası evimizi ve ailemizden geriye kalanları paramparça etti. Adil olmayabilir ama Jericho fırsatını bulduğunda bizi terk etmeseydi her şey daha farklı olabilir miydi diye düşünmeden edemiyorum. Sadece yanımızda olsaydı. Çok geç olana kadar yaptığı her şeyi bilmesi bile babamın nasıl biri olduğunu biliyordu. Ama işler çirkinleştğinde Jericho arkasına bile bakmadan ortadan kayboldu. Bir yanım affetmek istese de onu affetmedim. Bildiği tek yolla olayların üstesinden geldiğini biliyordu.

Jericho'nun yüzü kararıyor. Benimkiyle eşleştiğini varsayıyorum çünkü aramızdaki hava hissedilir şekilde değişti.

"Dönüşün neden bir sır, Zeke?" diye sorar.

New Orleans'a indiğimde onu havaalanından arayarak benimle burada buluşmasını istedim. O zamana kadar ona şehre döndüğümü söyleyip söylemeyeceğime karar vermemiştim. Uzun süre kalmayı planlamıyorum. Sadece Blue Masterson'ın ya da adı her neyse onun icabına bakana kadar. Ama bunu yapmak için ona ihtiyacım var.

Duyulmadığımızdan emin olmak için etrafıma bakıyorum. Kulübün en uzak köşesinde oturuyoruz ve diğerleri meşgul. Ceketimin cebine uzanıp telefonumu alıyorum. E-postalarımı aşağı kaydırarak Blue Masterson'dan aldığım ilk mesajı açıyorum ve ekranı ona bakacak şekilde çeviriyorum.

Jericho mektubu okuyor ve yüzünün sertleşmesini izliyorum. Telefona uzanıyor, onu alıyor ve ölümcül kazayı bildiren bir gazete makalesi olan eki açıyor.

Babamız, birçok metresinden biriyle birlikte, birkaç yıl önce Avusturya'da bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Babam için

Uzun zamandır, sadece ben bunun bir kaza olmadığını biliyordum. Jericho bulmacayı birleştirdi ve yakın zamanda benimle yüzleştirdi. Bunu neden yaptığımı ancak ondan sonra öğrendi.

Yaptığım şeyi neden yaptığımı düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Acaba Zoë'nin ölümünden bunca yıl sonra bile bu acının bu kadar şiddetli olmasının nedeni bir zamanlar çok yakın olmamız mıydı? Annemizin rahmini paylaşacak kadar yakındık. Biz ikizdik. Aramızdaki o bağ, o bağlantı biz büyüdükçe azaldı ama ben hala ikinci bir yarıya sahip olma hissini hatırlıyorum. Benden olmayan bir parça ama o kadar benim bir parçam ki onun kaybını hala hissediyorum. Kelimelere dökemeyecek kadar küçükken bile bu bağın bana getirdiği rahatlığı hatırlıyorum. Onu kaybetmenin acısı ve onu kaybetme şeklim, değişmeyen ağır ve katı bir şey. Bitmeyen.

Bu acı. Sadece acı.

Jericho bana bakıyor, kaşlarının arası çatılmış, gözleri öfkeyle kısılmış.

"Ne zamandır bunun üzerinde oturuyorsun?" "Birkaç aydır."

"Aylar mı? Ve bunu mu gönderdi?" Mavi'nin arkasında kaybolduğu perdeyi işaret ediyor.

Başımı salladım.

"Emin misin?"

"Güvenilir bir kaynağım var." Viskimden bir yudum daha içiyorum ve telefonumu geri alıyorum.

"Nasıl öğrenmiş olabilir?" Jericho'nun parçaları birleştirmek için sahip olduğu kanıt, Avusturya'dayken yapmam gereken şeyi yaparken kaldığım otelin görüntüleri idi. Beni suç mahalline koyan hiçbir şey yok çünkü dünyanın bildiği kadarıyla

Suç. Araba ve içindekiler o kadar kötü yanmıştı ki, araştırılacak hiçbir fiziksel kanıt yoktu.

Acaba çarpma anında mı öldü? Adli tabip uçurumdan düştüklerini düşünürsek böyle olabileceğini söyledi. Umarım aniden olmamıştır. Onun için değil. Umarım korkunun ardından ateşli bir ölümün acısını hissetmiştir. Umarım o yanarken bu acı da sürmüştür.

"Zeke," Jericho beni şimdiki zamana çağırıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, geçmişin düşüncesi içimi karartıyor. Acıyı, duyguyu ve suçluluğu yutuyorum. Babamı öldürdüğüm için duyduğum suçluluk değil. Hayır. Zoe'yi kaybettiğim için suçluluk duyuyorum. Onun katlandıkları için. Tıpkı Jericho'yu bizden uzak kaldığı için suçladığım gibi, benim de ondan uzak kalmamdan.

"Öyle mi?" Gözlerim kısılmış, kalp atışlarım durmuş, tüm duygularım geri kilitlenmiş bir halde soruyorum.

"Tam olarak ne biliyor ve bunu nasıl biliyor?"

"Ben de bunu öğreneceğim." "Kanıt yok."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

Jericho derin bir nefes alır. "Nasıl öğreneceksin?"

"Bishop'ların evi hâlâ boş mu?" Matty'ye miras kalan Bishop evi şu anda Jericho'nun mülkünün bir parçası. Reşit olduğunda, ev de dahil olmak üzere kendi mirasına sahip olacak.

Jericho başını sallar. "Kapalı. Bishop öldürüldüğünden beri bu şekilde."

"Özel o zaman."

Tekrar başını sallar. "Oraya birini gönderebilirim. Senin için açsın."

"Burada olduğumu kimsenin bilmesini istemiyorum. Henüz değil."

Çenesini kaldırıyor, beni o şekilde inceliyor, sessizlik gereğinden biraz daha uzun sürüyor. Bu kısma katılmıyor.

"Eğer bir şeylerle ilgilenmem gerekirse..." Sırrımı saklamak için ne kadar ileri gidebileceğimden emin değilim. Zoe'ninkini korumak için. İki kez öldürdüm. Yapabilirim. Belki de kardeşimi endişelendiren budur.

Bakışlarını bir kez daha Blue Masterson'ın henüz çıkmadığı perdeye çeviriyor. Jericho'yu izliyorum. Elleri pek de temiz sayılmaz. Geçmiş muhtemelen benimkinden daha vahşi. En azından bu noktaya kadar.

"O olduğundan emin misin? Yani, bir şey yapmadan önce emin olmanız gerekir."

"Öyleyim."

Bir süre beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Evi sen kullanabilirsin, bunu biliyorsun." Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazıyor ve benim telefonum çalıyor. "Birincisi kapının kodu. İkincisi seni eve sokacak."

"Teşekkür ederim."

"Planın tam olarak nedir?"

"Ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Kiminle konuştuğunu öğrenmek istiyorum. Ayrıca gerçekte kim olduğunu da bilmek istiyorum çünkü görüldüğü gibi biri değil." Sesimde biriken öfkeyi duyuyorum. İki ay boyunca her şey bu kadının, bu lanet olası erkekler kulübündeki lanet olası garsonun bana şantaj yapmasına geldi.

Boştaki elimi yumruk yapıp bardağı bir kez daha dudaklarıma götürüyorum, içindekileri yuttuktan sonra ayağı kalkıyorum.

"Gitmem gerek."

O da ayağı kalkıyor, elini omzuma koyuyor, gözlerini bana diyor. "Eğer bana ihtiyacın olursa-"

"Orada olacak mısın?" Kendimi durduramadan ağızımdan kaçırdım.

Çenesi gerilir. "Evet, yapacağım kardeşim. Bunu sen de biliyorsun."

"Evine, karının ve çocuklarının yanına git Jericho. Bu işe bulaşmak istemezsin."

Ben uzaklaşıyorum ama o önüme geçiyor. "Ciddiyim, Zeke. Orada olacağım. Neye ihtiyacın olursa. Ne olursa olsun."

Onu inceliyorum. Ciddi olduğunu yüzünden okuyabiliyorum. Ama gerçek şu ki, aile işini büyütme bahanesiyle Amsterdam'da yaşadığımız son üç yıl, geçmişin yaralarının ne kadar taze olduğunu su yüzüne çıkardı. Yıllar önce hepimizin ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ağabeyim tarafından terk edilmiş olma hissi ne kadar da çığ. Bir bakıma, Kimberly'nin öldüğü ve Jericho'nun küçük kızıyla saklanırken onun yasını tuttuğı zamankinden daha kötü. Isabelle ile huzur bulduğı ve bir hayat kurduğı için mutlu değil miyim? Kendisi de acı çekmişken kardeşimin mutluluğunu çok mu görüyorum?

"Madem teklif ediyorsun, sakıncası yoksa Dex'i tutacağım." Dex, Jericho için çalışıyor. Jericho'nun yaptıkları ya da benim yaptıklarım hakkında ne kadar şey bildiğini bilmiyorum ama kardeşimin ona güvendiğini biliyorum. Bu akşam Blue'yu işe götürmek için alan şoför o.

Duymak istediği bu değildi. Yüzünden belli.
İç çekiyor. "Bitti."

Başımı sallayıp teşekkür ediyorum. "Gitmem gerek."
Yapmam gereken hazırlıklar var.

Yoldan çekilmesi biraz zaman alıyor ama çekiliyor.

Kedi Evi'nden çıkıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içine giriyorum. Palto giyme zahmetine girmeden yağmurun beni sıırılsıklam etmesine izin vererek aracıma doğru ilerliyorum, şoför arka koltuğun kapısını açıyor ve benimle buluşmaya gelmediği için özür diliyor. Aramayı kaçırmış mıydı? Ona iyi olduğuna dair güvence veriyorum ve eski Bishop evinin adresini veriyorum. Mülk, bir zamanlar evim olan St. James malikanesine bitişik ama ben ayrı girişı kullanacağım. Koltuğumda arkama yaslanıyorum ve sevdiğim bu şehrin üzerine yağan yağmuru izliyorum. Özlediğim şehre. Olmayı arzuladığım ama asla dönemeyeceğim tek yer.

MAVİ

I Tezgâhın kenarına tutunmuş, baş dönmesinin geçmesini beklerken gözlerimi kapatmışım. Kulaklarımdaki çınlamanın yatıştır.

Her şey birbirinin üzerine inşa ediliyor. Tüm e-postalar mı? Babamın beni yakalaması an meselesi ve ne olursa olsun Wren'i bulmasına izin veremem.

Her şeyin üstüne bir de bu çıktı. Ezekiel St. James hesabıma bir dolar yatırıyor ve çalıştığım yere gelmeden önce orta parmak emojiği gönderiyor. IVI'ın bir parçası olduğunu kabul ediyorum ama Amsterdam'da yaşıyor. Bunu biliyorum. Burada olmamalıydı. Onunla karşılaşma ihtimalim olsaydı bu işi asla kabul etmezdim.

Biliyorum ve sen boku yedin. Gönderdiği mesaj bu. Ve eğer hızlıca bir şeyler bulamazsam gerçekten boku yedim.

Yüzüme soğuk su çarpmak için eğildim. Aynadaki yansımamla karşılaştığımda gözlerimin ne kadar kırmızı olduğunu, altındaki gölgelerin ne kadar karanlık olduğunu görüyorum. Yediğim makarnayı kusarken bulaşan siyah göz kalemini silmeye çalışıyorum.

vardiyamdan önce. Midem düğümleniyor ve ellerimi kaldırdığımda titriyorlar.

Başlangıçta, mesajımı ilk aldığımda sessiz kalması, kim olduğumu anlayana kadar acele etmemesindendi. Onun gibi bir adam ifşa edilmekle tehdit edildiğinde yüz bin doları öylece teslim etmez. Onu seçerek bu işi fazla abarttım. Onun gibi bir adamı asla hedef almamalıydım. O güçlü biri. Bunu biliyordum, değil mi? Bu özel kulübe sık sık gelen, Cemiyet'in üyesi olan tüm erkeklerle bulaşamazsın.

Ama tam olarak seçeneklerim yoktu.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Birisi soyunma odasının kapısına bir kez vurduktan sonra kapıyı sertçe iterek açtı, kapının duvara çarpması beklediğim gibi beni sıçrattı.

Craven orada öfkeli ve başka bir şey gibi duruyor. Memnun oldum.

"Zamanın doldu, Blue."

Nefes alıyorum, vites değiştiriyorum. Craven ile başa çıkabilirim.

O benim alışkın olduğum türden bir adam.

"Az önce kustum. Dışarıdaki adamların üzerlerine kusmamı isteyeceklerini sanmıyorum, ya siz?"

Odayı geçip bana doğru geliyordu ama durakladı. Kusmuk kelimesinden korkmasına gülebilirdim ama gülemiyorum.

"Akşam yemeğinde kötü karides yemiş olmalıyım," diye yalan söylüyorum. Sanki başka bir dalga geliyormuş gibi bir elimi karnıma koyup diğeriyle ağzımı kapatıyorum.

"Tanrı aşkına, bu iğrenç," diyor ve arkasını dönüyor.

"Geçti. Sorun yok." Derin bir nefes aldım. "Dişlerimi fırçalayacağım ve oraya geri döneceğim."

"Hayır, sorun değil." Yaklaşmadı ve bana her zamankinden farklı bakıyor. Alaycı değil. Keşke ilk günden bu kadar alıngan olduğumu bilseydim. "Evine git. Kusmuğu temizlemeyeceğim."

"Bay St. James'in üzerine kusmadığıma sevindim," diyorum, adını yüksek sesle söylediğimde bir ürperti hissediyorum.

"Tanrım. Sanki bununla uğraşmam gerekiyormuş gibi." Başını sallıyor.

"Hangisiydi o?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"İkisi de. Onlar kardeş. Jericho ve Ezekiel. Buraya pek sık gelmezler. Sanırım senin küçük olayından sonra bir daha gelmeyecekler."

"Kardeşler mi?" Bir kardeşi olduğunu biliyordum ama birlikte takıldıklarını bilmiyordum.

Başını sallıyor. "Gittiler. Umarım şikâyetle bulunmazlar."

"İkisi de gitti mi?"

"Evet." Kapıya doğru döner ama dışarı çıkmadan önce durur. "Defol git buradan. Eğer karides değilse ve sende bir mikrop varsa, diğer kızlara da bulaştırmanı istemiyorum."

"İlginiz için teşekkürler." Pislik.

Kapıdan çıkarken, "Bu hafta sonu zamanını telafi edebilirsin," diyor.

Onu tersledim. Ben de arkasından kapanan kapıyı kapatıyorum. Bu hafta sonu geri gelmeyeceğim. Ya da hiç. Bu geceki olay işleri değiştirdi. Planım Kanada'ydı ama o para olmadan gerçekleşmeyecek. Wren'i alamam. Eğer öyle olsaydı

Benim için fark etmez, sokakta yatabilirim. Ama Wren kendi başının çaresine bakamaz. Olanlardan sonra, şu anki haliyle olmaz. Kanada daha kalıcı olacaktı. Onu taşımaya devam edemem. Anlamaz ve istikrara ihtiyacı var. Biraz güvenlik ve emniyet hissine. Şu anda kaldığı tesis, Oakwood Bakım Merkezi, iyi bir yer ve Rudy onunla çok iyi anlaşıyor.

Artık ne olduğunu hatırlıyor mu ya da anlıyor mu? Yoksa beyni hayatının o kısmını kapattı mı? Anıları sildi mi? Tanrım. Umarım öyledir.

Ağzımı bir kez daha çalkalıyorum ve saçlarımı sıkı topuzdan çıkarıyorum. Kafa derimi ovuyorum ve saçlarımı tarıyorum. Daha kısa kestim, böylece sadece omuzlarıma değiyor. Yüzümü biraz çeviriyorum, kalın fondöten tabakasının altında hala bir şekilde görünen yara izine dokunuyorum. Saçlarımı parmaklarımla biraz yüzüme doğru tarıyorum. Gösteriş olsun diye değil. Kibirli değilim. Sadece bakmaktan hoşlanmıyorum. Arkamı dönüyorum, topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve dolabıma giderken onları topluyorum. Eşofman altımı geri çekip yağmurluğumu giydikten sonra spor ayakkabılarımı giyiyorum. Çantamı kaptığım gibi soyunma odasından çıkıyorum ve cam kapılara doğru yürüyorum. Sanırım Craven'dan başka bir araç isteyemem, bu yüzden kapıyı itip açıyorum ve caddenin karşısındaki otobüs durağına koşmak niyetiyle aceleyle dışarı çıkıyorum. Ama daha birkaç adım atmadan Rolls Royce yanaşiyor. Aynı şoför şoför mahallinden iniyor ve aceleyle arka kapıyı benim için açıyor.

"Oh, teşekkür ederim!" Minnetle söylüyorum. Belki de Craven'ın içinde azıcık da olsa insanlık vardır. Kazanacak hiçbir şeyi yok.

beni eve bırakarak, bu kesin.

Bindim, eski püskü ayakkabılarımla ayaklarım ıslanmıştı, saçlarım sırlıslılandı ve başıma yapışmıştı. Şoför inerken saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum.

"Tanrım, sırlıslılam oldum. Tekrar teşekkürler," diyorum ama cevap alamıyorum ki bu alışılmadık bir durum değil. Cemiyet'teki erkeklerin, hatta çoğu durumda personelin bile biz kadınlarla konuşmadığını fark ediyorum. Burada pek de birinci sınıf vatandaş sayılmayız.

Elimi çantama sokuyorum ve telefonumu almak için karıştırıyorum. Belki de yanıliyorumdur. Belki de Ezekiel St. James bir hata yapmıştı ve gerçekten para yatırmıştı ve ben sadece paranoyaklaşıyordum. Bu olabilir, değil mi? İzlerimi kapattım.

Çantam çoğunlukla ıvır zıvırla dolu ve ben karıştırırken şoförün sağa dönmesi gerekirken sola döndüğünü fark ediyorum.

"Oraya gitmelisin. Orası daha hızlı. Sadece bir sonraki dönüşü al. Yollar birleşiyor," diyorum.

Dikiz aynasına bakıyor ve aynı adam olduğundan eminim, ama beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermiyor. Sanırım veriyor. Ön koltukların arkasındaki bir cepten dumanlı siyah renkte bir bölme yükselmeye başlıyor.

Kafam karışmış bir şekilde izliyorum, vücudum daha hızlı kan pompalamaya başlarken, damarlarıma adrenalin gönderirken, duymak için çok yavaş olduğum bir alarm çalarken zihnim yavaş yavaş yetişiyor.

Tehlike.

Bu gece ikinci kez bu kelimeyi iliklerimde hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Kolum fırlıyor, parmaklarım yükselmesini engellemek için camın etrafında kıvrılıyor. Neredeyse arabanın tavanına ulaşmıştı ve adam da durmuyordu.

Cevap. Parmaklarımı geri çekiyorum, kapı kolunu tutuyorum, çekiyorum ve çekiyorum, kilitli olacağını biliyorum. Beynimin tam olarak yetişememiş aptal bir kısmı bana bunun sadece Drive'da olduğumuz için olduğunu söylemeye çalışıyor. Kilitler her zaman devreye girer. Bu bir güvenlik özelliği.

"Kahretsin." Ellerim titreyerek çantamı koltuğun üzerine bırakıyorum. İçindekilerin yarısı yere döküldü. Cüzdanım, rujum, pudram, kalemlerim, sakızım, yarısı yenmiş bir granola bar. Kahretsin. Şoför bir dönüş yapıyor ve ben camdan dışarı bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Daha sakın yollara çıktıkça şehrin ışıklarının solması dışında hiçbir şey. Evlerin daha büyük olduğu yerler. Yüksek demir kapıları olan on iki metrelik taş duvarların onları dünyanın geri kalanından ayırdığı yerler.

Nerede bu? Telefonum nerede lan?

Emniyet kemerimi çözüyorum, telefonumu aramak için Rolls Royce'un zeminine inerken şoförü uyaran ding ding sesini dinliyorum. Burada değil. Gitmiş. Ama yine de kimi arayabilirdim ki? Kimi arayabilirim ki?

Koltuğuma geri tırmanıyorum, eşyalarımı topluyorum ve ışıklardan uzaklaştıkça uzaklaştığımızı izliyorum. Soğuktan değil ama korkudan titriyorum, eşyalarımı sanki önemliymiş gibi çantama geri yüklüyorum. Sanki hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Beni öldürecek. Ezekiel St. James beni öldürecek. Bu onun ilk seferi değil. Daha önce de yaptı. Ve bu kendi babasıydı.

Yoldan o kadar uzağa kurulmuş bir evin açık kapılarına yaklaştığımızda araba nihayet yavaşlıyor, uzaktaki bir penceredeki ışığı seçebiliyorum. O kadar büyük bir evdeki bir ışık ki, oturduğum apartmanı üç kez yutabilir ve tatlı için yer bırakabilir.

Görebildiğim kadarıyla, arazi titizlikle korunmuş ve geniş; arkamdaki kapıların kapandığını anlamak için geriye dönüp bakmama gerek yok.

Bu sefer sıçtım batırdım. İyice ve gerçekten batırdım.

Araba evin ön kapısına çıkan merdivenlerde durur. Ev. Hayır, ev değil. Lanet olası bir malikane. Şoför motoru durduruyor, iniyor ve kapımı açıyor. Sadece açtı ve daha önce yaptığı gibi orada durdu. Üniforması hâlâ resmi ama giydiği siyah deri eldivenler tehditkâr bir hava veriyor.

Kımıldamadığımda "Bayan" diyor.

Yine hasta olacağım. Midemde bir şey kalmış olsaydı olurdu. Boktan dairemin lavabosundaki tencereyi düşünüyorum. Yalnız çatalı.

"Wh..." Boğazımı temizliyorum çünkü kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum. "Neredeyim ben?"

"Bayan." Dışarı çıkmam için eliyle işaret etti.

Yapıyorum. Çünkü başka ne yapabilirim ki? Eminim beni araçtan çıkarıp o eve sürüklemekten hiç çekinmezdi.

Ama Ezekiel St. James beni öldürecek ya da öldürtecek olsaydı, beni evine getirmezdi. DNA. Karşıdan karşıya geçerken beni ezmesi daha iyi olurdu. Temizlemesi daha kolay ve daha az pis olurdu. En azından beni öldürmeden önce benden bir şey istiyor.

Şoförün gösterdiği yöne doğru yürüyüp geniş ve soğuk eve girerken kendime böyle söylüyorum. Koridordaki azıcık ışıktan tüm mobilyaların toz bezleriyle kaplı olduğunu görüyorum. Belki de Amsterdam'da yaşadığı için bunu yaptırmıştır. Eğer burası onun eviyse

Sanırım o yokken boş boş oturuyor. Ezeziel St. James kadar zengin insanlar uzağa gittiklerinde ne yaparlar? Airbnb'de falan listeleyecek değil ya.

Arkamda ceketinin yakasını kaldırmış, şapkasını alnına doğru indirmiş, kocaman ellerinde eldivenler olan şoföre bakıp duruyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorduğumu duyuyorum. Cevap vermeyeceğini biliyorum.

Başını merdivenlere doğru eğiyor, ben de tırmanmaya başlıyorum ve ikinci katın sahanlığına geldiğimde karanlık koridorda son kapıya doğru yürüyorum, aralık olan tek kapı, içeride yanan loş bir lamba. Kapının hemen dışında duruyorum, vücudumdaki tüm tüyler diken diken, tüm içgüdülerim alarmda, panik modunda. Kendimi nasıl bir arada tuttuğumdan emin değilim aslında. Bir ördek gibi, yüzeyde sakın görünebilirim ama hemen altında, su üstünde kalmak için deli gibi kulaç atıyorum.

"İçeri," diyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Adam bir dev. Bırakın geçmeyi, kaçamayacağımı bildiğim katı bir canavar. Odaya giriyorum ve daha arkamı bile dönmeden kapıyı kapatıyor ve bir kilit sesi duyuyorum.

Dışarıdan bir kilit. Tabii ki.

Tekrar etrafıma bakıyorum, küçük, seyrek bir oda. Yine de bir bodrum değil, değil mi? Bu da bir şey mi? Burada halı var. Beni öldürecek olsaydı, bunu halı olan bir yerde yapmazdı.

Üç pencerele köşe bir oda. Dekoratif perdeler her birinin üzerinde açık duruyor. Bir pencereden dışarı bakıyorum ve bahçenin atmosferik havasını görünce anında pişman oluyorum.

ışıklandırma, ötesindeki ağaçlarla dolu geniş alan. Şu taş duvar.

Çantam elimden kayıyor ve ceketimi de onunla birlikte çıkarıyorum. Aynı anda hem donuyor hem de terliyorum. Sırtımı dışarıya dönüyorum ve pencere pervazına tutunuyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve kendime nefes almamı söylüyorum. Kollarımı kendime doluyorum ve gözlerimi açmaya zorluyorum, bir çıkış yolu bulmak için her şeyi içime çekiyorum. Bir çıkış. Benim için geldiğinde uygulayacağım bir strateji. Çünkü gelecek, Ezekiel St. James. Nasıl öğrendiğimi bilmek isteyecek. Bilgiyi nereden aldığımı. Başka bilen varsa.

Sonra ne olacak? O ne yapacak? Gitmeme izin mi verecek? Hiç sanmıyorum.

Wren.

Wren'i biliyor mu? Ona zarar verir mi?

Tam bir paniğe kapılmadan önce, seyrek mobilyalara bakarak kurşuni bacaklarımı hareket ettiriyorum. Bir koltuk. Bir sedir. Duvara dayalı bir masa ve bir sandalye. Üstündeki tek lamba. Cam bir tabanı var.

Gidiyorum, alıyorum. İki elimle tutuyorum. Daha ağır bir tabanı tercih ederdim, elime alıp sallayabileceğim bir şey. Ama bu, cam, bir şey. Şimdilik bırakıyorum ve boş bir dolaba açılan kapıya yöneliyorum. Bir diğeri banyoya açılıyor. Işığı açıyorum. Makyaj masasının üzerindeki tek ampul çalışıyor ama küçük odadaki mermeri, duşu göstermeye yetiyor, burada küvet yok. Yalnız bir ayaklı lavabo ve aranacak bir dolap yok. Boş bir havlu askısı ve eski moda bir

Klozeti yüksekte olan ve sifonu çekmek için uzun bir zinciri olan bir tuvalet.

Musluğu açıyorum ve su fişkırmadan önce hıçkırıyor, sonra buz gibi akmaya başlıyor. Sanırım bu banyoyu uzun zamandır kimse kullanmamış. Ellerimi kavuşturup biraz içiyorum, sonra kapatıyorum, havlu olmadığı için ellerimi eşofmanlarıma siliyorum. Saçlarım kuruyor. Artık kafama yapışmıyor. Bulaşan göz kalemini temizlemek yok. Her şeyi yaşamış gibi görünüyorum ama henüz başlamadı bile.

Dış odaya geri dönüp kapıyı deniyorum. Beklediğim gibi hâlâ kilitli. Kapının ardında da hâlâ sessizlik var. Tekrar lambaya bakıyorum. Bu benim tek seçeneğim. Tamamen karanlıkta kalmamak için banyonun ışığını tekrar açıyorum, fişini çekip banyoya taşıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve fazla düşünmeden tabanı lavaboya çatlatacak kadar sert bir şekilde vuruyorum. Cam sağlam, bu iyi. Tekrar yapıyorum, kırmamaya dikkat ederek, sesten korkarak, şoför ya da Aziz James koridordaysa duymamalarını umarak.

Bu sefer cam birden fazla büyük parçaya ayrılıyor. En iyisini almak için eğildim, kenarını test ettim. Bıçak gibi. Güzel.

Lambayı dikkatlice taşıyarak yatak odasına geri dönüyorum. Kapalı bırakmayı tercih ederdim ama çok karanlık ve onsuz hiçbir şey göremiyorum, bu yüzden tekrar fişe takıyorum, tabanın tamamen tahrip olmamış kısmını beni almaya geldiğinde kullanmak üzere odaya doğru çeviriyorum.

Çantam ve ceketim yerdeydi. Çantamdan birkaç mendil çıkarıp camın bir tarafına sarıyorum, böylece onu keserken kendimi de kesmemiş oluyorum. Sanırım o

Çalışırken biri eşyalarımı karıştırıp cep telefonumu aldı.

Ayağa kalkıyorum, derme çatma hançerime bakıyorum, bir sustalı sanırım. Bunun için daha sakın hissediyorum. Dikkatlice büyük boy eşofmanımın cebine sokup kapıya doğru yürüyorum. Buradan çıkmam gerekiyor. Wren ve benim için bir plan yapmalıyım. Burada öylece oturup onu bekleyemem.

"Hey!" diye seslendim. "Hey! Çıkarın beni buradan!" Ellerimi kapıya vuruyorum. Gürültülü ve avuçlarımı acıtıyor ama yine de yapıyorum. Bunun bitmesini istiyorum. Bitmesine ihtiyacım var. Onun gelmesine ihtiyacım var. Bu bir hataydı. Ezekiel St. James gibi bir adama şantaj yapmak büyük bir hataydı.

Yine de bir şey yok. Cevap yok. Gelmiyor. Şoförün kapımın dışında ya da evin içinde olduğundan bile emin değilim. Belki de beni burada açlıktan ölmem için bırakacak.

Odayı adımıyorum, pencereleri deniyorum, ama sıkıca kapatılmışlar. Birini açabilseydim ne yapardım emin değilim, duvara tırmanmak mı? Pek mümkün değil. Ben Örümcek Adam değilim.

Yine kapıya gittim, vurdum ve bağırdım. Yine bir şey yok. Kedi Evi'ndeki kardeşlerin görüntüsü aklıma geliyor. Pelerinleri ve maskeleriyle nasıl göründükleri. Ayağa kalktıklarında ne kadar büyüklerdi. Düşeceğim zaman bana yardım etme bahanesiyle ellerini kollarıma gereğinden biraz daha sıkı saran kişi ne kadar da güçlüydü.

Gözyaşları tehdit ediyor ama kaçan birkaç tanesini siliyorum ve kendime durmamı söylüyorum. Acınası bir durum ve korkuyorum, evet ama Wren'i düşünmem gerekiyor. Buradan çıkmazsam ona ne olacak?

"Çıkarın beni!" Tekrar ılık atıyorum, yumruklarımı kapıya çarparken kelimeler hıçkırıklarla bitiyor ve bu sefer, bu sefer bir Şey var. Birisi diğey taraftan yumruğunu kapıya vuruyor ve ben geriye doğru sırıyorum, kalbim küt küt atıyor. Sanırım yanıt gelmemesi daha iyiydi.

Tekrar oluyor, o yumruk öyle sert çarpıyor ki kapı menteşelerinde takırıyor ve geri çekiliyorum, birinin ne kadar zamandır orada olduğunu merak ediyorum. Acaba sadece dinliyor muydu? Bekliyor muydu? Kafamın içine giriyor.

Kilit açılıyor ve ben aceleyle kapıdan uzaklaşıyorum, kalbim boğazımda. Elimi cebime sokup sustalının etrafına kapatıyorum, avucumu kestiğinde irkiliyorum çünkü etrafına sardığım birkaç kağıt mendil pek koruma sağlamıyor.

Kapı açıldığında geri çekiliyorum. Koridordan gelen ışıık karanlık formunu aydınlatıyor ve onu daha büyük gösteriyor. Daha karanlık. Pelerini ve maskesiyle dururken daha tehditkâr ve kulüptekinden daha uzun ve iri olduğuna yemin edebilirim, gözleri güç ve öfkeyle alev alev yanıyor, üzerimdeki hâkimiyetini biliyor. Boğazımdan çıkan acınası sesi duyuyorum. Eminim o da duyuyordur.

Bir parçam bunun Şoför olmasını diliyor. Ama değil. Ezekiel St. James. İçeri adım atıyor ve aramızdaki boşluğu tüketip beni duvara yaslayana kadar durmuyor. Üzerimde yükseliyor ve onu o pelerin ve maskeyle görmek dehşet verici. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Hayatımı sonsuza dek değiştiren gece bile. Bizi kaçmaya zorlayan gece.

Onun büyüklüğü, hayattan daha büyük varlığı, öfkesi bizimle birlikte odada hissedilebilir bir Şey, hepsi çok fazla.

Hepsi çok fazla.

EZEKIEL

T Hata onu anlamsız kelimeler mırıldanmaya itiyor. Olduğu yerde donup kalmış, sırtını duvara dayamış. Dar omuzları sertçe titriyor. Bir elini göğsüme götürüyor, parmakları titriyor. Sanki gerçek olduğumdan emin olmak için kontrol ediyor. Dokunuşu çok önemsiz, aslanın üzerine konan bir kelebek gibi. Gözleri gözlüğün arkasından yüzümü arıyor.

Maske. Bakışlarımı tutamıyor.

Onu öldürebilirim. İşte. Şimdi. Kimsenin haberi olmazdı. Tek yapmam gereken küçük boynunu hızlıca bükmek olurdu. Kafasını duvara çarpmak. Nefesini kesmek için ellerimden biri boğazına bastıracaktı. Hayatını çalmak için. O benden çok daha küçük. Belki bir metre iki santim ve minyon. Fiziksel olarak hiç şansı yok.

Yine de benden para koparmaya cüret ediyor. Beni ifşa etmekle tehdit ediyor. Zoe'yi, Jericho'yu ve değer verdiğim herkesi tehdit etmeye.

Bir ses çıkarıyor, yırtıcı bir hayvanın çenesine yakalanmış kırık küçük bir kuş gibi bir şey.

Kırılmış. Hayır. Bu doğru değil. Bu kızla olmaz. Bu başka bir şey. O bir savaşçı. Hayatta kalan biri. Bu ses yakalanan birinin sesi. Çaresiz birinin.

Bu da onu tehlikeli yapıyor.

Bir anda boğazıma bıçak dayadığında ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum.

"Benden uzak dur. Benden uzak dur!"

Bıçak kesiyor, keskin ve yakıcı. Sıcak bir damla kan boynumdan aşağı kayıyor. Ama sığ bir kesik.

"Mavi," diyorum, alçak sesle ve yavaşça. Bunu yapmayacak. Yapacak olsa atardamarını keserdi. Eğer yanılıyorsam, geri dönüşü olmayacak ama içimde bir his var. Dövüşçü ya da değil, o bir katil değil.

"Benden uzak dur dedim, göt herif!"

Kolumu uzatıp bileğini kavıyorum. Hareketin hızı karşısında nefesi kesildi. O inleyene kadar dönüyorum ve bir kolumla ortasından, diğeriyle bileğinden kavrayarak onu kendime çekiyorum.

Bıçağı nereden bulmuş? Çantasını ve ceketinin ceplerini arattım.

"Halıyı kirleteceksin," diyorum, sesim kulağına doğru titreşen derin bir tınıya dönüşüyor. Titriyor ve korkusu, kokusu, varlığı, içimde uyuyan ama orada olan o karanlığı harekete geçiriyor. Her zaman orada. "Bırak onu," diyorum ona.

"Siktir git." Serbest kolunun dirseğini karnıma sapladı. Bir dövüşçü. Düşündüğüm gibi. Ama bana denk değil.

"Bu hiç hoş değildi, Blue." Serbest kolunu kavradım, onu döndürdüm ve duvara geri çarptım.

Homurdanıyor, başı dönüyor ve bıçağı düşürüyor. Kafası karışmıştı. Gözlerini kırıştırtmasını izliyorum, gözlerinin yavaşça yüzüme yeniden odaklanması için ona bir dakika veriyorum. Çok güzeller. Saçlarından birkaç ton daha açık, derin, serulean mavisi. Ve gözbebekleri yeniden odaklandığında, öfkeyle kararıyorlar. Korkudan değil. Belki de öfkenin altında o da vardır.

"Artık benimle dövüşmeyi bırakacaksın, Blue. Dizlerinin üzerine çöküp ellerini başının arkasına koyacaksın. Beni duyuyor musun?"

"Git kendini becer, göt herif."

Ağzımın bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Bundan bu kadar zevk alacağımı düşünmemiştim.

Bileklerindeki tutuşumu gevşetiyorum. Kaçmasına izin vereceğim. Kovalayacağım. Onu geride bırakabilirim. Onu alt edebilirim. Bunlar sorun değil. Sırılsıklam ıslandığında yüz on kilodan daha ağır olamaz. Kendini yıpratmasına izin vereceğim çünkü bu kolay düşmeyecek.

Ama kollarını serbest bıraktığında, beklediğim gibi kaçmıyor ya da benden uzaklaşmaya çalışmıyor. Onun yerine kollarımı kavıyor ve kasıklarına diz atmaya çalışıyor. Bacağını kalçalarımın arasında yakalıyorum ve küçük kavgasını yapmasına izin veriyorum. Bu işte biraz kontrolü olduğunu düşünmesine izin veriyorum.

Yapmıyor.

Boğuşuyor, beni bir o yana bir bu yana atlatmaya çalışıyor. Kapıya ulaşıyor ve koridora çıkıyor. Onu yakalayıp saçlarından tutarak göğsüme doğru çektiğimde neredeyse merdivenlere varmak üzereydi.

"Mavi." Tutuşumu kollarına doğru kaydırıyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. Ben bir şey söyleyemedim, o elini bıraktı.

Sonra kafamı geriye doğru çarpıyor. Yüzümü tam zamanında çeviriyorum, böylece burnuma değil çeneme çarpıyor. Bu acıtabilirdi.

Sinirli bir şekilde homurdanıyorum.

"Bu hiç hoş değildi."

Onu omzuma aldım. Tüy kadar hafif. Ciyaklıyor. Kıçına şaplak atıyorum ve onu küçük yatak odasına geri götürürken sırtıma vuruyor. Onu kıçının üzerine bırakıyorum ve bir elimle bileğini, diğer elimle de saçını tutup dizlerinin üzerine çökmesini sağlamadan önce ayağa kalkmasını bekliyorum.

"Sana diz çökmeni söyledim."

Ben çömelip onu dizlerinin üzerine çöktürürken boştaki eli saçlarını avuçlayan koluna dolanıyor. Yere düştüğünde sırtıyıyorum.

"Söylediklerimi yapmayı öğlensen iyi olur," diyorum ona sakince.

"Pislik!" Kolunu uzatıp maskemi kapıyor ve bunu yaparken etimi tırmalıyor. Ancak bu iş bittiğinde durdu. Geri çekildi, maske elindeydi, nefes alış verışı benimki kadar düzensizdi.

"Bitti mi?" Başını geriye doğru sallayarak soruyorum.

Çığlık atıyor, maskeyi düşürüyor. Bıçağı tekmeliyorum ve onu bırakır bırakmaz nefes nefese ellerinin üzerine düşüyor.

Bıçağın olduğu yere doğru birkaç adım yürürken nefes alması için ona bir dakika veriyorum. Ama o bir bıçak değildi. Kenarlarında kan olan kalın bir cam parçasıydı. Benim kanım. Ona baktığımda beyaz halıya kan akıtan elinin bileğini tuttuğunu görüyorum.

"Bu numarayı nerede öğrendin?"

Hapishanede mi?" "Ben hiç hapse girmedim, pislik."

"Kendime göt deliği denmesinden bıktım." "Kıç silmeyi mi tercih edersin?"

Bardağı onun ulaşamayacağı kadar uzağa fırlatıyorum ve ona doğru yürüyorum. Orada tekrar çömeliyorum ve onun geri çekildiğini görmekten memnun oluyorum. En azından bunu yaparken kendini yakalayana kadar.

"Neydi o?" Yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta, soruyorum. "Tam olarak yakalayamadım."

Ters ters bakıyor ama çenesini kapalı tutuyor. İyi kız. "Adın ne senin?" diye sordum.

"Blue Masterson."

"Gerçek adın."

Soruma cevap vermedi. "Buram kanıyor. Dikiş atılması gerek. Kesiğin içinde cam olabilir."

"Bu senin için çok kötü ama benim için çok iyi olur.

İsim." "Mavi. Blue Masterson," diyor daha yüksek sesle.

Nefes veriyorum, başımı sallıyorum. "Ne yaptığımı bildiğini sanıyorsan," diye başlıyorum, bana attığı ilk mesaja atıfta bulunarak. "Benim yanımda kendine dikkat etmen gerektiğini düşünmüyor musun Mavi?"

Bunun üzerine ifadesi değişti. Yüzümü inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Bu loş odada bile gördüğüm şey, onun genç olduğu. Kimliğindeki yirmi yediye yakın bile değil. Kendi liginin tamamen dışında. Ve o anda gözlerindeki bakış, belirsizlik, kaybolmuş birinin ifadesi, içimde bir şeyleri tetikliyor. Çünkü bu bakışı biliyorum. Daha önce de görmüştüm.

Ve ben bunu görmezden geldim.

Başımı sallıyorum. Şimdi anımsamanın sırası değil. Onun neden burada olduğunu hatırlamam gerek. Neden burada

Geçmişimin tüm kötü anılarını barındıran bu yere geri dönmek.

Blue Masterson hakkında bildiklerim çok fazla değil. Ama bir şekilde benim hakkımda, ortaya çıkarsa değer verdiklerime zarar verecek ve muhtemelen beni yok edecek bilgilere ulaşmış. Bu hiçbir şey değil. O bir yankesici, bir dolar dükkanı hırsız değil. O bundan çok daha yetenekli. Ve onun iyiliği hakkında herhangi bir karar vermeden önce tam olarak ne bildiğini ve bunu nasıl öğrendiğini bilmem gerekiyor. Onun geleceği. Bir geleceği olsun ya da olmasın.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi yedi."

"Ve ben de Noel Baba'yım."

Yüzü her şeyi anlatıyor. Bir an önce gördüklerimin yerini ukala bir kibir alıyor. Çenesini sıkıyor, dudakları alaycı bir ifadeye bürünmüş, başını eğmiş, ayaklarımın dibinde diz çökmüş bir şekilde bana bakmayı başarıyor.

"Nasıl. Eski. Kaç. Sen?"

"Yirmi. Yedi." Ses tonumu taklit ediyor. Ben gülümsüyorum. O daha çok gülümsüyor.

"Çok şirin," diyorum ve başını selam verir gibi eğiyor ve o daha hareket ettiğimi görmeden saçlarını tekrar avuçluyorum. Bu sefer onu saçlarından tutup yukarı çekerken bir çığlık atıyor. Acı verici olduğuna eminim. Miyavlıyor, iki eliyle kolumu kavrarken boynu bükülüyor. Onu masaya doğru yürütüyorum, sandalyeyi kaldırıp yoldan çekiyorum ve yüzüstü masanın üzerine itiyorum. Bacaklarının arasında durmak için bacaklarını açıyorum, büyük boy eşofman altının kemerini kavriyorum ve çekiştirerek çıkarıyorum.

Nefes nefese kaldı ama henüz işim bitmemiştir. Üniformanın eteğini, eğer buna üniforma denebilirse, kışına doğru çeviriyorum ve bir yanağına sertçe vuruyorum.

Sıkışıyor, nefesi kesiliyor, sırtı sertleşiyor.

Bir parmağımı kasıktaki çıtçıtlara sokuyorum ve bir çekişle çıtçıtlar açılıyor ve kıcı orada sadece benim için sergileniyor. Tatlı, yuvarlak yanaklarının, pembeleşmeye başlayan teninin tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırıyorum.

Ama sadece iyi kızlara şaplak atılır.

Ve Blue iyi bir kız değil.

Seksini avuçluyorum, parmaklarımı yumuşak etine sokuyorum.

"Hayır!" Yeniden dövüşmeye başlıyor, damarlarında adrenalin dolaşıyor olmalı. Kollarını sallayarak masadan geriye doğru itiyor ve ben de bileklerini tutmak için elimi kaydırıyorum. Onları çekip çıkarıyorum ve üzerine eğilerek ağırlığımla onu sabitliyorum, kendime onun becerilmek için burada olmadığını hatırlatıyorum.

"Sana bir soru sordum," diyorum, sesim alçak, derin ve bir şekilde sakın çıkıyor.

"Ondokuz! On dokuz yaşımdayım!"

"Emin misin?"

Başını sallıyor, yalan söylemediğini kanıtlamak istercesine doğum gününü sayıyor. "Lütfen bana zarar verme!"

"Lütfen sana zarar vermeyeyim mi?" Gülerek soruyorum. Kıcının yanakları arasındaki ereksiyonumu hissedebildiğinden eminim. Doğrulup iki bileğini de beline getirip ellerimden birine geçirdiğimde kıpırdamadan duruyor. Ona tekrar, daha sert bir şaplak atıyorum ve o da inliyor. Yumuşak, pürüzsüz etinde oluşan el izime bakıyorum. "Neden burada olduğumuzu sanıyorsun, Blue

Masterson?" Bir yanağını kavrayarak soruyorum

ve onu dışarı çekerek, amının pembe yarığını, göt deliğinin sıkı halkasını içine alıyordu.

"Lütfen." Sessiz bir yalvarış.

"Sorun nedir? Hayır lütfen pislik?" Bu sözleri söylerken bakışlarımı aşağı kaydırıyorum ve başparmağımı tam da o deliğe doğru hissettiğinde sertleşiyor.

"Aman Tanrım. Lütfen yapma."

Parmak uçlarımı sıcak, dar deliğine bastırıyorum ve tekrar üzerine eğiliyorum. "Biliyor musun, seni burada, şu anda bitirebilir, vücudunu, boktan çantanı ve ceketini atabilirim. Sanki hiç var olmamışsın gibi olurdu." Göt deliğini ovuyorum. "Tabii ki önce istediğimi alırdım. Şantaj ve gasp girişimini göz önünde bulundurursak, bana borçlu olduğun şeyi."

"Özür dilerim. Ben sadece..."

"Ve ne var biliyor musun? Kimsenin umurunda bile olmaz. Kimse seni özlemez, değil mi Mavi?"

"Ben sadece..." Başını yana çeviriyor, gözlerini ve burnunu omzuna silmeye çalışıyor.

"Hayır bekle," diye devam ediyorum, doğruluyorum, bileklerini serbest bırakıyorum ve ellerim yüzünün iki yanında, masanın uzak kenarını kavriyorum. Çünkü o ilk e-postayı göndermeye karar verdiği gün savunma hakkını kaybetmişti.

Ellerime bakıyor, büyük ve güçlü, ah ne kadar zarar verebiliyorlar. Cümlemi bitirmeden önce bakışlarını bana çevirmesini bekliyorum.

"Bekle. Biri seni özleyebilir," diyorum.

Sonra ifadesi tamamen değişir, tüm ateş ve öfke kaybolur. Mavi gözlerinden yaşlar süzülür. O daha güzel

Bu. Garip bir düşünce, biliyorum. Belki de hastalıklı bir düşünce. Ama geldiğim yeri biliyorum.

"Kendimi bir kez daha tekrar edeceğim, Mavi," diyorum, emrettiğimi yapması için ona alan açmak üzere geri çekilerek. "Dizlerinin üzerine çök."

Onu sorgulamalı ve onunla işimi bitirmeliyim. İşini bitirmeliyim. Hepsi bu kadar. Ama o emir var ve içimde bir şey kıvrılıyor, geriliyor ve canlanmak için esniyor. Vahşi doğada aç kalmış bir canavar gibi karanlık, acımasız ve vahşi bir şey.

Doğrulur, bileğinin iç kısmıyla gözlerini ve burnunu siler. Ve dizlerinin üzerine çöküyor. Çünkü o benim elimde.

MAVİ

" Şapka daha iyi."

T Sesi beni ürperten karanlık bir titreşim.

O biliyor. Wren'i biliyor. Bundan kurtulabileceğimi nasıl düşündüm? Onun gibi bir adamla?

"Ellerin nereye gidiyor?" diye soruyor o alçak, aldatıcı derecede kontrollü ses tonuyla.

Kanamayı durdurmak için sol elimi sağ elimin üzerine koyduğumun farkında değilim. Kesik düşündüğümünden daha derinmiş. Boynundaki çoktan kapanmış. Ev yapımı silahımla kendime ondan daha çok zarar verdim.

"Mavi," diye sesleniyor adımlı, dilinde tehditkâr bir sesle. Bu güçlü bir adam. Tehlikeli biri. Ne düşünüyordum ki ben? Diğerleri, iki tane vardı, farklıydılar, karılarını aldattıklarına dair fotoğrafları vardı. Parayı ödediler ve iş bitti. Bu tamamen başka bir şey.

Ellerimi kaldırıyorum ve başımın arkasına koyuyorum. Kolumun iç kısmında kan izleri var. Bakışlarını aşağıya doğru takip ediyorum ve çıtçıtları açılmış, zaten çok küçük ve dar olan tulumun beni belimden aşağısını nasıl tamamen açıkta bıraktığını görüyorum. Kalçalarımı bir araya getiriyorum.

Bakışlarını yavaşça benimkilere yöneltiyor. Dudaklarında midemde bir şeylerin titremesine neden olan küçük, yukarı doğru bir kıvrım var. Elleri üzerimdeydi. Vücudumun en mahrem yerlerine.

Çömeldi, böylece neredeyse göz hizasındaydık.

"Lütfen ona zarar vermeyin. Onun bununla hiçbir ilgisi yok. O hiçbir şey bilmiyor." "O mu?"

Göz kırptım. Tahmin mi ediyordu? Aptalca bir tahmin miydi ve ben onu ele mi verdim?

Gözleri yüzümü tarıyor ve gümüşü gri tonlarını, soğukluklarını içime çekiyorum. Onlara çok uzun süre bakamayacağımı fark ediyorum ve bakışlarımı yüzünü, çenesindeki saat beş yönündeki gölgeyi, keskin çizgisini, ağzının sertliğini incelemeye kaydırıyorum. Gülümserken nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Yakışıklı, sanırım. Ama nazik değil. Bu adamda nazik olan hiçbir şey yok.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taramak için elini uzattığında, tenimin temasıyla irkiliyorum. Duraklıyor, bir parmağını kaldırıyor, kaşlarını kaldırıyor. Hareketsiz kalmam için sessiz bir talimat. Parmakları çenemin etrafında kıvrılmadan önce başparmağı çenemi okşuyor ve nazikçe, ki bu adamın bana yaptığı her şeyin nazik olduğunu düşünmem çok saçma, daha iyi görebilmek için yüzümü biraz eğiyor. Makyajımın akıp gittiğinden eminim. Yanağımı boydan boya kaplayan çirkin, hâlâ kızgın pembe yara izi görünüyor. Beceriksiz dikişlerimin bıraktığı Frankenstein benzeri izler.

Gözleri kısılıyor. Elinden kurtulup başımı sallıyorum, böylece saçlarım sol yanağıma düşerek en azından biraz gizleniyor.

Bakışlarımla buluşuyor ve kendimi yine o kurt gibi gözlere bakarken buluyorum. Onu okuyamıyorum. Ama o beni okumaya çalışıyor. Muhtemelen yara izini ya da dikişi merak ediyor. Gören herkes bakıyor. Bu yüzden bu kadar ağır makyaj yapıyorum. Bir de babam beni bulmasın diye. Sokakta, yüzünde korkunç bir yara izi olan bir kadına göz kulak olan arkadaşları var. Frankenstein'ın Gelini'ni düşünün.

Sorduğunda akıllıca bir cevap bulmaya çalışıyorum ama sormak yerine hala kanayan, zonklayan elime uzandığında beni şaşırtıyor.

Görmesi için uzattım.

Onu alıyor, aramıza getiriyor ve kesiğe bakmak için bir o yana bir bu yana çeviriyor, sonra yüzünde bir sırıtışla bakışlarımla buluşuyor.

"Bunu dikmemiz gerekecek. Kendi kendine kapanmayacak."

Başımı sallıyorum ama duruyorum. Dikişlerden bahsetmesi beklediğim son şeydi çünkü ne yapacaktı, beni acile mi götürecekti? Bundan şüpheliyim.

"Hastaneye gitmem gerek."

Kaşlarını kaldırıyor. "Oh, hiç sanmıyorum."

"Ama-"

"Elimden geleni yapacağım. En iyi dikiş becerilerimi kullanacağım." Ağzım açık kaldı. "Spoiler, ben pek iyi değilim." Bir metreyi aşan boyuyla dikleşirken göz kırpmıyor. Ben sadece 1.80 boyundayım ve onun önünde diz çökmek gözümü korkutuyor.

Sanki aklımı okumuş gibi sırıtıyor. "Beni dikmiyorsun," diyorum.

"Kan kaybından ölmene izin veremem, değil mi?"

Bunu söyleme şeklinden ürperiyorum. "Bana ne yapacaksın?"

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. "Az önce söyledim ya. Bunu dikip kapatacağım. Kalk, Mavi."

"Yani... Sonra."

Omuz silkiyor. "Konuşacağız ve bundan sonra ne yapacağım sana bağlı. Kalk. Kan kaybından ölmeni istemiyorum."

Bakışlarını elime doğru takip ediyorum. Kan kaybedeceğimi sanmıyorum ama kendi kendine kapanacak gibi de görünmüyor. Elini tutmuyorum ama denge için masayı kullanarak kendi başıma ayağa kalkıyorum. Ayağa kalktığımda baş dönmesinin geçmesi bir dakika sürüyor. Çınlama başlıyor. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça veriyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Wren için. Beni henüz öldürmedi. Bana zarar vermedi, gerçekten. Elimdeki hasar kendi kendine oluştu.

"Blue, benimle misin?"

Gözlerimi açıyorum, başımı sallıyorum. Yerdeki eşofmanlarıma bakıyorum ve onları almak için eğildiğimde bana izin veriyor. Elimdeki acıdan irkilerek onları giyiyorum, üniformanın aptal çıtçıtlarıyla uğraşmıyorum, zaten kasıklarım kadar iniyor.

Kapıya doğru eliyle işaret ediyor, ben de beceriksizce bir adım atıyorum. Kolumu yakaladı.

"Neyin var senin?" diye soruyor.

Yutkunuyorum, ona bakmak için boynumu büküyorum çünkü başımın tepesi çenesine ancak geliyor.

Kurtulmaya çalışıyorum. "Ben iyiyim."

"Hm." Kk odadan çıkıp koridora ve merdivenlerden aŗađı inerken kolumu tutmaya devam ediyor. Mutfağa doğru ilerlerken loŗ odaları ve tüm o toz bezlerini gözümün önüne getiriyorum. Burası alacalı desenli siyah beyaz karolarla dŗenmiŗ geniş ve açık bir alan. Ortada bir taŗ ada, bir yanında dört tabure, diğer yanında bir ocak ve lavabo. Beni buraya getiren şoför bu taburelerden birinde oturuyor ve kokusundan taze demlenmiŗ kahve içtiğini anlıyorum. Bizi gördüğünde yere koyduğu bir gazeteyi okuyor ve kaŗlarını beni esir alana doğru kaldırıyor.

"Dex, eğer Oakwood Bakım Merkezi'ne gidebilirsen-"

"Bekle, ne?" Panikle araya girdim. Ezeziel'in önüne geçtim.

ve boŗtaki elimi göğsüne koydum, ne kadar sert ve kaslı olduğunu kaçırmadım. "Konuŗuyoruz. Dedin ki-"

"Doğruyu söylemen için teŗvik."

"Bunların hiçbirinden haberi yok. Yemin ederim. Hayatım zerine yemin ederim!"

"Rahatla, Mavi."

"O anlamaz! O bunun bir parçası değil. O değil-"

"Sakin ol dedim." Dirseklerimi tutup uyarıcı bir şekilde sıkıyor. "Dex otoparkta arabasında bekleyecek. Benden bir ağrı almadıkça içeri girmeyecek. Anladın mı?"

"Onu bu iŗin dıŗında tut. Hepsini. Sana bilmek istediklerini anlatacağım. Söz veriyorum."

"Maalesef, verdiğiniz sözlerin burada pek bir ağırlığı yok." Kâğıdını katlamakta olan Dex'e eliyle iŗaret ediyor.

"Sen git. Ben seni ararım."

Dex başını salladı ve gitti. Bilmediğim bir şey yapmak için Ezeziel'den kurtulmaya çalışıyorum ama beni lavaboya doğru götürürken tutuşu sertleşiyor.

"Hey," diyor, beni ona bakmaya zorlayarak. "Sakin ol dedim. Bana bilmek istediklerinizi söyleyin, ona bir şey olmayacak."

'İkiniz de iyi olacaksınız' değil de 'iyi olacak' demesini özlemiyorum.

"Ama bana zorluk çıkarırsan-"

"Çıkarmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Başlamadan önce birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Sen ve ben bu evde yalnızız. Kapı kilitli. Arazi geniş ve on iki ayak taş duvarla çevrili. Kapı kapalı. Hepimiz aynı fikirde olalım diye söylüyorum. Beni peşinden koşturma. Anladın mı?"

Başımı salladım.

"Güzel."

Beni lavaboya doğru çeviriyor ve musluğu açıp elimi musluğun altına koyuyor. İrkiliyorum ve çekmeye çalışıyorum ama elimi akıntının altında tutuyor.

"Burada kalsın. Anladın mı?"

Başımı salladım. Bırakıyor ve pelerinini çıkarıp tezgâhtaki bir taburenin arkasına örtmesini izliyorum. Sonra birkaç dolabı karıştırmaya başladı. Birkaç dakika sonra ihtiyacı olan şeyi buluyor. Başka bir şey almak için eğilmeden önce bir dolaptan büyük bir ilk yardım çantası çıkardığını görmek için dönüyorum.

"O şeyin içinde beni dikecek bir şey yok," diyorum. "Beni acile götürmelisin." Oradan da gidebilirim.

"İlk kısım hakkında haklısın," diyor, doğruluyor ve tanıdığım ikinci, daha küçük bir kutu çıkarıyor. Bu midemi bulandırıyor. "Bishop'un bunu neden aldığını bilmiyorum ama bugün şanslı günün diyebilirim," diyerek bana doğru geliyor. Beni dürtüyor ve suyu kapatmadan önce ellerini ovuyor.

Bishop'un kim olduğunu bilmiyorum ama şu anda beni ilgilendiren bu değil.

"Sorun değil, aslında beni dikmene gerek yok," diyorum, gözlerim kiti incelerken. "Şimdiden daha iyi. Sorun yok."

İyi olmayan elime bakıyor, gazlı bezlerden birini çıkarıp kesiğin etrafına sarıyor. "Yalan söylemeyeceğim. Acıyacak."

"Ve tahmin edeyim, bundan keyif alacaksın." Her iki kutuyu da masaya doğru taşıyıp bırakırken gazlı bezi tutuyorum. Viski şişesini ve bardağı fark ettim.

"Anestezi," diyor. "Eski moda ama hiç yoktan iyidir. Otur."

"Kendim yaparım," diyorum oturarak. Elim zonkluyor ve başım dönüyor.

"Hiç sanmıyorum." Benimkinin karşısındaki koltuğa oturuyor, bardağa bolca viski dolduruyor ve bana doğru itiyor.

"İç şunu."

"Ben

iyiyim."

"Keyfin bilir." Sandalyesini yaklaştırdı ve elimi tutarak üzerindeki gazlı bezi nazikçe sıyırdı.

"Sanırım dikiş atılmasa da olur," diyorum, beni gerçekten dikeceği gerçeği kafama dank edince sesim yükseliyor.

Paketteki eldivenleri giyiyor, dezenfektan pedi çıkarıyor ve kesiğin etrafındaki deriye nazıkçe dokunduruyor. İrkiliyorum, nefesimi içime çekiyorum ve başını işine eğerek bakışlarını benimkilere kaldırıyor.

"Viskiyi iç, Blue."

Başımı sallıyorum, nefesim daralıyor, kalbim hızla çarpıyor. "Sadece yap şunu. Acele et." Çünkü kendi kendine kapanmayacağını biliyorum ve sadece bunu atlatmam gerekiyor. Boştaki elimle sandalyemin kenarını kavriyorum ve onun çengelli iğnelerden birini paketinden çıkarmasını izliyorum. "Aman Tanrım."

"İğnelerden mi korkuyorsun?"

"O iğnelerle senden korkuyorum."

Gülümsüyor ve bu gördüğüm ilk gerçek gülümseme. Bu beni bir şekilde sakinleştiriyor ve elimi kalçasına koyduğunda karnımın derinliklerinde garip bir his hissediyorum. Bu hareket çok samimi. Neredeyse hassas.

"Dediğim gibi, bu acıtacak," diyor bana, aynı gülümseme başka bir şeye dönüşüyor ve düşüncelerimin az önce aldığı yönle başımı sallamama neden oluyor.

Gözlerim iğneye kilitlendi. Acıtacağı konusunda haklı. Cehennem gibi acıyacak.

İçgüdüsel olarak geri çekilmeyeceğime güvenmediğinden eminim ve bir elini bileğimin üzerine kapatıyor. İğneyi dikiş ipliğiyle birlikte yaraya doğru götürürken o elini yerinde tutuyor.

"İçinde yapıştırıcı falan yok mu?" Panikle soruyorum, elimi çekiştiriyorum ama onun elinden çekip alamıyorum.

"Üzgünüm, hayır," diyor sesi üzgün gibi çıkmıyor. Başını kaldırıp bakma zahmetine girmiyor ve ben ağzımı açıp emin olup olmadığını sormadan iğneyi batırıyor.

Dudağımı o kadar sert ısıyorum ki kan tadı alıyorum. Gözlerim yaşıyor ve o kanı yaranın içinden çekerken çıkardığım sese engel olamıyorum.

Bana bakıyor. Sırıttı. "Viskiyi iç."

Başımı sallıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. "Lütfen acele et."

İşine geri dönüyor ve iğneyi diğer taraftan çıkarırken inliyorum.

"Önce bağlamak zorundasın. Sonra diğerini yap. Onları bağlamalısın-"

"Şşş." Tam da bunu yapmaya başladı ve bir video izlediğinden mi yoksa pratik yaptığından mı emin değilim, ama düzgün ve hassas ve ilk dikişi beklediğimden daha kısa sürede bitirdi.

"Bunu yapacağını nereden biliyordun?" diye sordum. Yüzümü dikerken ne bu kadar hassas ne de bu kadar sakindim. Ama kendimi savunmam gerekirse, ellerim titremeye devam ediyordu ve tek dayanağım kız kardeşimin portakal kabukları üzerinde pratik yapmasını izlemek ve bir yarayı dikmekle ilgili bir YouTube videosuydu.

Omuz silkiyor ve viskiyi işaret ediyor.

Bu sefer reddetmiyorum çünkü çok acıtıyor. Bardağın tamamını içiyorum, boğazımı yaksa da su gibi yutuyorum ve işim bittiğinde kendime biraz daha doldurup onu da içiyorum.

"Aferin kızıma," diyor ve ikinci bir dikiş için iğneyi tekrar derime batırıyor. Mide bulantısı yüzünden gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Yüzünü kendin mi yaptın?" diye soruyor kayıtsızca.

Başımı sallıyorum. "Evet," diye cevap verdiğimi duyuyorum.

"Çok iyi değilsin," diyor, iğneyi diğer ucundan çekerken neredeyse beni güldürüyor ve kahkaha olabilecek şey üzgün küçük bir iniltiye dönüşüyor.

"Acıyor. Gerçekten acıyor."

"Sanırım öyle." Elimden başını kaldırıp yüzüme bakıyor.
"Bayılacak mısınız?"

Bir hayalet kadar beyaz görüldüğümde eminim ama başımı sallıyorum. Şimdi Wren'i düşünmek zorundayım. Bu adamı onun için bir tehdit olmadığıma ikna etmeliyim. Gitmeme izin vermesi için onu ikna etmeliyim. Ve bunu şimdi yapması, bu da bir şeydir. Kan kaybından ölmeme izin verebilirdi ama yapmıyor.

"Adın ne senin? Gerçek adın?" diye soruyor, üçüncü dikişten başlayarak. Hesaplarıma göre en az altı ilmeğe ihtiyacım var ama isterse bu sayıyı ikiye katlayabileceğini hissediyorum.

"Bluebird," diyorum.

Yukarı bakıyor, kaşları havada. "Annemin bir şeyi vardı."

"Bluebird ne?"

"Bluebird Smith." Boştaki kolumla burnumun ucunu ovuyorum, sonra zorladığı istemsiz gözyaşlarımı siliyorum.

"Bluebird Smith?" Kaşları saç çizgisinin içinde kayboluyor ama ben sadece başımı sallıyorum. "Tamam, Bluebird Smith. Anlat bakalım. Babamın arabasının uçurumdan yuvarlandığı gece yaşananlar hakkında ne biliyorsun?"

EZEKIEL

Bluebird Smith. Bluebird kısmına inanıyorum. Uydurmak için çok garip bir isim. Ama soyadı yalan.

İğneyi derinin direncini aşacak şekilde itiyorum ve onun nefes alışını duyuyorum. Acıtıyor, biliyorum. İstesem de acıyı azaltamam ve bunu istediğimden de emin değilim.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyor.

Ona baktım. Solgun. Aslında bir molaya ihtiyacı olmasa şaşırırdım.

"Hasta olacağım," diye ekliyor.

"Nefes al." Bekliyorum, söyleneni yaparken onu izliyorum. Saflığı beni şaşırttı. Güveni, neredeyse. Bana. Bu bana birkaç şey söylüyor. Şantajcımın olmasını beklediğim gibi deneyimli bir suçlu değil. Ve boyundan büyük işlere kalkışıyor.

"Daha iyi misin?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Güzel. Şimdi soruma cevap ver."

"Ben... Çok değil," diyor. Bekliyorum. Dikişi biraz çekiştirince irkildi. Bu çok acımasızca ama içinde bulunduğu durum için sadece kendini suçluyor ve ben sadece kesikten bahsetmiyorum. "Kardeşin Jericho'nun senin video görüntülerini gördüğünü biliyorum."

Kaza gecesi Avusturya'daki bir otele gelip oradan ayrılmış." Hala devam etmiyorum çünkü bunu nereden biliyor? "Bu konuda müdürle temasa geçmişti. Ve senin adın o hafta boyunca hiçbir gece otelin konuk listesinde yok. Hepsi bu kadar. Tek bildiğim bu."

"Hepsi bu kadar mı? Yani Avusturya'da bir otelde kaldığım için bana şantaj yapmaya mı karar verdin?"

"Yemi yuttun, değil mi? Bu ne anlama geliyor?"

Hepsi bu kadar olamaz. Dikişi kapatmak için bakışlarımı tekrar eline çeviriyorum, düğümü atarken deriyi biraz çekiştiriyorum. Yüzünü buruşturuyor.

"Konuşmaya devam et," diyorum ona.

Viskiye uzandı ama ben onu ittim. "Yeterince içtin."

"Neden umursuyorsun ki?"

"İstemiyorum. Sadece cevaplarımı almadan önce bayılmanı istemiyorum. Hazır mısınız?"

Yutkunuyor, başını sallıyor.

Dördüncü dikiş için iğneyi batırdıktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Konuşmaya devam et, Mavi."

"Kardeşinizin otel müdürüne görüntülerden kurtulması için bir miktar para ödediğini biliyorum ama ödemedi."

Jericho o dosyaların silinmesi için ona para vermişti. O kadarını biliyorum. "Ve sana ulaştı ve bir otele girip çıkarken çekilmiş videolarımı satın almak isteyip istemediğini sordu. Kulağa mantıklı geliyor," diyorum.

"Arabayı kurcaladığınızdan şüpheleniyordu. O kadarını söyledi. Onun aldığı bir spor çantasını atmışsın."

Ah.

Duraklıyor çünkü bir şey vermem gerekiyor. O spor çantasını otelde atmak benim açımdan aptalcaydı.

"Yoksa neden o otelde kılık değiştirmiş olarak bulunasın ki?" diye soruyor, gözlerini bana dikmiş, ses tonunda bir güven notası var.

"Kılık değiştirdiğimi söyleyemem."

"Adınızı bile kullanmadınız." "Belki de bir sevgiliyle buluşuyordum."

Yanakları bir an için pembeleşti. Bana yüz bin dolar için şantaj yapan bir kadından beklediğim bir tepki değil bu. Aklıma bir not alıyorum ve bir sonraki dikişe devam etmek için başımı eğiyorum.

"Yalan söyledin," diyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Dikişler. Bunu daha önce de yapmıştın."

"Bir zamanlar cerrah olmak istediğimi düşünürdüm. Hatta babam aile şirketi için çalışmam gerektiğine karar vermeden önce bir yıl tıp fakültesine gittim. Ama benden bahsetmiyoruz. Söyleyin bana, rastgele, anonim bir hesaba yüz bin dolar yatıracağıma inanmanıza neden olan başka neyiniz var?"

"Avusturya'ya uçmadınız, en azından ticari olarak. Her şey bir sırdı" diyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Burnunun ucunu kaşıyor, boştaki kolunun omzunu silkiyor. "Ne yaptığınızı biliyorsanız insanların bilgisayarlarına girmek o kadar da zor değil."

"Ve sen ne yaptığını biliyor musun?"

"Öğreniyorum. Birkaç arkadaşımın notunu değiştirmek için lisemin sistemini hacklemek gibi küçük şeyler yaptım."

"Başından beri bir mahkum." Viski işe yarıyor, dilini gevşetiyor, onu rahatlatıyor. Dürüst olmak gerekirse, sadece viski değil.

"Sadece eğlence içindi. Çoğunlukla sıkılmışım."

"Tamam, yani Avusturya'ya yaptığım ziyareti bilgi satarak para kazanmak isteyen bir adamdan öğrendiniz, oteldeki video görüntülerini izlediniz ve babamın kazasıyla bir ilgim olduğuna mı karar verdiniz? Bu biraz zorlama, değil mi?"

"Çantayı hatırla. Çantanın içindekileri gördüm." Tekrar burnunu kaşıyor ve bu sefer ben bu sıradan hareketi fark ediyorum.

"Yaptın mı?" Bu bir sorun olabilir. "Peki çanta şimdi nerede?"

"Bunu sana söyleyemem, değil mi? O parayı alana ve kız kardeşimle ben New Orleans'tan çıkana kadar olmaz."

"Beyin hasarlarıyla ilgilenen bir tesiste bulunan kız kardeşiniz."

Başını sallıyor, alnı endişeyle kırışıyor.

"New Orleans'tan gitmeyi neden bu kadar çok istiyorsun?" "Bu seni ilgilendirmez."

"İçinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundurursak, bilmek istediğim her şeyin beni ilgilendirdiğini söyleyebilirim." Alkolün, bardağına attığım küçük uyuşturucunun ve güzel küçük boynuna sarılmak yerine yaralı eliyle ilgilenmemin ona sıcak, bulanık bir his verdiğini hissediyorum. Sahte bir güvenlik duygusu. Üstünlüğü ele geçirdiği fikrine kapıldı ve küçük gaspçı kendini beğenmeye başladı.

"Kardeşiniz o videoyu kaybetmek için otel müdürüne çok para ödedi ama videonun düzgün bir şekilde silindiğinden emin olmak için daha dikkatli olmalıydı. Ama silinmemiş. O boktan adam boktan bir otelin orta düzey yöneticisi. Ağgözlü ve sahtekâr."

"Tanıdığım birine benziyor."

"Ben bunların hiçbirisi değilim. Benimle onun arasında büyük bir fark var. Ve eğer duymak isterseniz daha fazlası da var."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"O otel müdürü, kardeşinizle kendisi arasındaki konuşmayı kaydetti."

"Öyle mi yaptı?" Eğer bu doğruysa o piçi kendim öldüreceğim. "Anlamadığım şey şu. Bu boktan orta düzey yönetici, senin deyimimle, tüm bunları sana nasıl anlatmayı düşündü? Neden kendisi bana şantaj yapmaya çalışmıyor?"

Bir omzunu silkiyor, göz kapakları düşüyor. "Belki de bunu kaldıracak midesi yoktu."

"Ama sen biliyorsun?"

"Bitirmek üzere misin?"

"Onu nereden tanıyorsun ki?"

"Fark etmez."

"Benim için öyle."

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Diyor ve kendini yakalamadan önce nasıl biraz sallandığını görüyorum.

"Hayır mı?"

"Başıma bir şey gelirse polisin haberi olur."

"Öyle mi? Peki ya kız kardeşinin ortadan kaybolması? O zaman ne olacak?"

Ağzını açıyor, kapatıyor. Kaşlarının arasındaki o çatıklık geri geldi.

"Bence en azından bu konuda yalan söylüyorsun, Küçük Mahkûm. Ve bence kiminle uğraştığını unuttuyorsun." Durakladım. "Söyle bana. Kimden kaçyorsun? Çünkü birinden kaçyorsun."

Ağzını açtı, soruma şaşırdı. Benim tahminim. Yüz ifadesi değişti. Önceki naif kız geri döndü. Koltuğunda sallanıyor, boşa kalan kolu yanında sarkıyor, başı öne eğik. Sandığımdan daha küçüktü ve büyük olasılıkla dozajım yanlıştı.

"Neredeyse bitti. Henüz bayılma," diyorum, onu sandalyeye yaslıyorum ve düşünürken dikişlerini bitirmek için başımı eğiyorum.

Yarım kalmış işler bıraktım ve onları tamamlamam gerekecek. Blue ya da Bluebird ya da adı her neyse, açgözlü ya da sahtekâr değil, en azından ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Benden daha korkunç bulduğu birinden kaçıyor. Ve kız kardeşi için endişeleniyor. Henüz tüm bilgilere sahip olmayabilirim ama emin olduğum bir şey var ki o da bu gece buradan yürüyerek çıkmayacağı. Üç dikiş daha attım ve işim bittiğinde omuzlarının nasıl çöktüğünü gördüm. Başı sallanıyor ve gözleri odağını kaybetmiş.

"İşte," dedim.

Düzgünce dikilmiş eline bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor, hareketleri yavaş. Viski şişesine bakıyor, sonra bardağı alıp kalıntılara bakıyor. Alnını buruşturuyor. Üst katmanı mavi, doğal rengi koyu olan kesilmiş saçlarıyla sevimli sayılır. Evde yapılan bir boya ve kesim.

Görünüşe göre. Ama yine de, önemli olmayacak kadar güzel. Yüzündeki yara iziyle bile.

"Bu sadece viski mi?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Alışkın değil misin?" Eldivenleri çıkarıyorum.

Başını sallıyor, ağır çekim. "Sorun o değil." Bana bakıyor, yine başını eğiyor. "Öyle mi?"

"Ne mi?"

"Sadece..." Sözüünü bitirmeden koltuktan yana doğru kaydı. Onu kucağıma almak için hemen ayağa kalktım, yaralı elini yakalayıp karnının üzerine koymaya dikkat ettim.

"Hayır, seni küçük mahkûm. Sadece viski değil. Benim gibi adamlarla uğraşırken ilk kuralı bilmiyor musun? Benim gibi adamları tehdit ederken?"

"Ne yaptın sen?" Onu mutfaktan çıkarıp koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya, onun için hazırladığım yatak odasına taşıırken kollarımdan kurtulmaya çalışıyor.

"Düşmanınızın size ikram ettiği hiçbir şeyi, onu içerken görmeden içmeyin."

"Bana... ne verdin?" diye mırıldanıyor.

Battaniyeyi geri çekip onu yatırıyorum. Gözlerinin kapanmaması için mücadele ediyor ama kazanamıyor. Yatağın kenarına oturuyorum, uykuyla savaşmaya çalışırken saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum.

"Ne..."

"Ben senin tam olarak kim olduğunu öğrenirken uyumana yardımcı olacak küçük bir şey."

EZEKIEL

SÖnümüzdeki on iki saat boyunca dışarıda olacak. Cüssesine bakılırsa belki daha fazla. Uyku hapları az miktarda

içtiği bardakta viski vardı.

Uyurken yüzüne bakıyorum. Kafamda onun adını söylüyorum, Mavi Kuş Smith. Kız kardeşi alabilirim. Gerçeğe ulaşmanın en kesin yolu bu olurdu. Onun tam olarak nesi var bilmiyorum. Tek bildiğim Oakwood Bakım Merkezi'nin beyin hasarı konusunda uzman olduğu. Ama buradaki küçük mahkumu merak ediyorum.

Yıpranmış spor ayakkabılarını ayağından çıkarıyorum. Ayakları çıplak, ayak tırnakları saçlarıyla uyumlu bir mavi. Sanırım bu onun en sevdiği renk. Sonra eşofman altını çıkarıyorum. Pantolonum gibi onlar da kesiğinden dolayı kan içindeydi. Daha önce de tespit ettiğim gibi iç çamaşırı giymiyor ve bakışlarım onu oturtmadan önce amının tıraşlı yarığına takılıyor, onu kendime yaslayarak üstündeki tulumu çıkarıp tekrar yere yatırıyorum. Üniforma parçasını da diğer eşyalarıyla birlikte yere atıyorum.

Çıplak vücuduna bakıyorum. İnce, dolgun, yuvarlak göğüslü, meme uçları koyu pembe. Altımda sıkılaşıyorlar

sanki ona dokunuyormuşum gibi baktım. Bakışlarımın dümdüz karnının üzerinde bir yol izlemesine izin veriyorum, seksinin yarığına kadar. Onu böyle görünce sertleşiyorum. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim, bu yüzden bir nefes alıyorum ve bakışlarımı yüzüne geri çevirip yara izini inceliyorum. Mavi ve siyah saç tellerini yanağından itiyorum.

Yara izi 5 santim uzunluğunda sivri bir çizgi. Bıçakla değil, daha çok yüzünüzle cam kırmışsınız gibi. Taze değil ama başparmağımla yoğun şekilde sürülmüş fondöteni biraz daha sıyırdığımda hâlâ pembe olduğunu görüyorum. Onu aynaya bakarken hayal ediyorum, kendini dikmek için cesaretini toplarken elleri titriyor. Hakkını vermeliyim. Cesaret ister. Bu da bana onun çaresiz olduğunu doğruluyor. Kaçtığından ve benden zorla almaya çalıştığı paranın son çare olduğundan hiç şüphem yok.

Bunu ona yapan kişiden kaçtığını bilmek bir yanıma yumuşatıyor. Onu incitenden.

Yara izini takip ediyorum, altında oluşan sert dokuyu hissediyorum, geniş aralıklı ve eğri olan beş dikiş izini takip ediyorum. Hayatının geri kalanında görünür olacak.

Yıllardır yara izlerini içeride taşımak yerine dışarıda taşımanın daha kolay olup olmadığını merak ediyorum. İçeride sadece hasarınızla baş başasınız. Dışarıda, insanlar bakıp fısıldarken, bu bir şekilde acıyı uyuşturuyor mu?

Uyuşuk

Sen mi?

Kendinizi tüm o meraklı gözlerden korumak için yara dokusuyla sararken sizi sertleştiriyor mu? Tüm o sallanan dillerden?

Ayağa kalkıp bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Zoe de küçük yapılydı. Mavi gibi. Ama o da çoğunlukla yemek yemeyi bırakmıştı. Yara izlerini kendi içinde taşıyordu. Bana anlatmaya çalıştı ama ben ne duydum ne de gördüm. Ta ki çok geç olana kadar.

Boğazım düğümleniyor ve Blue'nun yüzünü başka tarafa çeviriyorum, böylece görmek zorunda kalmıyorum. Battaniyeyi üzerine çekiyorum. Onun için üzölemem. Bana şantaj yapıyor. Elinde benim için tehlikeli olabilecek kanıtlar var, tabii yalan söylemiyorsa. Eğer o çanta gerçekten ondaysa. Ama çantadan haberdar olması bile rahatsız edici. Bir de otel müdürü var. Bu gece Jericho'yu görmeye gideceğim, burada yapmam gerekenleri bitirir bitirmez.

Komodinin üzerinde yanımda getirdiğim iki şey var. Bir tasma ve ince ama güçlü bir zincir. Onları alıp tekrar yatağı oturuyorum ve Blue'nun boynundaki tasmayı elime alıyorum. Kedi Evi'ndeki üniformanın bir parçası. Fahişelerin taktığına benziyor ama bu sadece gösteriş için, bu yüzden onu çıkarıp yerine yenisini takıyorum, ince bir deri şerit, yumuşak ve yumuşak ama güçlü. Onu yerine kilitliyorum ve köprücük kemiklerinin arasındaki D halkasından zinciri geçiriyorum. Onu da başka bir kilitte yatağı sabitliyorum ve yeni dikişlerini kontrol ettikten sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde karnına koyup ayağı kalkıyorum, yaptığım işe gülümsüyorum.

Boyun eğme dersi uzun bir yol kat edecektir. Kontrolün onda olmadığını öğrenmesi gerek. Kontrol bende. Benim gibi bir adamla düzüşmenin sonuçları olduğunu anlaması gerek. Ve bana karşı tam olarak ne hissettiğini anlayana kadar, topuklamayı öğrenmesi gerekecek.

Küçük mahkûmumu uyumaya bırakmadan önce yapmam gereken son bir şey daha var. Cebimden telefonunu çıkarıyorum. Ekranı kaydırarak canlandırıyorum, sonra eğilip Blue'nun saçlarını geriye doğru tarıyorum ve telefonu ona doğru tutuyorum. Yüz tanıma. Aslında pin kodundan çok daha az güvenli. Bir dakika sonra, içerideyim. Telefonuna kendi yüzümü eklerken gülümsüyorum, onun erişimini tamamen kaldırmadan önce kendime her şeye erişim izni veriyorum. Işığı söndürüp kapıyı arkamdan kapatarak yatak odasından çıkıyorum. Telefonunu cebime koyuyorum. Küçük mahkûmun hayatını daha sonra gözden geçireceğim.

Karanlık koridordan merdivenlere doğru ilerlerken ve aşağı inip ön kapıdan çıkarken üzerime tanıdık, eski bir kasvet çöküyor.

Çünkü yapmam gereken bir şey var.

Döndüğüme göre ziyaret etmem gereken biri var.

EZEKIEL

TArtık yağmur yağmamasına rağmen zemin nemli. Ayakkabılarım mahvolacak. Yine de önemli değil.

Hafızamın rehberliğinde yürüyorum. Bishop ve St. James mülkleri arka arkaya duruyor. Jericho, Carlton'ın ölümünden sonra Bishop'ların evini devraldığında, mülkler arasındaki duvarı yıktırarak geniş arazileri birleştirdi. Matty mülkün mirasçısı olacak ama bu on sekiz yaşına gelene kadar gerçekleşmeyecek ve o bundan çok uzak. Ama bunu yapmasının asıl nedeni, ailelerimiz arasındaki geçmiş hakkında hiçbir şey bilmeyecek kadar küçük olan Matty için değil. Bunu karısı Isabelle için yaptı. O da bir Piskopos. Hayatın bizimle oynaması ne kadar ironik. Piskopos ismini yok etmeye, yeryüzünden silmeye yemin etti ve burada onun karnına bebekler koyuyor. Onun adını taşıyacak bebekler.

Aşk garip bir şey.

Duruyorum.

Sevgiler.

Bu kelimeyi en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. Hiç düşünmedim bile.

Başımı sallayarak yoluma devam ediyorum, pantolonumun paçaları nemli topraktan sırlıslam olmuş. En azından Jericho bahçelerin bakımını yapıyor.

Biraz zaman alıyor ama çok geçmeden St. James evinin ışıklarını görüyorum. Bir zamanlar benim evimdi. Artık bana ait değil. Hiç ait oldu mu emin değilim. Kardeşim dönene kadar daha çok bir bekçiydim. Her zaman onun olacaktı. İlk doğan o. Ve bunu ona çok görmüyorum. O ev benim için çok fazla çirkin anı barındırıyor, başarısızlıklarımı sanki bana hatırlatmak için önüme asıyor. Sanki unutabilirmişim gibi.

Buradan, Bishop hattının kenarından St. James mülkünün başladığı yere giden kıvrımlı yolu görüyorum. Artık görünmez olan bariyeri geçiyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum, hava nemli ve serin. Yolumu eve doğru değil, arazideki küçük mezarlığa doğru çeviriyorum. Sadece aile için.

Şapelin tabernacle lambası içeride yanıyor, kırmızı ışıltısı ben yandan yaklaşırken pencerenin dar aralığından görülebiliyor. Mezarların bakımlı olduğunu görmekten memnunum, çürümekte olan küçük çit değiştirilmiş. Eskisi gibi gıcırdamayan kapıdan içeri giriyorum ve iki noktada duran taze çiçeklere bakarak duruyorum. Bir şeyler getirmeliydim, diye düşünüyorum çok geç.

İlkinе doğru yürüyorum. Kimberly'nin mezarı. Taş yeni temizlenmiş ve çiçekler taze. Eğilip bakıyorum, üzerimdeki kiri biraz temizliyorum. Kimberly, Angelique'in annesi. Angelique'e hamileyken öldürüldüğünde Jericho ile nişanlıydılar. Ölümü

hayatını hiç tahmin etmediği şekilde değiştiren bir katalizör oldu.

Ama buraya görmeye geldiğim kişi o değil. O hiçbir zaman bana ait olmadı ve doğrusu ben de hiçbir zaman ona ait olmadım. Kimberly her zaman Jericho'nun oldu.

Doğruluyorum, ellerimi siliyorum ve Anıt Mezar duvarına dönüyorum. Uzakta geçirdiğim son iki yılda daha da hafifleyen suçluluk duygusu eski, tanıdık hissine bürünüyor, içimi burkan bir varlık haline geliyor. Göğsümde bir ağırlık. Dişlerimi sıkıyorum ve sanki beni görebiliyormuş gibi gülümsemeye zorluyorum. İkinci küçük kır çiçeği demetinin olduğu duvara yaklaşıyorum. Yaklaştıkça boğazım düğümleniyor ve farklı bir şey görüyorum. Yeni bir şey. Onun küçük bir fotoğrafı var. Zoë. Daha önce burada değildi.

Üç yıldır uzaklardayım. Üç yıldır kız kardeşimi ziyaret etmedim. Babamızın kemiklerinin onunkilere çok yakın durduğu bir çukur var. Hayatta ondan kaçmak için yaptıklarını yaparken, ölümünde ona yakın olması yanlıştı.

Jericho gerçeği öğrendiğinde bunu yaptı. Bunu kendim yapmalıydım. Onun yanına gömülmesine asla izin vermemeliydim, ama yapamazdım, dünyaya ne yaptığını söylemeden olmazdı.

Çok geç öğrendim. Çok geç gördüm. O zamana kadar çoktan gitmişti.

Sonunda ödedi. Kız kardeşimin adına tahsil ettim. Hak ettiği kadar bile değildi.

Soğuk, nemli havadan sesli bir nefes alıyorum ve kendime toparlanmam gerektiğini söylüyorum. Zoë öleli

hayattaydı. Onu bulduğumda sadece on altı yaşındaydı. Kız kardeşim. İkizim. Aramızda kopmaz bir bağ olması gereken kişi. Diğerlerinden daha derin bir bağ. Ama yine de göremedim. Hem de gözlerimin önündeyken.

Adının yazılı olduğu işarete dokunuyorum, sonra bakışlarımı fotoğrafa kaydırıyorum. Bunu neden yaptığını merak ediyorum. Jericho yapmış olmalı. Ya da belki annemizdi. Ama burada olmasından memnunum. Onu böyle gördüğüme sevindim. Daha önce olduğu gibi. Genç ve mutlu. Acı tatlı olsa da.

"Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için özür dilerim," diyorum.

Cevap veren bir esinti yok. Ensemdeki tüyleri diken diken edecek bir ürperti yok. Bir zamanlar vardı ama artık yok. Belki de bununla teselli bulmalıyım. Huzur içinde olduğunu bilmek. Ama ben teselliyi hak etmiyorum. Yaptığım şeyden, onu mezara çok erken koyan adamı cezalandırdıktan sonra bile teselliyi hak etmiyorum. Onu ve onun anısıyla birlikte kendi başarısızlığımı hatırlamalıyım.

"Buraya geleceğini düşünmüştüm."

Döndüğümde Jericho'nun elinde bir şemsiyeyle durduğunu görüyorum. Yağmurun başladığını fark ettim. Yaklaşıp ikimizi de yağmurdan koruyor.

"Fotoğrafı beğendim," diyorum.

Ona bakıp gülümsüyor. "Bu annemdi. Onu bu şekilde hatırlamak güzel." Bakışlarını bana çeviriyor, beni inceliyor. "Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydın, Zeke."

"Geri dönmüyorum, Jericho. Kalmak için değil."

Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama uzun bir süre sonra başını sallıyor. "Kız mı?"

"Uyuyor."

"Eve gel. Hepsi saatler önce yattı. Kimse seni görmeyecek."

"Geri dönmeliyim. Bir şeyler hazırlamam gerekiyor."

"Konuşmamız gerek. Ben de bunun bir parçasıyım, unutmayın."

Öyle, özellikle de Blue'nun bana nereden bilgi aldığını söylediğini düşünürsek. Başımı sallıyorum ve sessizce eve doğru yürüyoruz. Orayı tekrar gördüğümde nasıl hissedeceğimden emin değilim. Hayatımın çoğunu burada geçirdim ama burası evim değil. Benim bir evim yok.

Arka taraftaki kapıdan içeri giriyoruz ve dediği gibi ev karanlık ve sessiz. Evin kokusunu tanıyorum ve içime çekiyorum. Her evin kendisine ait bir kokusu vardır. Yaşanmış hayatlardan ve geçmişin iyi ya da kötü anılarından oluşur.

Şemsiyeyi silkeliyor ve bir kenara koyuyor. Onu çalışma odasına kadar takip ettim. Kanepenin yanındaki lamba gibi masanın lambası da yanıyor. Eski, tanıdık mekâna bakıyorum, pek değişmediğini fark ediyorum.

"Viski mi?"

Başımı sallayıp kanepeye oturuyorum. Şişeyi ve iki kadehi getiriyor, dolduruyor, sonra kanepenin karşısındaki deri koltuğa oturuyor.

"Yorgun olmalısın," diyor.

"Öyleyim." Jet lag oldum ama planım saat farkına alışacak kadar uzun kalmak değildi. Blue'yu halledecek ve kimse burada olduğumu öğrenmeden şehirden ayrılacaktım. Ama işler değişti. O beklediğim gibi biri değil.

Telefonum cebimde vızıldıyor ve bana bir mesaj geldiğini haber veriyor. Çıkarıp okudum. Robbie'den.

E-postanı kontrol et.

Hepsi bu kadar. Garip sözler yok, şakalar yok. Sadece basit bir metin.

"Ne oldu?" Jericho soruyor. "Robbie."

İçkimi bıraktım ve e-postama tıkladım. Birkaç ekten ilkinı açtım. Blue'nun yaşlarında bir kadının fotoğrafı ama bu o değil. Gerçi yakından bakarsam, gözlerindeki mavinin tonunda, burnunun eğiminde bir benzerlik var. Bu kadın sarı saçlı ve soluk tenli. Blue'nun doğal saç rengi koyu ve teni zeytin renginde.

Daha yakından bakıyorum. Kadının yüz ifadesinde tuhaf bir şey var. Olmayan bir şey.

Jericho gelip yanıma oturuyor ve omzumun üzerinden bakıyor.

"Kim o?"

Aşağı kaydıldım ve adını okudum. Wren Thorne. 21 yaşında. Oakwood Bakım Tesisini, altı ay önce kabul edilmiş. Ekte B. Thorne tarafından yazılmış bir çekin kopyası var.

Thorne.

Smith değil. Öyle olduğuna inandığımdan değil.

"Sanırım bu Blue'nun kız kardeşi." Fotoğrafına tekrar bakmak için yukarı kaydırıyorum.

"Oakwood," diyor Jericho.

"Tıbbi tesis. Hastaları çoğunlukla beyin hasarı geçirmiş çocuk ve yetişkinlerden oluşuyor."

Tam telefonum çalarken bir e-posta daha geliyor. Ekranı bakıyorum ve cevap veriyorum.

"Seni uyandırmıyorum, değil mi?" Robbie sorar, ses tonunda yine şaka yoktur.

"Hayır. Bu da ne?"

"Arayıp açıklamanın daha kolay olacağını düşündüm. Bu resim Wren Thorne'a ait. Ya da en azından Oakwood Bakım Tesisi'ne ve ondan önce güneşli Orlando, Florida'da kaldığı tesise kabul edilirken kullanılan belgelerdeki isim bu."

"Blue'nun kız kardeşi,"

diyorum. "Yarı doğru."

"Bu da ne demek oluyor? Bekle, seni hoparlöre alıyorum. Kardeşim burada. Jericho'yu hatırlıyor musun?"

"Elbette. Hey Jericho, nasılsın?" "İyi."

Sen?"

"İyi. Amsterdam'ın tadını çıkarıyorum."

"Robbie," diyorum, onu tekrar yola getirmek için.

Boğazını temizliyor. "Ama soyadı ona ait değil. Wren'i kabul etmek için kullanılan belgeler sahteydi. En azından kurcalanmış. Az önce sana başka bir e-posta gönderdim. Soyadıyla nerede oynandığını işaretledim ve açıkçası pek de iyi değil."

"Çekler, B. Thorne. Bu Bluebird Thorne mu?"

"Hayır, hesap Bethany Thorne'a ait ve son iki yıldaki tek işlem Wren'in şu anda yaşadığı Oakwood'a yazılan çekler. Ondan önce Florida'daki tesise yazılmışlar. Onları size gönderdim."

"Bethany Thorne kim?"

"Bethany Thorne, Wren'in annesi. Adres, Philadelphia adresi bu arada eğer söylemediysem."

Her neyse, çeklerdeki adres Wren ve Bluebird, nam-ı diğer Blue Masterson'ın yaşadığı yer. Mesele şu ki, Bethany Thorne dört yıl önce ortadan kaybolmuş. Hesabı kim kullanıyorsa, ki benim tahminim Blue olduğu yönünde, her ay yazılan çeklerle aynı miktarda nakit para yatırıyor. Şimdi de Wren'in Blue'nun kız kardeşi olduğu konusunda yarı yarıya haklı olmana gelelim. Bethany Thorne üç kez evlenmiş, en son Thomas Thorne ile. Şimdi gerçek bir kazanan gibi görünüyor. Wren'in doğum belgesine göre babası o değil. Babası, Wren'in doğumu sırasında Bethany'nin kocası olan James Johnson. Kısa bir süre sonra boşanmışlar ve Bethany Thorne ile evlenmiş. Wren'in doğumundan iki yıl sonra onun çocuğu Bluebird'ü doğurdu. Doğum belgesini ekledim."

"Yani üvey kardeşler mi?"

"Evet. Thomas, ya da bugünlerde Şanslı Tommy olarak anılmayı seviyor, ancak içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında Şanssız daha uygun olabilir, Blue'nun babası ama Wren'in değil. Ancak Bethany şanslıydı. Bir süreliğine. Birkaç yıl önce piyangodan üç yüz bin dolar kazandığı için gazetelere çıktı."

"Aferin ona."

"Ve sürprizlerin sürprizi, bir süredir ortalıkta görünmeyen Tommy o zaman geri taşındı. Sanırım para sayesinde karısını ve kızını ne kadar çok sevdiğini fark etti."

"Öyle görünüyor."

"Ondan birkaç ay sonra Bethany ortadan kayboldu. Anlıyor musun?"

"Evet. Mücevher gibi görünüyor. Şanslı Tommy şimdi nerede?" "Hapishanede."

Jericho'ya bakıyorum, kaşlarım kalkıyor. "Onu oraya ne koydu? Bethany'yi buldular mı?" Jericho soruyor.

"Hayır, o hala kayıp bir kişi. Birisi silahlı soygun ihbarında bulunmuş ve polis onu evlerinin yakınındaki bir striptiz kulübünde yakalamış. Zamanlama ilginç. Wren'in beyin hasarı birkaç yıl önce meydana gelmiş. Kanıtlar, zihinsel durumunun teşhis edilmesinden birkaç gün sonra ortaya çıktı. Zavallı çocuk. İşler onun için tersine dönmeden önce tıp fakültesine kabul edilmişti."

"Kaza falan mı geçirdi?"

"Ya da öyle bir şey. Blue onu hastaneye götürdü. İki kızın da fotoğrafları var. En kısa zamanda size göndereceğim. Polis olaya dahil oldu ama Blue merdivenlerden düştüklerine yemin etti."

"İkisi de mi?" Jericho soruyor. "Mhm."

"Peki Blue'nun düşmesine ve yüzündeki o kötü kesiğe neden olan şey bir cam kırılması mıydı?"

Homurdanıyor.

Göğsüm sıkışıyor, ellerim sıkılıyor, açılıyor.

"Her neyse, Lucky Tommy bu yüzden hiç tutuklanmadı. Polislerin onu sorguladığından bile emin değilim. En azından bunun için. Ancak hırsızlıktan tutuklandığı gece kızlar ortadan kaybolmuş. Annelerinin arabasını alıp şehir dışına çıkmışlar. O zamandan beri kayıplar. Şimdiye kadar tabii."

"Wren ne kadar kötü?"

"Tam olarak iyileşecek gibi görünmüyor. İsterseniz onun hakkında daha fazla detay araştırabilirim?"

"Evet. Yap," diyorum, neden olduğundan emin değilim. Kardeşimin kalkık kaşlarını görmezden geliyorum.

"Ama Şimdi bilmen gereken bir Şey daha var." "Neymiş o?"

"Lucky yakında Şartlı tahliye edilecek."

"Nasıl? Silahlı soygun üç yıldan daha uzun bir cezayı gerektirmiyor mu?"

"Bir ortağıını ihbar ederek savcılarla anlaşma yaptı. Lucky'nin silahı tutmadığı ortaya çıktı."

Jericho, "Ama bunların hiçbirisi bu Blue Masterson ya da Thorne ya da adı her neyse, kardeşime Şantaj yapmak için kullandığı bilgileri nasıl ele geçirdiği sorusunu yanıtlamıyor," diyor.

"Bu konuyu hala araştırıyorum. Sana Şunu söyleyeyim. Sen onun ilk hedefi değilsin. Bunu daha önce iki kez yaptı ve kız kardeşinin tıbbi bakımını ve evini bu Şekilde ödeyebildiğini ve on altı, on yedi, on sekiz yaşındayken kendini besleyebildiğini düşünüyorum."

"Ben de kendimi özel sanıyordum. Araştırmaya devam edin ve bulduğunuz her Şeyi bana gönderin. Lucky'nin üzerinde ne varsa onu da gönder, olur mu?"

"Olur. Siz biraz uyuyun," diyor daha rahat bir Şekilde.

Vedalaştık ve telefonu kapattık. Viskimi alıp yudumluyorum.

"Ondan ne öğrendin?" Jericho soruyor.

"Bilgileri Avusturya'da konuştuğunuz otel müdüründen aldığıını söylüyor."

"Ne?"

"Meğer attığım spor çantasını elinde tutuyormuŐ."

"Pislik herif."

"Evet, ama henüz ona inandığımı söyleyemem, o yüzden sıkı durun. Avusturya'ya doğaçlama gezi yok. Ama belki de onu bulabiliriz."

"Bu iyi bir fikir. Planın nedir?"

"Telefonu bende. Sabah inceleyip ne bulacağıma bakacağım."

"Ve şimdi uyuyor mu?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak. "Sadece kestirmeye mi karar verdi?"

"Biraz yardımla."

"Onu özleyecek olan var mı?"

"Hiç sanmıyorum. En azından kız kardeşi dışında." Ayağa kalkıyorum. "Yorulдум."

O da ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. "Ne yapabileceğimi söyle, tamam mı?"

"Yapacağım. İyi geceler, kardeşim." "İyi geceler."

MAVİ

I acıya uyanıyorum. Bilincim yavaş yavaş yerine gelirken gözlerimi açmaya çalışarak inliyorum ve elimin neden zonkladığını hatırlıyorum ama başımın neden zonkladığından emin değilim. Sonunda göz kapaklarımı açmayı başarıyorum ve kendimi tanımadığım bir tavana bakarken buluyorum, üzerimde sıcak, ağır bir yorganın ağırlığı var. Kolumu kaldırıyorum, bu da ağrıyı daha da kötüleştiriyor ve avucumdaki düzgün küçük dikiş sırasını ve Gece bana yavaşça, tersten geri geliyor.

Masadaki viski şişesi. Boş bardağım. Elim kucağında, kalçası sıcak ve güçlü, elleri beni dikerken kendinden emin.

Derimin içinden geçen iğnenin görüntüsünü hatırladığımda içim bulanıyor. Hayatımda ikinci kez herhangi bir uyuşturma maddesi olmadan dikiş attırmak zorunda kaldım. Bu tür şeylerin bir sınırı olması gerekmez mi? Yoksa karma gerçekten beni yakalamaya mı çalışıyor?

Konuştüğümü hatırlıyorum. Hem de çok. Ona ne anlatıyordum? Her şey garip ve yanlış bir şekilde rahatlatıcı olmaya başlamıştı. Nasıl olmuştu?

Ama sonra ben düştüğümde ve o beni yakaladığında söylediği şeyi hatırladım. Sana verilen bir şeyi içmemen için.

Düşmanını.

Bana ilaç verdi. Siktiğimin piçi bana ilaç verdi.

Ayağa kalkmam lazım. Nerede olduğumu bulmalıyım. Başımı çeviriyorum, odayı incelerken hareket ettiğimde yabancı bir ses duyuyorum. Beni buraya getirdiğinde koyduğu oda bu değil. Bu oda zengin döşenmiş, lüks, yorgan ağır ve sıcak, başımın altındaki yastık yumuşak. Beni o mu yatırdı? Bu düşünceyle başımı sallıyorum ve zarif nötr tonlara bakıyorum. Buraya harcanan parayı hayal edebiliyorum.

Her iki pencerenin perdeleri açık duruyor ve parlak güneş ışığı içeri doluyor.

Şaşırtıcı bir şekilde farkına vardım. Wren. Saat kaç oldu? Gece boyunca uyudum mu? Kız kardeşime tak-tak şakasının ikinci kısmını hiç göndermedim. O beklerdi. Artık sabah değil. Parlak ışıktan bunu anlayabiliyorum. Onu hep sabah ararım.

Hemen ayağa fırladım. Ancak daha yolun yarısındayken bir şey boğazımı sıkıyor ve az önceki sesin ne olduğunu anlıyorum.

Yakalandım. Yakalandım ve boynumdan yatağa zincirlendim!

"Ne oluyor lan?"

Zincir kısa, yatağın bir basamağına bağlı olduğu yere bakmak için döndüğümde başımı eğik tutmaya zorluyor. Pozisyonumu değiştirdiğimde battaniye düşüyor ve o noktada tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum, elimdeki kurumuş kan hala tenime bulaşmış durumda. En azından elimden olduğunu düşünüyorum.

Bacaklarımın arasına bakıyorum. Hayır. Orada kan yok. Nefes vererek zihinsel bir envanter çıkarıyorum ama elim ve başımın acıması dışında hiçbir şey yok. Bana dokunmadı, o şekilde değil. Dokunacağını sanmıyorum. Bu o değil.

Zihnimin, ben baygınken onun bana dokunamayacak kadar iyi bir insan olduğuna karar vermesi düşüncesi en hafif tabirle tedirgin edici. Evinde kan kaybından ölmeyeyim diye beni dikti çünkü sorularına cevap vermem için bana ihtiyacı vardı. Şu anda bana ihtiyacı var. Hepsi bu. İhtiyacı olan bilgiyi aldıktan sonra benimle ne yapacak? Çekip gitmeme izin mi verecek? Bundan şüpheliyim. Bana bir şey olursa Wren'e ne olacak? Onu yetersiz finanse edilen boktan bir devlet kurumuna koyarlar. Buna izin vermem mümkün değil.

Zinciri çekiştiriyorum. İnce ama hiç esnemiyor. Kıramıyorum. Parmağımı yakanın altına sokuyorum. Onu çıkarabilmeliyim. Genelde yerine oturur. Ama sonra odada bıraktığı tek şeyimi fark ediyorum. Üniformamla uyumlu olan yaka. Komodinin üzerinde.

"Zeke!" Elimden geldiğince yüksek sesle sesleniyorum. Yanıt alamayınca tekrar yapıyorum. Başım zonkluyor ama acıyı bastırıyorum. Zinciri incelerken biraz gevşetmek için yüzümü tamamen yatak başlığına dönüyorum. Sabır hiçbir zaman en güçlü yanımdı ve zinciri tekrar kavriyorum, biraz kanamaya başladığında tek elim işe yaramıyor. Dizlerimin üzerine kalkıyorum ve bağlı olduğum basamağı kavriyorum. Zincir çok kısa olduğu için öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Zinciri çekiştiriyorum, sonra hiçbir şey olmayınca basamağı sallıyorum.

"İşte bu manzaraya alışabilirim," diyor nefret etmeye başladığım alçak, derin bir ses.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Ezekiel St. James'in kapının girişinde durduğunu görüyorum. Çerçeveye yaslanmış, bir fincan kahvesini rahatça yudumluyor ve o sinsî puşt sırtışını takınıyor. Sadece beni izliyor.

Kendimi kurtarmaya çalışırken eğildiğim şu anki pozisyonumda tamamen sergilenen çıplak kıkımını izliyorum.

"Seni pislik! Bana ilaç verdin!"

Bir koltuğa çöküp yüzümü ona dönüyorum, bir yandan da en azından üzerimi örtebilmek için yere düşen battaniyeyi toplamaya çalışıyorum.

"Bulabildiğin tek kelime gerçekten pislik mi? Sıkıcı olmaya başladı, Mavi Kuş."

Bana tam adımla hitap ettiğini duymak ürkütücü. Bu isim başka bir hayata ait. Sonra ona verdiğimi hatırladım. Soyadımın ne olduğunu söylemiştim? Smith mi?

"Çözün beni! Şimdi!" Talep ediyorum.

Kıkırdıyor, rahatça içeri giriyor. "Emirleri sen vermiyorsun, tatlım." Kahvesini komodinin üzerine koyuyor ve cebinden iki hap çıkarıyor. "Ağrı için." Onları bana uzatıyor.

"Hayır, teşekkür ederim! İlaçlarınızı isteyerek yutmayacağım!"

"Advil," diyor. "Al onları."

"Hayır."

"Sen bilirsin." Onları komodinin üzerine koyuyor, canım çekiyor çünkü her yerim acıyor ama dokunmuyorum.

Sadece bir köşesini alabildiğim ağır yorganı almak için eğildi ve kucağıma koydu, sonra yanıma oturdu. Taze kokuyor ve dinlenmiş görünüyor. Saat beş gölgesi mükemmel bir şekilde kesilmiş, koyu renk saçları

düzgünce taranmış sırt. Pahalı sabun ve tıraş losyonu ile sandal ağacı ve deri kokuyor ve neden onu içime çekiyorum ki?

"Bana ne yapacaksın?"

Bakışları üzerimde geziniyor. "Ne istersem."

Yutkunurken yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki duyabildiğinden eminim.

"Artık benimsin, Küçük Mahkûm. Sen bana aitsin."

"Bana ilaç verdin," diyorum bir süre sonra, bunun ne anlama geldiğini düşünemedim ya da düşünmek istemedim. Kıyafetine bakıyorum; bir kot pantolon ve üst düğmesini açık bıraktığı ve kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı düğmeli bir gömlek. Bakışlarım her iki kolunu çevreleyen dövmelelere takılıyor. İkiz yılanlar mı?

"Mesleki tehlike mi? Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" diye soruyor.

Cevap olarak çenemi çıkarıyorum. O nereden biliyor?

"Kıçına dönelim. Bir uzman olarak söylemeliyim ki, son derece güzel bir popunuz var."

Bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyorum. Öfke içimde kaynıyor, onun rahatlığı, umursamazlığı kanımı kaynatıyor. Bunun karşısında tek yapabildiğim kollarımı kaldırmak, sağlam elimi yumruk yapmak ve saldırmak.

Gülüyor, iki bileğini de tutuyor. "Sakin ol. Alıngan küçük mahkûm, değil mi?"

"Bu lanet bir şaka değil! Aptalca bir oyun oynamıyorum."

"Ben de öyle tatlım," diyor, bileklerimi sıkarken ciddi bir ses tonuyla. "Sakin ol amına koyayım."

"Kız kardeşim!" Birden hatırladım. "O adam. Dex mi? O ne yaptı?" Ondan kurtulmak için çekiştiriyorum. "Sakin ol."

"Sorularınıza cevap verdim. Eğer ben-"

"Sakin ol dedim. O iyi. Wren iyi."

Adını biliyor. Ona adını söylemedim. Bunu biliyorum. Söylemezdim.

"Dex tesise girmedi bile," diye rahatça devam ediyor, her iki bileğimi de bir elinde tutmak için tutuşunu değiştiriyor ve telefonunu çıkarmak için cebine uzanıyor.

Hayır. Bekle.

Çıkardığı onun telefonu değil. Benim telefonum!

Bir melodi ıslık çalıyor ve kaydırmaya başlıyor. Bakışlarımı onunkilere doğru sürüklüyorum. "Şifremi nasıl aldın?"

"Sanırım insanların hayatlarına nasıl girileceğini öğrenen ve sana ait olmayan şeylere el koyan tek kişi sen değilsin," diyor, bu kez ifadesinde alaycı bir kahkaha yok. Çenemi kapalı tutuyorum. "Face ID. Sanırım bunu da repertuarına ekleyebilirsin."

"Telefonumu ver."

"Lütfen de."

"Lütfen bana lanet telefonumu ver."

"Güzel bir kıza göre çok çirkin bir ağzın var."

Bu beni bir an için durdurdu çünkü bildiğim bir şey varsa o da güzel olmadığımındır. Yüzümdeki yarayla değil.

Yine de ellerimi bıraktığında, önemli olana geri dönüyorum. Telefonu fırlatıp attıktan sonra onu tersledim.

Kucağıma. Battaniyenin kaymaması için kollarımı iki yanıma sabitleyerek onu kaldırıyorum.

Hasarlı elimi tutuyor ve dikişleri incelerken gösterdiği nezaketle beni şaşırtıyor. Ciddi bir şekilde "Bu elinle rahat ol," diyor ve elimi tutarak cebinden dikiş setinde gördüğüm bazı şeyleri çıkarıyor. Bir alkol çubuğunun ambalajını yırtıp dikişlerin etrafındaki deriyi sıvazlayarak temizlediğinde bu adamın hareketlerine bir kez daha şaşırarak izliyorum. "Ciddiyim," diyor ve elimi çekmeme izin veriyor. "İyileşmesine izin vermelisin. O dikişleri yeniden yapmak zorunda kalmamı istemezsin."

Dikkatimi telefonuma veriyorum ve neden bu kadar kolay teslim ettiğini anlıyorum. Yüzüme tuttuğumda beni tanımıyor. Şifremi girmeye çalıştığımda, tam olarak ne yaptığını anlıyorum. Telefonumu ele geçirmişti. Ve sadece kendi kimlik bilgilerini eklemekle kalmamış, benimkileri de tamamen silmiş, böylece kendi telefonuma erişemiyorum.

Aptal Face ID.

Telefonu kucağıma bırakıyorum ve battaniyeyi çekiştirerek ona bakıyorum. Bakışları keskin, niyetli ve elimi onun sert kalçasına koymanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Beni dikerken nasıl da ustalıkla çalışmıştı. Ne kadar rahat ve kendinden emindi. Parmaklarının vücudumun diğer mahrem bölgelerinde gezindiğini hatırladığımda yüzüm ısınıyor. Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırıyorum ve kendime onun tutsağı olduğumu hatırlatıyorum. O benim düşmanım. Beni kolayca alt edebilecek bir adam olduğundan bahsetmiyorum bile. Boğazımdaki zincir bunun kanıtı değil mi? Enerjimi bu durumdan nasıl kurtulacağımı bulmak için kullanmalıydım.

kaçıran kişinin dikiş atma becerisine bayılıyorum. Tanrım. Neyim var benim böyle?

"Tuvaleti kullanmam lazım."

"Ve bir duşa ihtiyacın var." Ben cevap veremedim, yatağın zincirini açmak için uzandım.

Taşımak için çok ağır olan yorganı topluyorum ve üzerimi örterken yataktan nasıl kalkacağımı ve banyoya nasıl gideceğimi düşünüyorum. O kibirli gülümsemesi ki sanırım daha çok sırtmaya benziyor. Yemin ederim, tüm bunlar olurkenki soğukkanlılığı en rahatsız edici şey.

Zincirimi bir köpekmişim gibi kaldırıyor.

"Gel Mavi," diyor, tıpkı bir adamın köpeğini yürüyüşe çıkarmaya hazırlanırken ona söylediği gibi. Yaralanmaya hakaret eklemek için, bir gitty up gibi bazı sesler çıkarır.

"Ben senin evcil hayvanın değilim."

"Çok şanslı olmalısın. Yukarı. Ya da dört ayak üzerinde de iyi. Aslında bu benim tercihim olabilir."

Yorganı üzerime çekerek ayağa kalkıyorum. Bir adım atıyorum ama duruyorum çünkü yakalanıyorum. Aşağı bakıyorum ve ayakkabısının burnunun yanlışlıkla battaniyenin bir köşesine basmadığından çok eminim. Gözleriyle buluşup ona ters ters bakıyorum. Hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi gülümsüyor. Onu bırakmaktan başka çarem yok. Omuz silkiyor ve banyo olduğunu tahmin ettiğim yere doğru yürümeye başlıyor, ben de arkasından tökezliyorum, ipim çok kısa.

Tuvalete gittiğimizde beni içeri götürüyor, beni takip ediyor ve ancak o zaman kapıyı kapatıyor. Tek sorun yanlış tarafta olması.

Zincirimi serbest bırakıyor ve göğüslerimin arasına ağır ve serin bir şekilde düşüyor. Bakışları zincir sallanırken onun hareketini takip ediyor, sonra gözleri benimkilere dönmeden önce sakinleşiyor.

"Devam et," diyor. "Tuvaleti kullan."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne? İzleyecek misin?" Sırıttıyor.

"Hayır. Asla olmaz. Çık dışarı."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Lütfen çık dışarı."

"Sanırım senin de tatlı bir tarafın var. Ama hayır."

Nefes veriyorum, tüm gücümü topluyorum ve ona doğru adım atıyorum. Yaklaşmamı izliyor, tasmam, göğüslerimin arasında bir sarkaç gibi sallanan lanet tasmam, ucundan sarkan kilit her adımda klitorisimi okşuyor. Soğuk ve ağırlığı ileri geri sallanırken içime gönderdiği hislerden hoşlanmıyorum.

Beni açıkça içine alırken boğazının içinden bir ses geliyor.

Ona uzun uzun baktım. Uzun boylu, 1.80'in üzerinde. Geniş omuzlu ve iri yarı olmasa da gömleğinin üzerinden omuzlarındaki ve pazularındaki kasları görebiliyorum. Kollarını çevreleyen ikiz dövmelere, yılan ya da ejderha olabilecek pullu etlere bakıyorum. Nerede buluştuklarını merak ediyorum.

Ama bakışlarımı onunkilere kaldırıp başımı eğdiğimde sırtıtmamın nedeni bu değil. Çünkü gözleri karardı ve aşağı baktığımda ereksiyonunun ana hatları ortaya çıktı.

Taktik değiştiriyorum ve ona geniş bir sırtış atıyorum. "Bana bakmayı seviyor musun, Zeke?" En baştan çıkarıcı sesimle soruyorum

Dürüst olmak gerekirse
muhtemelen çok değil. "Ben
Ezekiel. Biz arkadaş değiliz."

"Hayır, değiliz." Yaklaşıyorum, elimi ereksiyonunun üzerine koyup sıkacak kadar yaklaşıyorum. Şaşırdığı çok açık ve bunun için beni cezalandıracağını bilsem bile zafer anının tadını çıkarıyorum. "Ama söyle bana, bana bakmaktan hoşlanıyor musun Ezekiel? Hoşuna gittiğini hissediyorum," diyorum, sıkarak elimi aşağı yukarı kaydırıyorum.

Göğsünün içinden derin, neredeyse hayvani bir çingirak sesi çıkararak nefes veriyor ve bir parmak eklemine yanağıma değdiriyor. Başımı çevirdiğimde kıkırdıyor ve bir de bakıyorum ki parmağını gerdanlığımın ortasındaki halkaya geçirip beni parmak uçlarımda yukarı çekiyor. Bu kadar yakından, gözlerini çevreleyen siyah ve gümüş halkaları görebiliyor ve teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Tıraş losyonunu, derimsi ve temiz kokusunu içime çekiyorum. Beni daha yakına çekiyor ve boştaki elimi denge için omuzlarına koyuyorum. Yutkunuyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum. Gözleri ağzıma yerleştiğinde daralıyor. Yanağındaki kirli sakal yüzümü gıdıklayacak kadar yakınımaya eğiliyor. Yumuşak nefes alışını duyuyorum, sanki kokumu içine çekiyormuş gibi. Ve konuştuğunda, sıcak hava kulağımı okşuyor ve beni ürpertiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Sana bakmayı çok seviyorum Mavi Kuş Thorne," diyor o alçak, yavaş ses tonuyla, sesinin derin tınısı göğsünden benimkine geçen bir titreşim gibi. "Ama neyi daha çok sevdiğimi biliyor musun?"

Tekrar yutkunuyorum, kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Elin sikimi sıkıyor." Dişlerini kulak mememin üzerinde gezdirmeden önce kulağımın kabuğunu yaladığında nefesim kesiliyor. İçimde kan dolaşıyor, meme uçlarım zirvelere doğru geriliyor ve midemin içinde güve kanatları çırpınıyor. "Sanırım o güzel dudaklarını daha çok severim." Bunu söylerken bana bakmak için geri çekiliyor ve beni yakamdan tutup yere doğru itmeye başlarken bakışlarımı tutuyor. "Evet, sanırım seni dizlerinin üzerinde, sikim o pis küçük ağzını sikerken görmek isterim. Ne düşünüyorsun, Küçük Mahkûm?"

Başımı sallıyorum, elimi ereksiyonunun etrafından çekiyorum ve kolunu kavriyorum, tırnaklarımı gömleğine geçiriyorum.

"Asla. Bırak gideyim," diyorum ona, kendimi zar zor toparlayarak. Kızardığıma eminim. Bedenimin ihanetinin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyorum ve beni nasıl etkilediğini açıkça görebildiğinden hiç şüphem yok.

"Asla asla deme. Bunu bilmiyor musun?" Beni dikleştiriyor ve bu sefer ağzını kulağıma götürmüyor. Bu kez burun buruna geliyoruz ve kurt gözlerinin içindeki karanlık alarm zillerinin çalmasına neden oluyor.

Zarif ve kibar görünümlü bu adamın içinde bir canavar var. Ve ben onu uyandırdım.

"Bırakın gideyim."

"Eğer sikimi emmek istemiyorsan, o zaman ellerini sikime dolamamalısın, değil mi?"

"Bırakın gideyim."

"Sana bir soru sordum."

"Bırak gideyim."

"Lanet soruma cevap ver," diyor dişlerinin arasından.

"Hayır. Hayır, sanırım yapmamalıyım. Belki de gözlerini kafanın içinde tutmalısın. Ya da daha iyisi. Kıyafetlerimi geri ver!"

"Çabuk öğrenen biri değilsin, değil mi?" diye soruyor ve beni aniden bırakıyor, böylece geriye doğru sendeliyorum. "Sidik, Mavi."

"Ne?"

"Yapman gerektiğini söyledin, yap o zaman. Sonra duş alabilirsin, ben de işime bakabilirim."

Gitmesi için kapıya işaret ediyorum.

Anlamamış gibi kafasını eğiyor. "Beni izlemiyorsun."

"Bana şantaj yapmaya karar verdiğinde tüm mahremiyet haklarını kaybettin." Saatini kontrol eder. "Bir dakikan var. Ben meşgul bir adamım."

"Ben iyiyim. Gitmeme gerek yok."

"Keyfine bak. Duşa gir."

"Sen izlerken ben de duş almayacağım."

"Üzerindeki kanı atman gerek."

"Sen olmasaydın kanıyor olmazdım."

"Bana şantaj yapmaya karar vermemiş olsaydın burada olmazdın. İçeri. Şimdi."

Bunun aptalca olabileceğini düşünüyorum, ama topuklarımın üzerine basıp başımı sallıyorum.

"Hayır mı? Tamam, buna ne dersin?" Bana doğru bir adım attı. "Hadi bir numaralı dersi öğrenelim." Bir adım daha atıyor ve ben de bir adım geri çekilmek zorunda kalıyorum. "Rolleri değiştirelim, olur mu?"

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ben şantajcı olacağım, sen de şantajcı olacaksın. Bu bir kelime mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senin kardeş Sol sen a ses Mesaj. O kulağa hoş geliyor."

"Ne?"

"Beklediği bir tak-tak şakası mı?"

Yüzümün solduğunu hissediyorum.

Kaşlarını kaldırır. "Wren'e gerçekten mesaj atmalısın. Açıkçası ben de merak ediyorum. Yani, iyi bir tak-tak şakasını kim sevmez ki?"

"Telefonumu ver."

"Duşa gir."

"Telefonumu ver." Aptal bir hainin gözyaşlarını sildim.

"Duşa gir. İşeyeceksin. Sonra kendini yıkayacaksın. ve ben tatmin olduğumda, Wren'e şakanın geri kalanını anlatabilirsin. Onu bir uçurumda asılı bıraktın, Mavi. Akli durumu düşünüldüğünde bu hiç hoş değil."

"Cehenneme git!" Çılgılık atıyorum ve kendimi ona doğru fırlatıyorum.

Beni kolayca yakalıyor, kollarımdan tutuyor ve duşun cam duvarına doğru itiyor. Ayakkabılarının ucu çıplak ayak parmaklarıma değiyor.

"Hayır, tatlım, sen cehenneme git. Burada ve şimdi ne oluyor? Hepsi senin suçun. Bana bir şey söyle. Nasıl hissediyorsun, Küçük Mahkum? Şantaja uğramak? Başka birinin hayatının kontrolünü ele geçirmesi?"

"Bu farklı. Wren... hasta."

"O yüzden sana söyleneni yap ve ona mesaj atabilirsin."

O kararlı. Bana bir ders veriyor. Ve paçayı kurtarmama izin vermeyecek. Dediğini yaptım ve duşa girdim.

"Mutlu musun?" Ben soruyorum.

"Henüz değil."

Omzumun üzerinden ona
bakıyorum. "Yüzleş benimle."

"Neden?"

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Zeke, ben-"

"Ezekiel. Biz arkadaş değiliz, unutma. Yüzleş
benimle." Yüzleşiyorum.

"Tuvaleti kullanmak istedin. O zaman çömel ve yap.
Ben izlerken."

Yutkunuyorum. Bana bunu yaptıracak. Onun önünde.
Beni bu şekilde aşağılayacak.

"Çömel, Mavi ve işe. Sonra kız kardeşine mesaj atabilirsin."

Kalbim hızla çarparak ona bakıyorum. "Sen hastasın,"
diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, gözlerim sıcak
yaşlarla dolarken bile. Yine de geri adım atamam.
Sinemem. Onun istediği de bu.

Omuz silkiyor.

"Bu seni boşaltacak mı?" Soruyorum ve bu bir hata,
kelimeler ağızımdan çıktığı anda anlıyorum çünkü gözümü
kırpmadan, kaçamadan üzerime atlıyor. Saçlarımdan bir
tutam yakalıyor ve başımı geriye doğru çekiyor, yırtıcı
gözleri yüzümü arıyor, ağızımın üzerinde çok uzun süre
kalıyor.

"Ben bundan biraz daha karmaşık biriyim." Saçlarımdaki
yumruğunu sıkarak gözyaşlarımdan gözlerimin kenarlarını
yakmasına neden oluyor. "Çömel ve işe," diyor, beni
aşağıya doğru zorluyor. Çömeldiğimde uzaklaşıyor,
bakışları benimkilere kilitleniyor.

Ve bunu yapıyorum. Ona bakıyorum, yüzüm yanarken
bile bakışlarını kaçırmamak için kendimi zorluyorum ve
bunu yapıyorum, ılık sıvıyı kalçalarımda hissediyorum ve
Ezekiel St. James beni izliyor, yanağımdan bir damla yaş
süzülürken bile soğuk ifadesiyle beni aşağılıyor.

Ancak işim bittiğinde gözlerimi kaçırıyorum çünkü bakışlarını daha fazla tutamıyorum.

"Aferin kızıma. O kadar da kötü değildi, değil mi?" Cevap vermedim. "Ayağa kalk." Cebinden telefonumu çıkarıp kilidini açıyor. Ayağa kalkıyorum, gözyaşlarımı siliyorum, Wren'in kendi rolünü oynayan sesini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum, üç kez tekrarlanan, giderek daha endişeli sesli mesajlarda "kim var orada?" diye soruyor.

"Kim var orada, Mavi?" Ezeziel soruyor ve ben elimin tersiyle burnumu silip telefona uzanıyorum. Telefonu bana uzatıyor ve kendimi kontrol etmem bir dakikamı alıyor. Bunu onun için yapıyorum. Bunu onun için yapmak zorundayım. Orada olsaydım, evde olmak istemediğim için ayaklarımı sürüyüp durmasaydım, belki zamanında geri dönebilirdim. Aradaki fark dakikalardı. Dakikalar ve o hatırladığım abla olacaktı. Ama değil. Ve bir daha asla olamayacak.

"Mavi," diyor.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum ve kulaklarımdaki çınlamayı engellemeye çalışıyorum. Kayıt düğmesine basıyorum. "Pancar," diyorum, sesimin titremesini duymayacağını umarak. Gönder tuşuna basıyorum ve bana ileildiğini söyleyen ikinci okun belirmesini izliyorum. Saati görüyorum. Neredeyse öğleden sonra dört. Fizik tedavi seansında olacak. Yine de yakında alır.

Ezeziel'in beni izlediğini görmek için dönüyorum ve gözlerindeki bakış beklediğim gibi değil. Hem de hiç. Telefonu uzattım. "Bana mesaj atacaktır. O zaman ona cevabı verebilirim."

Bir kez başını salladı, telefonu cebine koydu ve sanki tüm o saldırganlık, tüm o nefret içinden çıkıp gitti ve ikimiz de orada öylece duruyoruz, belki de bir zamanlar insan olan

iki içi boşalmış kabuk.

"Gözüm üzerinde olacak," diyor, sonra duraklıyor ve bir an için daha fazla bir şey söyleyeceğini düşünüyorum ve ne istediğimden emin değilim ama sonra fikrini değiştiriyor ve dönüp gidiyor.

Nefes veriyorum ve hırıltılı bir nefes çekiyorum. Duşu açıp akıntının altında duruyorum ve hıçkırıyorum.

EZEKIEL

Tplanlandığı gibi gitmedi.

Banyo kapısının kilidi arkamda tıkırdıyor. Daha azını beklemezdim. Carlton Bishop'ın devasa evindeki boş odalardan biri olan yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken duşun açıldığını duyuyorum. Peşimden koşup seslenmiyor ya da kapıya vurup serbest bırakılmayı talep etmiyor ama bunu beklemiyorum. Bu alışverişten sonra olmaz. İçeride yaralarını yalıyor. Benim istediğim de buydu. Onu topuklatmak. Ve amacıma ulaştım. Onu kontrol altında tutmalıyım. Beklemediğim şey kontrolü kaybetmektir. Ki kaybettim.

Koridorda durup derin bir nefes alıyorum.

O haklıydı. Ona bakmayı seviyorum. Nedenini tam olarak anlayamıyorum. Çekici, evet, ama diğer birçok kadın da öyle. Kolayca ulaşabildiğim kadınlar. İstediğimi yapabildiğim ve uzaklaşabildiğim kadınlar. Sadece Kedi Evi bile onlarla dolu. Peki benim sorunum ne? Neden beni etkilemesine izin verdim?

Başımı dik tutmalıyım. Blue'nun elinde beni ve kardeşimi yok edebilecek kanıtlar var. Ne?

Olması gereken oldu. Benim gibi bir adama karşı gelemeyeceğini anlaması gerekiyor. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Kendimi koridorda ilerlemeye zorlarken suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Kız kardeşi zihinsel olarak hasar görmüş. Onu kullanma fikrinden hoşlanmıyorum. Doğru gelmiyor.

Aşağı indiğimde, Dex elinde bir bavulla ön kapıdan içeri girdi.

"Ezekiel," diyor selamlarken. "Günaydın."

"Günaydın," diyorum. Dex'ten hoşlanmadığımdan değil. Onun hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. O ağabeyimin güvenilir sağ kolu. Dürüst olmak gerekirse, kulağa aptalca gelse de bu konuda biraz kıskanç olabilirim.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor ve Range Rover'ın anahtarlarını bana uzatıyor. Bu benim arabam ve Amsterdam'da bulunduğum süre boyunca evde tuttum.

"Her şey yolunda." Ona Blue'nun yatak odasının anahtarını veriyorum. "Bu Isabelle'den mi?" Bavulu işaret ediyorum.

Başını sallıyor. "İstediğin her şey." Jericho'dan Blue için Isabelle'in kıyafetlerinden göndermesini istedim. Hemen hemen aynı bedenler.

Birkaç şey beklediğim için, "Ve sonra biraz daha," diyorum. "Onları odasına koyar mısın? Duş alıyor."

Dex başını sallar. "Jericho Cynthia'yı da gönderiyor." Cynthia, Jericho uzaktayken ev personelinin bir parçası olarak çalışıyordu. "Yakında burada olur."

"Güzel." Mutfığa girdiğimde Blue'nun çantasını tezgâhın üzerinde buldum. İçini çoktan boşaltmışım ama ilginç bir şey bulamamışım. Anahtar halkasını aldım.

"Teşekkürler. Ben daireye gidiyorum. Birkaç saat içinde dönerim." Kapıdan çıkıp cipe bindim. Özlemişim. Son birkaç yıldır pek çok şeyi özledim.

Jericho ve Isabelle'in ilişkisi değiştiğinde ve Piskopos tehdidi ortadan kalktığında, Jericho'nun Angelique'i sakladığı onca yıl boyunca yaşadığım St. James evini, çocukluk evimi terk etme zamanım gelmişti. Tuhaf bir şekilde, ayrılmak geçmişin acısının bir kısmını uyuştursa da, uzakta olmak beni geçmişe farklı bir açıdan odaklanmaya zorladı.

Zoe'yle ilgili olan şey, ona olanlar, artık başa çıkamadığında yaptıkları, tüm bu acı hala orada, başından beri oradaydı. Bir şekilde, o yıllar boyunca bunu maskeleyebildim. Belki annemin hastalığıydı, belki ağabeyim ve onun kızının varlığına dair gizliliği. Belki de görünüşü korumak içindi, kim bilir? Kendi pisliğimi gömmek için zihnimi meşgul edecek yeterince şey vardı.

Isabelle eve taşındığında her şey değişti ve belki de bunun kardeşimin mutluluğu bulmasıyla bir ilgisi vardı. Belki de beni dışarı iten buydu çünkü birdenbire, derinlere gömdüğüm tüm o şeyler tam karşımdaydı ve her köşeyi döndüğümde karşıma çıkıyordu. Zoe'nin yüzü. Hayatının son yıllarındaki anıları. Ama mutlu zamanlarını değil. Sadece kötü zamanları hatırlıyor gibiydim. Üzücü olanları. Suçluluk duygusu belki de, onun gözlerimin önünde eriyip gittiğini ve benim onu özlediğimi hatırlıyorum.

Bir de babamızın anıları var elbette. Bize yaptığı şeyler. Çoğunlukla ona, şimdi biliyorum.

Zihnim Robbie'den Blue'nun babası hakkında öğrendiklerime kayıyor. Ona ve kız kardeşine verdiği zarar. Babaların nesi var? Kızlarını korumaları gerekmiyor mu? Dünyada yeterince canavar varken bir de kendi evinizde sizi koruması gereken bir adam tarafından saldırıya uğramak zorunda değilsiniz, değil mi?

Boğazımın kapanma hissi, tüm o eski duygular, uzun yıllar boyunca gömülü tutabildiğim hasar, geri geldi. Orada geçirdiğim zamanın sonuna doğru olduğu gibi. Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime odaklanmamı söylüyorum.

Amsterdam en azından biraz yardımcı oldu. Her fırsatta Zoe'nin yüzünü görmüyorum. O hiç orada olmadı. İkiz kardeşimi korumadaki başarısızlığım orada günün her dakikasında gözümün içine bakmıyor. Ama orada bir hayat yaşamış da değilim. Ben varım. Bir hayat yaşamaya ne hakkım var? O hiç yaşamayacakken bunu düşünmem bile ne kadar bencilce?

Arabayla araziden çıkarken cep telefonum çalıyor. Cevap vermek için bir düğmeye basıyorum ve Jericho'nun sesi arabayı dolduruyor.

"Neredesin?"

"Ne bulabileceğime bakmak için Blue'nun dairesine gidiyorum. Bu arada kıyafetler için

teşekkürler." "Bunu Isabelle'e

iletirim." "Ona söyledin mi?"

"Ne yapacaktım, dolabına girip kıyafetlerini alacak ve fark etmemesini mi umacaktım? Lafı açılmışken, burada da bir şeyler bırakmışsın. Sanırım onlara ihtiyacın olacak. Daha sonra getiririm. Burada senden daha fazla zaman geçireceğin için

neden buraya gelmiyorsun? Çocukları görürsün. Sen hâlâ Angelique'in en sevdiği amcasısın."

Kıkırdıyorum. "Tek amca sen olunca kolay oluyor. Bu arada Hotel Petterhof'taki müdürün adı neydi?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Spencer. Mitch Spencer. Artık bu tesiste çalışmıyor ama nerede olduğunu araştıran biri var."

"Beni haberdar et."

"Beni al. Ben de seninle geleceğim." "Hayır."

"Yardım etmek istiyorum, Zeke."

"Hayır. Sen bunun bir parçası değilsin. Seni zaten olduğundan daha fazla bu işe bulaştırmayacağım. Sen Spencer'ı bulmaya çalış. Daireden çıkar çıkmaz seni arayacağım."

"Bundan hoşlanmadım."

"Kulübe katıl. Benim gitmem lazım."

"Pekâlâ kardeşim," diyor Jericho uzun bir sessizlikten sonra. "Neye ihtiyacın olursa senin için buradayım."

Beni göremeyeceğini bildiğim için başımı sallıyorum ve aramayı sonlandırıyorum. Blue'nun dairesine doğru gidiyorum. Dün gece telefonuna bakmak için birkaç saat harcadım ama pek bir şey bulamadım. Kız kardeşi ve görünüşe göre tesiste çalışan Rudy Nurse adında bir kişi dışında hiçbir bağlantısı yok. Zaten bildiğim gibi sosyal çevresi de yok. Web aramaları ve geçmişi titizlikle temizlenmiş. Gelen kutusundaki tek e-posta da hesabına bir dolar yatırdığımı bildiren e-postaydı.

Kız kardeşiyle olan mesajları iki yıl önce aniden değişti. Sadece tak-tak şakalarını gönderiyor. Burada

Rudy'den gelen mesajlar da Wren'in durumu hakkında ona bilgi veriyor. Yanınızda olmasına rağmen kız kardeşinizi artık tanımamak nasıl bir duygu olmalı? Ölümle benzer bir kayıp mı? Bir bakıma öyle olmalı.

Ama bunu umursayamam. Elimdeki göreve odaklanmalıyım. Blue'ya da söylediğim gibi, o burada çünkü her şeyi berbat etti. Suçlayacağı tek kişi kendisi ve bana şantaj yapma girişiminin arkasındaki motivasyonu umursayamam.

Apartman yaklaşık kırk beş dakika uzaklıkta, oldukça boktan bir mahallede. Oraya vardığımda cipimi otoparka park edip etrafa bakıyorum. Muhtemelen burada park etmiş tüm arabaların toplamından daha pahalı. Dışarı çıkıyorum, kilitliyorum ve en az on yıldır üzerinde hiçbir çalışma yapılmamış gibi görünen beş katlı binaya bakıyorum.

Otoparkın köşesinde, siyah boyası soyulmuş, lastiklerinden birinin havaya ihtiyacı varmış gibi görünen yıpranmış bir Honda Passat görüyorum. Araba göze çarpıyor çünkü Pennsylvania plakalı tek araç o. Daha yakından bakmak için otoparkı geçiyorum, kapıların kilitli olduğunu görünce camdan içeri bakıyorum. Onun olduğuna eminim. Plakanın fotoğrafını çekip Robbie'ye gönderiyorum ve kime kayıtlı olduğunu öğrenmesini istiyorum.

Beni içeri götürecek merdivenlere doğru ilerliyorum. Girişteki iki cam kapıdan birinde bantla kapatılmış bir çatlak var ve kilidi kırılmış. Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Giriş, yerde duran iki kırık şemsiye ve birilerinin köşede gördüğüm çöp konteynerine götürmeye zahmet edemediği bir torba çöp ile dağınık. Leş gibi kokuyor.

Ağzımdan nefes alarak ilk işim Blue'nun posta kutusunu bulmak oldu. Anahtarını kullanarak kilidini açtım ve posta zulasını çıkardım, çoğunlukla genelgeler, Koş Tavşan Koş adlı bir çocuk kitabına benzeyen boş bir kartpostal ve bir elektrik faturası. Bunları alarak, yol boyunca televizyon sesleri, bir bebek, bir kadın ve bir erkeğin kavga seslerini duyarak dairesine doğru ilerliyorum. Koridorlardaki hava bayat, eski yiyecekler ve

B.O. Blue'nun dairesinin kapısında yıpranmış bir hoş geldin paspası var. Acaba onun mu yoksa önceki kiracı tarafından mı bırakılmış? Üç kilidi açıp içeri giriyorum. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ışık düğmesini çeviriyorum çünkü gündüz olmasına rağmen tüm panjurlar kapalı ve daire karanlık. Odaya bakıyorum.

İlk fark ettiğim şey her şeyin ne kadar derli toplu olduğu. Halı yırtık pırtık, bir kanep, iki sandalyeli bir yemek masasından oluşan mobilyalar uyumsuz ve televizyon eski bir kutu. Çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Ama apartmanın kokusu ve görüntüsünün aksine burası temizlik malzemesi kokuyor.

Birisi kanepeyi yatak olarak kullanıyor olmalı çünkü bir köşede bir yastık ve katlanmış bir battaniye duruyor.

Yemek masasının üzerinde bir notebook ve kapalı bir laptop var. Eski bir Apple. Açıyorum ve canlanıyor, imleç şifre girilecek boşlukta yanıp sönüyor. Boş alanın üstünde Lucky yazıyor. Elinde bir kedi yavrusu tutan ve ona buzlu gazozunu yalatmaya çalışan genç bir kızın resmi var. Yakından bakıyorum ve onun Mavi olduğunu düşünüyorum.

Çeşitli şifreler denemekle uğraşmayacağım ve yanımda geri götürmeyi planlıyorum.

Mutfak çok küçük. İçinde tek bir çatal olan lavabodaki tencere dışında her şey titiz. Tezgâhın üzerinde bir kutu mısır gevreği ve kurutma rafında bir mısır gevreği kâsesi ve kaşık var.

Buzdolabını açıyorum ve içinde bir kap süt, küçük ketçap ve mayonez paketleri olduğunu görüyorum. Çekmecede birkaç elma var.

Mutfaktan tek yatak odasına giriyorum. İçeride özenle yapılmış iki kişilik bir yatak ve yanında üzerinde lamba olan bir komodin var. Hiçbir şey birbirine uymuyor ve hepsi eski görünüyor. Dolapta kıyafetler düzgünce asılı. Onlara bakıyorum, farklı boyutları ve tarzları görüyorum. Bunlardan bazıları Wren'in giysileri mi? Blue onları burada mı saklıyor?

Komodinin üzerinde çerçeveli bir fotoğraf var. Elime alıp bakıyorum. İki kız var ve Mavi'yi tanıyorum ama burada on yaşında olmalı. Büyük kız Wren olmalı. Blue'nun benzediği bir kadının iki yanında duruyorlar. Kıyafetler dışında, mekanda kişisel olan tek şey bu. Blue'nun önemseyeceği tek şeyin bu olduğunu hissediyorum.

Banyo derli toplu, rafta küçük bir ayakkabı kutusu dolusu makyaj malzemesi var. Fondötenler ve kapatıcıların yanı sıra maskara ve göz kalemi.

Oturma odasında bir dolap var ve oraya da bakıyorum, ama sadece askıda bir kot ceket ve elektrikli süpürge, yüksek bir rafta katlanmış bir battaniye buluyorum, bu yüzden yatağın altına bakmak için yatak odasına geri dönüyorum. Orada, en arkaya itilmiş bir sırt çantası var. Sonunda bir şey buldum. Uzanıp onu çıkardım ve yatağın üzerine koydum. Fermuarını açtım ve içinde düzgünce katlanmış birkaç kıyafet, iki beyzbol şapkası, bir kutu saç

Boya, mavi. Sürpriz. Çantanın dibinde büyük bir zarf var. Onu çıkardım ve içinde bir tomar para buldum.

Pekâlâ. Şimdi bir yerlere varıyoruz.

Saydım. Burada iki bin dolar nakit var. Onu yerine koydum ve küçük zarfı çıkardım. İçinde bir okul kimliği buldum. Wren Johnson. On altı ya da on yedi yaşında olmalı. Philadelphia'nın hemen dışındaki Upper Darby Lisesi'ne gidiyormuş. Blue's da orada. Birinci sınıf öğrencisi, yani fotoğrafta on beş yaşlarında olduğunu tahmin ediyorum. İkisini de zarfın içine koydum ve bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için çantanın dibini yokladım ama hiçbir şey bulamadım.

Sırt çantasını taşıyarak oturma odasına geri dönüyorum ve onu kanepenin üzerine koyuyorum. Mutfığa dönüp dolaplarda Blue'yla ilgili kişisel bir şeyler aramaya başladım. Benim hakkımda satın aldığı iddia edilen kanıtlarla ilgili bir şey. Herhangi bir şey. Dolaplarda lavabonun altındaki temizlik malzemeleri, makarna ve konserve çorba dışında pek bir şey yok, baharat olarak da tuz ve karabiber var. Bir şişe zeytinyağı var. Birkaç uyumsuz kupa, bardak ve tabak bir dolabı dolduruyor. Dürüst olmak gerekirse hepsi biraz üzücü.

Bu olamaz.

Telefonum bir mesaj için beni uyarıyor. Cebimden çıkardım ve Robbie'den bir mesaj olduğunu gördüm.

Robbie: Hastaneden fotoğraflar.

İlkini indirmek için tıklıyorum. Bu Wren, sanırım. Yüzü fena halde morarmış, gözleri siyah, bir tanesi şişmiş, açık sarı olan saçları burada daha koyu. Kurumuş kan. Kötü görünüyor. Gerçekten kötü.

Bir sonrakine tıklıyorum. Bu Mavi. On altı yaşında olmalı. Zoë'nin yaşında. Saçları uzun ve koyu renk, henüz mavi değil ve açık bırakılmış. Yüzünde bir bandaj var ve kanlı. İkinci bir fotoğrafı daha var ve bu fotoğrafta bandaj yok.

"Tanrım."

Dikişleri görüyorum. Çok titrek bir elle yapılmış gibi görünüyorlar. Kendi eliyle. Anladım.

Birkaç fotoğraf daha var ve onlara baktıktan sonra telefonu cebime geri koyuyorum. Ne olduğunu bilmek istiyorum. Tommy onları neden bu kadar kötü dövdü? Bu yüzden mi kaçtılar?

Öncelikle, burada toparlanmam gerekiyor.

Oturma odasına geri dönüp katlanmış battaniyeyi ve yastığı kaldırıyorum, kanepenin minderlerinin altını kontrol ediyorum. Beş sent ya da yiyecek kırıntısı bile bulamıyorum. Koridordaki dolabın kapısı hâlâ aralık ve oraya dönüp battaniyeyi üst raftan kaldırıyorum ve silkeliyorum. Benim için yüksek olan rafı yokluyorum, böylece Mavi'nin ulaşamayacağı kadar yüksek olacak. Kapıyı kapatmak üzereyken elektrik süpürgesine, arkasından sarkan torbaya tekrar bakıyorum. Eski bir dik süpürge ve torbanın içinde ağır ve garip şekilli bir şey var. Ya da o kadar eski ki şeklini tamamen kaybetmiş. Dolaptan çıkarıp çömelerek iki elimle çantayı yokluyorum ve çantayı bu kadar şekilsiz gösteren şeyin ne olduğuna dair bir şüpheye kapılıyorum. Çantanın fermuarını açıyorum, içine ulaşmak için yüzümü tozdan çeviriyorum. Parmaklarım bir Ziploc poşetinin üzerine kapanıyor. Çıkıyorum, burun deliklerime toz kaçınca hapşıriyorum. Ortaya çıkardığım şeye bakıyorum.

Orada, Ziploc'un içinde mühürlenmiş bir tabanca var.

MAVİ

W Banyodan çıktığımda beni bir bardak portakal suyu ve bir bavulun beklediğini görüyorum. Midem gurulduyor ama ilk yaptığım şey kapıyı kontrol etmek oluyor, kapı hâlâ kilitli. Rahatladım. Daha önce olanlardan sonra Zeke ile etkileşime geçmek için acele ediyor.

Komodine doğru yürüyorum ve meyve suyunu alıyorum. Taze sıkılmış ve içmemek için kendimi zor tutarak içiyorum. İlaçlı olmayacak. Artık bana ilaç vermek için bir nedeni yok. Midem gurulduyor, yemek bekliyor ama meyve suyu işimi görecektir. Dolabın yanındaki rafta açık duran ve içi kadın kıyafetleriyle dolu olan bavula gidiyorum. Çamaşırhaneden yeni gelmiş gibi kokuyorlar ve birkaç etikete hızlıca bakınca bedenime uygun olduklarını anlıyorum.

Kıyafetlerin miktarını merak ediyorum. Nereden bulmuş onları? Ganimet mi onlar? Beni tam olarak ne kadar tutmayı planlıyor? Bu düşünceleri aklıma geldikleri anda aklımdan çıkarıyorum ve işe koyuluyorum. Hâlâ buradayım. Hâlâ hayattayım. Ve banyoda olanlardan sonra olduğu gibi.

Wren'e gönderdiğim mesaja geldi, bu bana biraz umut veriyor. Belki bu aptalca ama elimdeki tek şey bu.

İç çamaşırlarını aramak için bavulu didik didik ediyorum ama elim boş dönüyorum. Ne külot ne de sütyen. Bu bir tasarım mı? Ayrıca buradaki her şeyin ya bir elbise ya da üst kısmı olan bir etek olduğunu fark ediyorum. Tek bir kot ya da pantolon bile yok. A kesim bir etek ve yine sahip olduğum ya da daha önce sahip olduğum her şeyden daha güzel, güzel leylak rengi hafif bir üst seçip onları giyerken şüpheleniyorum. Her şey sanki benim için yapılmış gibi. Tasmamı üst kısmın altına sokuyorum ama eteğin altındaki çıplak klitorisime sürtündüğünün farkındayım, bu yüzden geri çekip eteğin cebine sokuyorum. Nasıl olsa kimse beni burada görmeyecek.

Bale terlikleri yarım numara büyük olsalar da rahatlar, ama iş görürler. Giyindikten sonra fırça ya da makyaj malzemesi var mı diye bavula bakıyorum. Yüzümdeki yara izinin çok farkındayım. Gösteriş olsun diye değil, Zeke'e nasıl görüldüğümü önemsemişimden de değil, sadece yara izinden nefret ediyorum ve genellikle onu kat kat fondötenin altına gizliyorum. Ama çantada öyle bir şey yok ve ben de saçlarımı parmaklarımla taramak için banyoya giriyorum. Anahtarın yatak odasının kapısında döndüğünü duyduğumda kalp atışlarım hızlanıyor ve tezgâhı kavrayıp yansımama bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim. Bunu yapmam gerek. Bunu atlatmalıyım ki Wren'e ulaşabileyim.

Bir ürperti hissederek, banyodan çıkıp yatak odasına gitmeden önce kollarımı ovuyorum ve Zeke'i elinde bir sırt çantası ile buluyorum.

O çantaya bakıyorum. Ve ağlamak istiyorum.

Çünkü ona sahip olmak, Wren ve benim elimden bir seçeneği daha alıyor.

Kapıyı arkasından kapatıyor.
Yatak odasına tamamen
girdim.

Bana bakıyor ve kendimi yüzümün sol tarafındaki saçlarımı aşağı doğru çekerken buluyorum. Alışkanlık işte. Gözleriyle buluşmam bir dakikamı alıyor ve bugün olanları hatırlayınca anında bir sıcaklık hissediyorum. Bana yaptırdığı şeyi.

Ama bu benim için iyi. Beni gücümü toplamaya, kendimi toparlamaya zorluyor, çünkü utanamam. Umursayamam. Bana nasıl davrandığı için utanması gereken kişi o. Bana yaptırdıklarından.

"Kıyafetler uyuyor mu?"

"İç çamaşırı yok."

"Hayır mı?" diye soruyor, çok açık bir şekilde endişelenmiyor.

Güzel. "Çok fazla kıyafet var. Burada o kadar uzun kalmayı planlamıyorum."

Bağlantısız bir ses çıkarıyor.

"Bunların hepsini nereden buldun? Kupa falan mı bunlar?" Sıradan olmaya çalışarak ama başarısız olarak soruyorum.

"Kardeşimin karısının kıyafetleri."

"Burada olduğumu biliyor mu? Beni esir tuttuğunuzu?"

Sırt çantasını yatağın üzerine koyuyor ve fermuarını açıyor. "Bu senin çantan mı?" diye soruyor, sorumu duymazdan gelerek.

Bilgisayarımı çıkarıp paketini açmaya başladı. Aslında benim değil ama sahip olmak kanunun 10'da 9'u, değil mi? Kollarımı kavuşturup yerimden izliyorum, o içindekileri boşaltırken ifademi nötr tutmaya çalışıyorum, bazıları

giysiler, ayakkabılar, ceketler, Wren ve benim için beyzbol şapkaları, para zarfı ve eski kimliklerimiz.

"Elektrik faturanı almışsın," diyor ve benim postam gibi görünen şeyi de yatağın üzerine bırakıyor. "Ve... En iyisini sona sakladım." Tekrar çantaya uzanıyor ve içinde tabanca olan Ziploc'u çıkarıyor.

Sırt çantası bir şeydi ama bu? Bunu nasıl buldu? Gördüğüm manzara karşısında yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum ve kulaklarımın arasındaki çınlama başladığında, dik durmak için en yakın mobilyanın kenarına uzanıyorum ama sadece hava buluyorum.

Tökezliyorum ama güçlü eller beni sabitlemek için kollarıma yapışıyor.

"Sakin ol, Mavi."

Onun sıcaklığını, vücudunun ısınısını hissediyorum. Ellerimi göğsüne koyuyorum, nefes almaya odaklanıyorum ve onu bir kol mesafesinde tutmaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim."

"İyi değilsin."

Haklı, iyi değilim. Başımı sallıyorum. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Parmaklarımı göğsüne dayıyorum, kas duvarının altında kalbinin atışını hissediyorum.

"Bana bak."

"Ben iyiyim." Midem bulanıyor ve midemde bir şey olsaydı muhtemelen kusardım.

"Mavi mi?"

Gözlerimi açmak için kendimi zorluyorum ve göz bebeklerimin odaklanması, onu net bir şekilde görmem bir an alıyor. Çok yakınımda. Neden bu kadar yakın? Neden bana öyle bakıyor?

Ama sonra gözleri yara izine kayıyor ve ondan saklamak için yüzümü çeviriyorum.

"Az önce ne oldu? Seni ikinci kez böyle görüyorum."

Başımı iki yana sallayıp kendimi kurtarıyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum. "Hiçbir şey," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Tökezledin. Eğer seni yakalamasaydım, düşecektin."

"Siz beyefendi değil misiniz? Bekle, değilsin.

Bırakın gideyim. Ben iyiyim."

Kaşlarını kaldırıyor ve ben söyleyene kadar beni bırakmayacağını biliyorum.

"Önemli bir şey değil. Sadece ara sıra biraz başım dönüyor. Bir dakika sürüyor ve geçiyor."

"Araba kullanırken ne olur? Ya da merdivenin tepesindeyken?"

Onu daha sert bir şekilde itiyorum. "Sadece açım," diye yalan söylüyorum. "Kan şekerim düşük." Kendimi kurtarıyorum ve birkaç adım uzaklaşıyorum. "Ama umursaman çok dokunaklı." Yatağa yaklaşıp içindekilere bakıyorum.

"Cynthia biraz yemek hazırlıyor. Yakında yiyeceğiz." "Cynthia kim?"

"Aşçı."

"Burada olduğumu biliyor mu?"

Gülümsüyor. "Sana yardım etmeyecek. Kimse etmeyecek."

Onu inceliyorum. Haklı olduğunu biliyorum. "Wren cevap yazdı mı?" "Henüz atmadı." Yatağı işaret ediyor.

"Otur."

"Yarın Pazar ve onun doğum günü." "Öyle mi?"

"Onu ziyaret etmem
gerek." "Öyle mi?"

"Bir rutini var. Buna güveniyor."

"Eminim öyledir."

"Beni daha ne kadar burada tutacaksın?"

Gülümsüyor, başını eğiyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bana şantaj yapıyorsun. Ne sanıyorsun? Öylece çekip gitmene izin vereceğimi mi?"

Ani bir ürpertiyle titriyorum ve kollarımı ovuyorum. Hayır, gitmiyor. Öylece çekip gitmeme izin vermeyecek. Ona zarar verebilecekken olmaz.

"Odaklanalım, Blue. Benim için bazı boşlukları doldurmanı istiyorum." Yaklaşıyor, telefonunu bana uzatıyor ve baktığımda şaşkınlıktan nefesim kesiliyor. Bu benim bir fotoğrafım. Yüzümün. Wren'i hastaneye götürdüğüm gecedен.

"Bunu nereden buldun?"

Önce benim, sonra da Wren'in fotoğraflarını kaydırıyor. Kız kardeşimi gördüğümde gözlerimi kaçırıyorum.

"Kız kardeşini hastaneye götürdün. Onlara merdivenden düştüğünü söyledin. İkiniz de. Polis çağrıldı ama sen onları bunun bir kaza olduğuna ikna etmeyi başardın ki bu gerçekten şok edici."

Bakışlarımı kaçırıyorum. Bütün bunları nereden biliyor? Neden biliyor?

"İkinizin de düştüğü merdiven babanın mı?"

Bakışlarım onunkilere doğru fırlıyor. Nasıl öğrendi? "İki bin doları nereden buldun?"

Çenemi kapalı tutuyorum.

"Evet, zorla para aldığın diğer iki adam. Bu doğru. Benden 100 bin dolar almak için büyük bir sıçrama,

değil mi?" Bir süre bekliyor ve ben cevap vermeyince devam ediyor. "Yorum yok mu? Tamam. Bakalım bir sonrakinde ne yapacaksın. Annen nerede, Mavi?"

Wren için aldığım beyzbol şapkasını alıp göz kırpıyorum. Eskiden beyzbolu severdi. Her zaman izlerdi. Hiç anlamadım. Bu şapka onun tuttuğu takımın. Gerçi artık bunu hatırlamıyor.

"Birkaç kez evlendi, değil mi?" diye dürtüyor.

Cevap vermiyorum.

"Çok gezerdi, değil mi?"

Bunun üzerine yerimden sıçradım ve onu itmek için ellerimi göğsüne vurdum. "Bunu söyleyemezsin! Onun hakkında hiçbir şey söyleyemezsin!"

Beni kolayca yakalıyor, bileklerimi kavlıyor ve bırakmıyor.

"İstediğim her şeyi söyleyebilirim." Çekiştirerek kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor ve yaralı elime bakıyor. "Sana bu konuda ağırdan almanı söylemiştim." Beni geriye doğru yürütüyor. "Şimdi yerine otur," diye emrediyor ve beni yatağın kenarına bırakıyor.

"Benden ne istiyorsun?"

"Gerçek. Geçmişiniz. Bugünün. Hepsini. Hepsini istiyorum." "Neden?" Kafam karıştı, neden umursadığını anlamıyorum.

çok şey bilmek. Yataktan bir şey kayıyor ve bakışlarım otomatik olarak ona yöneliyor. Elektrik faturası. Onu başka bir şey takip ediyor.

Bir kartpostal.

Aşağı süzülüp yüz üstü yere inerken kalbim karnıma düşüyor. Ona bakıyorum. Koş Tavşan Koş. Mavi kelimesi

İlk Run ve Rabbit arasında zar zor görülebilen küçük harflerle karalanmış.

"Beni dinliyor musun?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum, bakışlarımı Zeke'inkilere çeviriyorum. Sanırım konuşuyordu. Muhtemelen hâlâ anneme hakaret ediyordu. Onu duymadığıma sevindim.

"Bu neredeydi?" Almak için eğilerek soruyorum. Çeviriyorum ve arkasındaki yazılar kanımı donduruyor. "Doğum günün kutlu olsun, Wren. Yakında görüşürüz."

Bizi buldu.

Kahretsin.

O bizi buldu.

Hayır. Kendimi durduruyorum. Onu bulamadı. Sadece beni buldu. Wren'in nerede olduğunu bilmiyor. Bilemez.

Tekrar çeviriyorum, mürekkebin nasıl bulaştığını görüyorum. Elinin izini neredeyse seçebiliyorum. Kartpostalı nereden bulmuş? Onları nasıl ele geçirmiş? Bunları hapishane kantininde satmıyorlar herhalde. Başım dönüyor. Biri mi göndermiş? Hapishane dışında bağlantıları var. Beni hep onlar hakkında uyarırdı.

"Silah. Seri numarası silinmiş. Genellikle iyi bir şey ifade etmez," diyor Zeke.

Ziploc'unun içindeki karta bakıyorum, sonra tekrar kartpostala. Zıplayan küçük tavşan. Tüm mutlu renkler.

Zeke sandalyeyi çekip önüme oturuyor, dizlerimiz neredeyse birbirine değecek kadar yakın. Telefonum bir mesaj için beni uyarıyor. Ses onun cebinden geliyor ama tonu tanıyorum. Wren'in.

Durur, cebinden çıkarır. Sesi çalmak için düğmeye basar.

Pancar kim? Wren soruyor ve bu şakadan ne kadar keyif aldığını duyabiliyorum. Bir zamanlar doktor olacak olan parlak kız kardeşim, çocukları sevdiği için çocuk doktoru olacaktı. Yedek plan veterinerlikti çünkü hayvanları da seviyordu. Şimdi tak-tak şakalarında eğlence buluyor.

Ağlamak istiyorum.

"Tıp fakültesine kabul edildiğini duydum," diyor ve bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ben şantaj yaptığın diğer ikisi gibi değilim. Ama sanırım sen bunu anladın."

"Ona ben cevap vereyim." Elimi uzattım.

"Önce bana cevap ver. Bu silah senin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Bu kime ait?"

Kucağında duran eline bakıyorum, bir kolundaki dövmenin renkli pullarını inceliyorum. "Nedir bu?" Nedenini tam olarak bilmeden soruyorum.

"Ne nedir?"

Dövmeyi işaret ediyorum.

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona bakıyor.

"Ejderhalar." "Ben onları yılan sanıyordum."

"Silah. Kime ait?"

Dudağımı ısırıyorum, tabancaya bakıyorum, her biri on beş mermi içeren iki fişekli bir 10mm.

"Babanın mı?"

Doğru olmasa da başımı sallıyorum. Aslında ait olduğu adamın adını bilmiyorum ve başımı sallamak daha kolay geliyor.

"Wren'e ne oldu? Yüzüne?"

Elim içgüdüsel olarak yaramı kapatmak için hareket ediyor. Derin bir nefes alıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Bana bundan bahset ve kız kardeşine mesaj atabilirsin."

Bilip bilmemesi önemli değil, değil mi? Gerçekten önemli değil ve bu konuda onunla savaşıacak enerjim yok.

"Bir gün okuldan sonra eve geç geldim. Wren'i baygın buldum. Küvetin içinde kafasını suyun altında tutuyordu. Onu çıkarmaya çalıştım ve bana o kadar sert vurdu ki yüzümle lavabonun üzerindeki aynayı kırdım." Yara izini gösteriyorum. "Bana tekrar vurdu ve bayıldım. Uyandığımda Wren hâlâ küvetin içindeydi, hâlâ baygındı. Su dondurucu soğuktu ama en azından nefes alıyordu. Onu öldürmemiştir."

"Baban mı?"

Başımı salladım. "Bir şeye kızmıştı. Belki de korkmuştu. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Uyandığında neredeydi?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen bardaydı." "Onu hastaneye mi götürdün?"

"O zaman değil. Ona ne olduğunu fark etmemiştim. İki gün sonra onu aldım. O eskisi gibi olmadığına ve neyin yanlış olduğunu anlayamadığımda. Ve sonra, anladığımda, bizi oradan çıkardım."

Aylaklık ediyordum. Eve gitmek istemedim, bu yüzden geç kaldım. O kısmı yüksek sesle söylemedim. Güzel, akıllı kız kardeşime olanlarda benim de payım var. Ona çok pahalıya mal olan hatam.

Telefonu uzatıyor.

Anladım, kız kardeşimin mesajını tekrar al. Sesi çok genç geliyor. Ona akanın son kısmını anlatıyorum. "Beni pancar et," diyorum ve gönder tuşuna basıyorum, sonra telefonu ona geri veriyorum çünkü içimdeki mücadele bitmiş durumda.

Onu alır, cebine sokar ve ayağa kalkar. Dizüstü bilgisayar ve Ziploc'u alıp yatak odasının kapısını açar. "Gel, Mavi."

"Nerede?"

"Alt katta. Yemek yemen gerek." "Neden?"

"Böylece merdivenlerin başında baş dönmesi nöbetlerinden birini geirmezsın."

"Pisliği temizlemek istemiyor musun?" Gönülsüzce soruyorum. Bana yorgun bir gülümseme veriyor.

"Sonra ne olacak?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bana ne yapacaksın?" Açıkça soruyorum.

"Sen ve ben bir anlaşmaya varacağız. şimdilik. Kalk. Yemek yemelisin."

"Ne anlaşması?"

"Bana ve değer verdiğim kişilere zarar verebilecek bilgilere sahipsin. Bende de ihtiyacın olan bir şey var."

"O da ne?"

"Koruma." şaşkınlığımı görmüş olmalı. "Babandan."

Tam olarak anlayamadığım için göz kırpıyorum. "Eğer biri varsa senden korunmaya ihtiyacım var."

Glmsyor. "Baban yakında şartlı tahliye edilmeyecek mi?"

Boğazım kuruyor ve midemi tutuyorum. "ıkmasına izin vermiyorlar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Başımı sallıyorum. Emin olamıyorum ama böyle bir şey olursa bir planım var. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sanırım sıkıntı içinde bir genç kız kompleksim var."

"Beni kurtarması için parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok. Kendimi kurtarabilirim."

"Bu tartışılır. Ve benim olduğum tek şövalye karanlıktır."

"Tekrar soruyorum, neden bana yardım ediyorsun?"

Tekrar omzunu silkiyor. "Bencilce sebeplerim var. Geliyor musun? Burada kalıp açlıktan ölebilirsin elbette. Seçim senin."

Seçeneklerimi tartıyorum. Hızlı bir karar çünkü gerçekten başka seçeneğim yok. Eğer onu dinlemezsem, tekrar içeri kilitlenirim ve ne olur? Hiçbir şey. Ya da onunla giderim, belki bir anlaşma yaparım. Bir anlaşma. Henüz bana zarar vermedi, gerçekten. Ve eğer babam şartlı tahliye olursa ve nerede yaşadığımı bilirse, Zeke'in korumasına ihtiyacım olacak. Sadece neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak bilmiyor.

EZEKIEL

I Mutfağa gitmeden önce dizüstü bilgisayarını ve silahı bırakmak için çalışma odasında durarak alt kata doğru yol alıyoruz. Biz mutfağa girerken Cynthia fırından bir güveç çıkarıyor. Onun imzasını taşıyan gnocchi'nin kokusunu aldığım

sos, midem gurulduyor.

"Cynthia, hatırladın," diyorum ve o da gülümsüyor. En sevdiğim yemeklerden biri.

"Elbette öyle. Sizi tekrar görmek güzel Bay St. James."

Mavi'ye bakıyor ve tencereyi tezgâha koymadan önce ona kibarca gülümsüyor.

"Masayı hazırlamamı ister misiniz?" diye soruyor.

"Hayır, sorun değil. Eminim kardeşim seni geri almak için sabırsızlanıyordur."

"Sabah gelirim o zaman. Salata buzdolabında ve bulaşıklar için endişelenme. Yarın hepsini hallederim."

"Teşekkür ederim,

Cynthia." "İyi geceler."

"Ben görünmez miyim?" Mavi, o gittikten sonra sorar.

İki tabağın üst üste dizili olduğu tezgâha oturmasını işaret ediyorum.

"Cynthia ihtiyatlı olmak gerektiğini anlıyor." Bir servis kaşığı bulup gnocchi'nin bir kısmını tabaklardan birine yığıyorum ve önüne koyduğumda Blue'nun midesi gurulduyor. "En son ne zaman yemek yedin?" O yemeğe yumulurken soruyorum.

"Dikkatli ol. Umursadığını düşünebilirim," diyor ağzına yemek tıktırırken.

Buzdolabından salatayı alıyorum ve Cynthia'nın ana evden getirmiş olması gereken bir şişe şarabı taşıyorum. Açıp iki bardak dolduruyorum. Birini Blue'nun önüne koyuyorum ve kendime gnocchi servis ediyorum.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Blue, elindekini iterek. "Ben dersimi aldım."

"Açığımı gördün. İlaçlı değil." "Hayır."

Bardağını alıyorum, bir yudum içiyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben iyiyim."

"Sen bilirsin. En son ne zaman yemek yedin?"

"Kedi Evi'ndeki vardiyamdan önce."

"Kedi Evi'ni nereden biliyordun ki?" "Seni bildiğim gibi."

"Avusturyalı adam mı?"

Başını sallıyor, burnunu kaşıyor.

Bunu onun söylediğini bildiğim için gülümsüyorum. Yalan söylerken burnunun ucunu kaşıyor. Bunu yaptığının tamamen farkında değil. "Bundan şüpheliyim. Baban hep kötü niyetli miydi?"

Çatalını ağzına götürürken yarı yolda durdu ve bana döndü. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Bugünün kadar geçmişini de bilmek istediğimi söylemişim. Geleceğine bu şekilde karar vereceğim."

"Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum ama benim için değil, ta ki o son geceye kadar. Ondan önce beni hiç incitmedi. Daha çok Wren ve anneme zarar verdi. Koruma karşılığında nasıl bir anlaşma istiyorsun?"

"Annen nerede?" Sorusunu duymazdan gelerek soruyorum. Omuz silkiyor ve gözlerini tabağına odaklıyor.

"Babanız o zamana kadar size zarar vermediyse neden verdi?"

"Ona sormanız gerekir. Tek bildiğim her babanın kızını korumadığı."

"Bunu biliyorum."

Bana bakıyor, uzun bir süre beni inceliyor. Bıçağını ve çatalını bıraktı.

"Bitti mi?" Başını salladı ve ben de ayağa kalktım. "Beni takip edin." Carlton Bishop'ın bir zamanlar çalışma odası olan yere doğru ilerliyorum. Izgarada ateş yanıyor. Bir duvara dayalı bir çalışma masası, bir kanep ve yıpranmış deri sandalyelerden oluşan bir oturma alanı ile rahat bir alan. Ateşin önüne yaklaşık yüz yıllık görünen küçük, üç ayaklı ahşap bir tabure yerleştirdim.

"Burada başka kimse var mı?" diye soruyor.

"Olsaydı kendini daha güvende hisseder miydin?" "Pek sayılmaz, hayır."

"Hayır, sadece sen ve ben varız." "Burası senin evin mi?"

"Hayır." Kafası karışmış görünüyor ama sorularına cevap vermek için burada değilim. "Otur." Tabureyi gösteriyorum.

Önce ona, sonra bana bakıyor ve üşümüş gibi kollarını ovuşturuyor. "Ben iyiyim."

"Yine de otur."

"Bak, benden ne istediğini, nasıl bir düzenleme istediğini söyle. Ne istersen yapacağım ve sonra gideceğim. Hayatından sonsuza dek çıkacağım."

"Şantaj böyle yapılmaz, tatlım. Otur."

"Sen izlerken üzerindeki her şeyden kurtulacağım. Tüm dosyaları sil-"

"Ah, ama geçenlerde biri bana silinen her şeyin silinmiş olarak kalmadığını söyledi, bu yüzden bu benim için işe yaramayacak." Belki itiraz etmek, belki de başka bir söz vermek için ağzını açıyor ama ben onu durduruyorum. "Bir daha sormayacağım, Mavi."

Derin bir nefes alır, verir ve oturur.

Kendime bir viski dolduruyorum ve koltuğa oturuyorum. Bir yudum alıyorum. "Sanırım viskiyi pas geçeceksin?"

Başını sallıyor.

İçkimi bıraktım, dizüstü bilgisayarını aldım ve açtım. "Şifre?"

"FuckthePatriarchy. Hepsi tek kelime. Büyük F, büyük P."

Ona bakıp homurdanıyorum, sonra yazıyorum ve işte. Girdim. Masaüstünde Z başlıklı bir klasör bulmak için arama yapmama bile gerek kalmadı. Ona bakıyorum, açıyorum ve içinde Avusturya'daki otelde çekilmiş birkaç fotoğraf ve video dosyası görüyorum. Gazete makalelerinin kopyaları. Kardeşimin Mitch Spencer denen pislikle yaptığı konuşmanın videosunu izliyorum ve kardeşim ayrıldıktan sonra Spencer'ın masasından bir kumanda alıp kameraya doğrulttuğunu ve kaydı durdurduğunu görüyorum.

Burada hala beni hapse attırarak bir şey yok.
Ama spor çantası sorunlu olabilir.

İki dosya daha var ve her birini Blue'nun benden önce diğer ikisine şantaj yapmak için kullanacağı uygunsuz fotoğrafları bulmak için açıyorum. Klasörlerin içine gizlenmiş dosyalar olmadığı sürece, ki olabilir, başka bir şey bulamıyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koyuyorum. Yarın Robbie'ye veririm. Dikkatimi ona veriyorum. Ben viskimi yudumlarırken arkasındaki ızgarada ateş çıkartıyor. Carlton'ın viskisi ama bulunduğu yerde ona ihtiyacı yok.

"Sen ve ben kendimizi bir çıkmazın içinde buluyoruz, değil mi? Bir muamma. Bu kelimeyi nadiren kullanabiliyorum."

Koltuğunda kayıyor.

"Gördüğünüz gibi, bana karşı tamamen dürüst olduğunuza inanmıyorum."

"Tüm sorularınıza cevap verdim."

"Otobüs terminalindeki bir dolapta saklandığı iddia edilen spor çantamdan bahsetmiyorum bile."

"Benden ne istediğini bilmiyorum."

"O noktaya geliyorum. Pek sabırlı değilsin. Bana bir şey söyle. Sana yine de ödeme yaparsam planın neydi?"

Omuz silkiyor. "Wren'i al. Belki Kanada'ya gideriz."

"Babanın tutuklanmasına neden olan ihbarı sen mi yaptın?" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. İkinizi de bulamam diye kız kardeşini Kanada'ya mı götürecektin?"

Başını sallıyor.

"O kartpostalı gördüğünde bembeyaz kesildin."

Bunun üzerine sustu.

"Ondan mı?" Hiçbir

şey.

"Senin peşine düşmesinden mi korkuyorsun? Hapiste olmasına rağmen."

"Dışarıda arkadaşları var."

"Kartpostal ondan mı?" Sorumu tekrarlıyorum. Ellerini kucağında sıkıyor ve gözlerinde korku parlıyor. Bakışlarını bir an için başka yöne çeviriyor. Bana dönüp başını sallayana kadar bekliyorum. "Bana bir şey daha söyle, kız kardeşinin tıbbi bakım masraflarını karşılarken yüz bin doların sana ne kadar yeteceğini düşünüyorsun?"

"Bak, bütün bunlar ne için? Bana sahipsin. Ve sanırım şimdiye kadar benim de anladığım gibi, boyumdan büyük işlere kalkıştığımı anlamışsındır. Belki bana ne istediğini söyleyebilirsin. Beni cezalandırmak mı istiyorsun? İyi o zaman. Cezalandır. Beni öldürmeyeceksin."

"Hayır mı?"

Başını sallıyor. Yine de haklı. "Tam olarak ne istiyorsun, Zeke?"

Gülümsüyorum ve dışarıdan, onun gördüğü kadarıyla sakın olduğumu hayal ediyorum. Hatta makul.

Bakışları daralıyor. "Seks mi? Beni becermek mi istiyorsun? Anlaşmamız bu mu?"

Homurdanıyorum.

"Bana gülme." "Ama sen komiksin."

Ellerini yumruk yaptı ve ayağa fırladı. "Söyle de bitsin ve hayatıma devam edeyim!"

"Sana kalkmanı söylemedim." İfademdeki değişikliği görmüş olmalı çünkü kararsız görünüyor ama sonra kollarını göğsünde kavuşturup bana ters ters bakıyor.

Viskimin son damlasını da yutup ayağa kalkıyorum. Bunun üzerine geriye doğru bir adım atıyor ama gidebileceği hiçbir yer yok.

Aramızdaki boşluğu kapatarak onun üzerinde duruyorum ve bana bakmak için boynunu geriye doğru eğmek zorunda kalıyor, ama çenesinin hala inatçı bir şekilde çıkık olduğunu fark ediyorum. Geri adım atmıyor.

Ateş onun sırtında çıtırdıyor. Saçlarını okşamak için uzanıyorum.

"Saf küçük Mavi." Parmaklarımı gür saçlarına geçirip yumruk yapmadan önce kafatasını kucaklıyorum.

Bir ses çıkarıyor ve ben onu parmak uçlarına doğru çekerken kolumu tutuyor. Bana bakarken denge için ellerini göğsüme koyuyor, iri gözleri paniğini ele veriyor. Çok güzel ve ondan yayılan korkunun kokusunu alabiliyorum, sikimi sertleştiriyor.

"Tek istediğimin bir sikiş olduğunu ve bana şantaj yapmaya çalıştıktan sonra hayatına devam edebileceğini mi sanıyorsun? Beni yok etmek için mi?" Onu yavaşça masaya doğru yürüterek soruyorum.

"Canımı yakıyorsun." Çırpınıyor ama topuklayacak. Başka seçeneği yok. Bunu bu gece öğrenecek.

"Sana daha önce de söyledim, ben bundan biraz daha karmaşık biriyim." Masaya ulaştığımızda, elimi boğazına götürüyorum ve onu sırtıma sarıyorum.

Parmaklarım boynunun yumuşak etine girdiğinde tam bir panik içinde ön kolumu kavıyor, nabzı başparmağımın altında çılgınca atıyor.

Yüzümü aşağıya eğiyorum, ağzımı kulağına götürmeden ve kulağını ısırmadan önce boynunun kıvrımından derin bir

nefes alıyorum.

lobunu ekifitiriyor, ereksiyonumu kına bastırırken fısıldadığı nefesi duyuyorum.

"Kokunu alıyorum, Mavi. Korkunun kokusunu alıyorum. Bana bir şey söyle, bu seni tahrik ediyor mu?" Ona o kadar alçak bir sesle söylüyorum ki fısıltı gibi geliyor ve titremesine neden oluyor. "Seni becermemi ister misin? Bu kadar mı?"

"Bırak beni," diye fısıldıyor umutsuzca.

Kolumun bir hareketiyle masanın yüzeyini temizliyor ve onu masanın üzerine itiyorum. Bacaklarını ayırarak eteğini beline kadar sıyırıyorum ve kına bir şaplak atıyorum. Haykırıyor, parmakları masanın kenarlarına dolanıyor, yanağının en etli kısmını kavrayıp parmaklarımı içeri soktuğumda sırtı kaskatı kesiliyor.

"İlk e-postayı gönderdiğinde beklediğın şey bu değildi, değil mi?" diye sordum.

"Zeke, ben-"

Onun üzerine eğildim. "Ezekiel. Sana tekrar hatırlatmak istemiyorum."

"Lütfen. I-"

Doğrulup masanın üzerine eğilmiş haline bakıyorum, ellerimden biri onu aşağıda tutmak için kürek kemiklerinin arasına yayılmış, diğeri ise kı yanağını sıkıyor. Sıkıyorum, tekrar şaplak atmak için yanağını bırakmadan önce feryadını duyuyorum. Etin etle buluşma sesi odada yankılanırken çığlık atıyor ve sikim o kadar sertleşiyor ki kot pantolonumu yırtmakla tehdit ediyor. "Tehlikeli oyunların tehlikeli sonuçları olur, Blue. Bu dersi çok sert öğreneceksin."

Elimi kürek kemiklerinin arasından beline doğru kaydırıyorum ve masaya bastırarak kını zorluyorum.

ve ben de ona hayatının tokadını atmaya başladım.

MAVİ

ZEke kıcıma ve kalçalarım a şaplak atarken beni sabit tutuyor, ben çırpınırken asla vazgeçmiyor, bir kez bile merhamet göstermiyor

yalvardığımda. Yanaklarım arasında gidip geliyor ve ben inleyene, dizlerim pelteye dönene kadar tokat üstüne tokat atıyor. Yorulmak bilmiyor ve beni bir kez daha tokatlarsa öleceğimi düşündüğümde duruyor.

Odadaki tek ses ateşteki odunların çıtırtısı, benim iniltilerim, kesik kesik nefes alışlarım, yalvarışlarım ve Zeke'in daha ağır nefes alışlarıydı. Sanırım kendini zorladı.

Sırtımdaki elinin ağırlığı azaldığında, omzumun üzerinden dönüp ona bakmaya cesaret ediyorum. Yüzünde memnun bir sırıtışla böbürlenmesini bekliyordum ama gözleri koyu, neredeyse siyahtı ve kıcıma kilitlenmişti.

Sorusu tekrar ediyor. Tahrik oldum mu? Beni becermesini istiyor muyum?

Hayır. Tanrım. Hayır. Tabii ki hayır.

Gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaydırıyor ve ben gözlerindeki sıcaklık karşısında yutkunuyorum.

"Kal," diye emrediyor. O güve kanatları midemin içinde çırpınmaya başlıyor ve ben gözlerimi kapatıp itaat ediyorum. Ellerini zonklayan kıcıma yerleştirip beni açtığında, masanın kenarlarını kavıyorum.

İki parmak eklemi yumuşak, cezalandırılmış kıvrımlarımın üzerinde kayıyor ve gözlerimi kapatıyorum, parmakları seksimin üzerinde kayarken nefesim kesiliyor. Dokunuşu ilk başta hafif ve bunun gerçek mi yoksa hayal mi olduğundan bile emin değilim, ama sonra parmaklar içime dalıyor ve nefesim titriyor.

"Mavi."

Yutkunuyorum. Yutkunduğumu duyabiliyor mu?

Parmaklarını daha derine bastırıyor ama sertleştiğimi hissettiği anda duruyor.

"Mavi mi?" Araştırıyor, test ediyor. Alnımdan terler boşanıyor. Elbette anlayamaz, değil mi? "Mavi," diye tekrarlıyor.

Bir şey yok. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum.

Bakışlarıyla buluşamıyorum. "Bana bak."

Başımı sallıyorum.

"Mavi. Gözlerini aç ve bana bak." Tüm gücümü harcadım ama sonunda yaptım.

Bakışlarımı tutuyor ve yokluyor, parmak uçlarımda, bacaklarım kaskatı, her kasım gergin. Direncimi test ediyor, gözleri şaşkın mı? Başını eğip tekrar itiyor ve ben bir inilti çıkarınca duruyor.

Kaşları çatılıyor ama bariyeri hissedemiyor, değil mi? Anlamını tam olarak çözemediğim bir ses çıkarıyor. Sadece parmaklarını çektiğinde tekrar nefes alabiliyorum. Rahatladım mı? Emin değilim. Çünkü izinsiz girişin kaybolduğunu hissediyorum ve kendi ıslaklığımın sesini duyuyorum. Ki ben neden ıslandım ki?

"Bana bakmaya devam et," diyor ve ben de bakıyorum. Tekrar yutkunuyorum, parmaklarını göt deliğime doğru kaydırırken nefesim kesiliyor. Tıpkı ilk geceki gibi. Ama durmuyor. O dar açıklıkta daireler çiziyor ve ben masanın kenarlarını öyle sert kavriyorum ki tırnaklarım ahşapta iz bırakıyor olmalı.

"Tanrım. Lütfen." Gözlerimi kapatıyorum.

"Hayır, bu olmaz. Bana bak dedim."

Parmakları kığımın dar halkasında dönerken yüzümün yandığını hissederek yapıyorum.

"Bir şeyi anladığınızdan emin olmak istiyorum," diyor sesi kısık bir şekilde.

Açıklığa doğru bastırıyor ve kaçma çabamla neredeyse masanın üstüne tırmanıyorum, ama serbest elini kalçamın üzerine kapatıyor ve beni yerinde tutuyor, kış yanağı yayılıyor ve bir dakika sonra inliyorum. Parmağını içime sokarken inliyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, çünkü onları kapatmıştım, beni izliyor, sabırlı ve kışımı parmaklarken sırtıyor, ikinci bir parmak eklediğinde beni inletiyor ve beni kancalıyor, diğer eli bacaklarımın arasında kayarken beni ayak parmaklarımın ucuna kadar zorluyor, parmakları klitorisime geliyor.

"Oh. Tanrım!" Klitorisimi ovarken alnımı masaya dayıyorum, parmaklarını ustalıkla kullanıyor ve dizlerim bükülüp boşalırken boğazımdan derin bir inilti çıkmasına neden oluyor. Kendi başıma hiç gelmediğim kadar sert boşalıyorum ve bu yüzden kendimden biraz nefret ediyorum, bittiğinde, o bittiğinde, üzerime eğildiğinde, nefesi kulağıma karşı sıcak, horozu kışıma karşı sert ve bana sözlerini fısıldıyor.

"Sana sahip olduğumu anladığından emin olmak istiyorum, Küçük Mahkûm. Sen benimsin."

EZEKIEL

H Ben uzaklaşır uzaklaşmaz vücudu sarkıyor, dizleri titriyor. Sanki hayatı buna bağılıymış gibi masanın kenarlarına tutunuyor ve yanağını yere koyuyor. uzaklaş.

Ne iyi bir kız. İyi, itaatkâr bir kız. Bu tam olarak istediğim sonuçtu, dürüst olmak gerekirse, onu parmaklamak istememiştim. Onu boşaltmak istememiştim.

Cezalandırılmış kıcının görüntüsüne bakıyorum. Kalçalarına bulaşan ıslaklığa. Bana tamamen açıktı. Benimkini.

Bu kelimeyle göğsümün içinde bir şeyler gümbürdüyor. Benimkini.

Hoşuma gitti. Ben de istiyorum.

Çıtlatıyor. Ağlamamaya ya da en azından ağladığını görmeme izin vermemeye çalışıyor. Onun gözyaşlarına ve acısına sahip olacağımı bilmiyor mu? Onlar bana ait. O bana ait.

"Dik dur," dedim sonunda.

Yavaşça hareket ediyor, sanki parmaklarını masadan sıyırmak için tüm enerjisini harcıyor. Geriye uzanıyor, parmak uçları kıcının yanaklarını hafifçe okşuyor. Eminim acıtıyordur. O

kendini örtmek için eteğini düzeltiyor. Doğrulurken onu izliyorum. Yalınayak. Bir noktada ayakkabılarını kaybetmiş olmalı.

Kendi gözlerini hızla silerken gözlerime bakmıyor. Yüzü kıpkırmızı yanıyor. Öyle olmalı. Islanmıştı. O şaplak yüzünden ıslanmıştı ve parmaklarım kışındayken boşaldı. Bu iyiye işaret. O deliği de diğerleri gibi kullanmaktan zevk alacağım.

"Eteğini topla ve belinde tut." "Ne?"

"Beni duydu."

"Sen bir pisliksin," diyor.

"Buna geri mi döndük?"

Ters ters bakıyor ama eteğini topluyor, bakışlarımı açıkça tıraşlı amının yarığına sürüklediğimde kızarması derinleşiyor.

Bakire amını.

Bariyeri hissettim. Düşündüğümde, o gümbürtü göğsümün içinden geldi. Benimkinden. Duyuyor ama ne anlama geldiğini anlayacak kadar tecrübeli değil.

"Tabureye otur."

Önce ona, sonra bana baktı. O tahta şaplaklanmamış bir kışta rahat edemez. "Ayakta durabilirim."

"Yine de otur." Kendime bir viski daha koyuyorum ve tabureye geçip kenarına tüneyerek yüzünü buruştururken kışını izliyorum. Eminim benim elimle kıyaslanamaz, diye düşünüyorum, acaba ona sadece benim elim olduğu için şükretmesini mi söylesem?

Koltukta oturmaya devam ediyorum ve ona gülümseyerek onu inceliyorum.

"Bu şimdiden çok daha iyi. Seni alçaltan şaplak mı yoksa parmaklarımın üzerine gelmek mi oldu?"

Dişlerini gıcırdatıyor, inatçı çenesini kaldırıyor. "Senden nefret ediyorum."

Omuz silkiyorum. "Keşke bu doğru olsaydı. Şimdi bacaklarını aç."

"Hayır."

"Ben zaten her şeyi gördüm. Hepsine dokundum. Yakında hepsini sikeceğim, senin küçük dar göt deliğinden başlayarak."

"Tanrım." Bakışlarımı tutamıyor, bu da bunu çok daha eğlenceli hale getiriyor.

"Yani, sanırım bir bakıma haklısın. Seni becermeyi planlıyorum. Ama hepsi bu değil. Bacaklarını aç, Blue. Utangaç olma."

Gözleri kısılıyor ve bacaklarını açarken bana savurduğu küfürleri hayal ediyorum.

"Al bakalım, Zeke." Tepkimi bekliyor ve ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. İsmimin kısaltılmış halini kullanmaya davet etmesine sinirlendiğimi görüyor. Bakışları yavaşça kasıklarına iniyor. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Evet," diyorum, amının pırıl pırıl pembeliğini sergilemek için yarığın nasıl açıldığına bakarak. Parmaklarımı burnuma götürüyorum ve derin derin içime çektiğimde kızarmasını izliyorum, kokusu bir afrodisyak. Viskimi içiyorum, bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeden önce uzun bir süre manzaranın tadını çıkarıyorum. "Bana bir şey söyle, Blue. Hiç söylemedin. Tam olarak ne yaptığımı düşünüyorsun?" Soruyorum, çünkü onun ıslak küçük amcığı ne kadar güzel olursa olsun, bu onunla ilgili değil.

Konunun değişmesi üzerine kaşlarının arasında bir çatık

oluşuyor. Dudağını ısıyor, küçük beyaz dişleri

şışmış alt dudak. Acaba bunun ne kadar cazip olduğunun farkında mı, çünkü hâlâ sertim ve yakında bununla ilgilenmem gerekecek. Onu uyarmalıyım. Isırmayacağından emin olsaydım beni emmesini isterdim ama henüz o noktada değiliz ve temiz olduğundan ve kaza riski olmadığından emin olana kadar onu sikmeyeceğim. Yine de, tahminim doğruysa ve bakirse, zaman gösterecek ve onun karşısında sabırlıyım.

"Mavi mi?"

Uzaklara bakıyor, bir şeyler düşünüyor ve ben bunu gerçekten düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Kelimeleri yüksek sesle söylemek şöyle dursun, kendi kendine söyledi mi? Söyleseydi bu kadar yüz­süz olur muydu? Ne yaptığımı gerçekten anlasaydı?

Bana baktı. "Arabadaki adam senin babandı.

O kadın senin annen değildi."

"Doğru, devam et. Ben ne yaptım?"

"Frenlerle ya da başka bir şeyle oynamışsın."

Gözümü kırpmıyorum. Bunu duymak bende herhangi bir duygu, suçluluk ya da pişmanlık uyandırmıyor. Rahatsız olmadım. Bu endişe verici olmalı.

"Söyle. Ne yaptığımı söyle."

Oda o kadar sessiz ki, tek ses ateşin çıtırtısı, alevler ve ara sıra çıkan nemli odun sesleri. Ateş için sıcak olması önemli değil. Hoşuma gidiyor.

"Söyle, Mavi."

Boynundaki nabız atıyor. Dudaklarını yalıyor. "Onları sen öldürdün. Babanı ve birlikte olduğu kadını öldürdün."

Kalp atışlarımın aynı seviyede kalması, içimde hiçbir şeyin değişmemesi beni bir canavar mı yapıyor?

yüksek sesle konuşulur

Babamı öldürdüm. Baba katili. Benimle alay etmesi gereken Fury'ler nerede? Beni delirtiyorlar. Beni erken bir mezara gönderiyor.

Öyle bir şansımız yok.

"Böyle bir şey yapabileceğimi bilmek seni korkutuyor mu?"

Sonunda cevap vermeden önce uzun bir süre bunu düşünüyor. Ve bu gecenin gecesinde, aramızda geçen onca şeyden sonra, verdiği cevap beni durduran şey oluyor. En şaşırtıcı ve çarpıcı olan tek şey bu.

"Hayır. Bütün babalar çocuklarını korumaz. Sana çok kötü bir şey yapmış olmalı. Ve bu bana umut veriyor. Çünkü ben de kendi çocuğumu öldürmek istiyorum."

MAVİ

Tkimseye söylemediğim bir şey, bir ayrıntı vardı. Sakladığım bir sır.

O gün eve döndüğümde, babamı Wren'in başını suyun altında tutarken bulmak için banyoya girdiğimde, Wren çıplaktı. Pantolonu çözülmüştü, açıktı ve kıcının yarısına kadar inmişti. Kalçalarının ön tarafında kan vardı ve yüzü kötü bir şekilde çizilmişti.

"Yukarı çık," diyor Zeke ve bu eve geldiğimden beri ilk kez onu kızdırdığımı biliyorum. Söylediğim şeyin doğru olduğunu daha önce biliyor muydum? Yüksek sesle söylemeden önce istediğimin bu olduğunu biliyor muydum?

Bir damla gözyaşımı siliyorum. Kendim için ya da yapmam gereken şey için değil. Yapacağım şey için. Wren için. Kaybettiği hayatı için, çünkü hayatta olsa bile, sahip olması gereken hayatı kaybetti.

"Yatağına git. Şimdi," diyor.

"Kız kardeşim. Yarın, o-"

"Yatağa git dedim, Mavi."

"Önce beni onu görmeye götüreceğine söz ver. Söz ver bana. Lütfen."

Bir kez başını sallıyor ama artık bana bakmıyor, ben de kalkıp yukarı çıkıyorum, daha önceki odaya gidip kapıyı kapatıyorum. Kilitleyip kilitlemeyeceği umurumda bile değil. Hiç önemli değil. Giysilerimi çıkarıyorum ve uyuyacak bir şey bulma zahmetine girmeden, bitkin bir halde yatağa tırmanıyorum ve uyumak için yorganın altına giriyorum.

Aklım aramızda olanlara gidiyor. Hayır. Aramızda değil. Yaptığı şeye. Beni öyle boşaltmasına. Söyledikleri. Ama düşüncelerimi uzaklaştırıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, karnımdaki kanat çırpınışlarını, boşaldığımda hissettiklerimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gözlerimi açtığımda yüzümde parlak bir ışık parlıyordu. Çok uyumuşum. En son ne zaman bu kadar çok uyuduğumu hatırlamıyorum.

Pencereye dönüp güneşin sıcaklığını içime çekiyorum. Pazar günü. Wren'in doğum günü. Yerimden doğruluyorum ve Zeke'i odanın karşısındaki sandalyeye rahatça yerleşmiş beni izlerken bulduğumda neredeyse kalbim sıkışacak.

"Tanrım!" Elimi kalbimin üzerine koydum, bir dirseğimin üzerinde yarı yukarıdaydım. "Aman Tanrım!"

Beni inceliyor, gözleri niyetli, buraya yeni mi geldi yoksa bütün gece burada mıydı emin değilim.

"Ne halt ediyorsun sen?" Yorganı üzerimde tutmaya dikkat ederek doğruluyorum. Yatağa zincirlenmediğimi fark ettim. Bu olumlu bir şey sanırım.

Bir elini saçlarının arasından geçirip göz kırpmıyor, sonra ayağa kalkıyor. Aklının nerede olduğunu merak ediyorum.

"Günaydın," diyor.

"Ne zamandır buradasın?"

"Bir süre," diyor utanmadan. Atılmış eteğimi ve kazağımı yerden alarak bavula doğru yürüyor. "Kıyafetlere iyi bakmalısın. Onlar ödünç." Dün gecedan kalan eşyaları bir sandalyenin arkasına düzgünce örtüyor ve bir elbise seçmek için bavulu karıştırıyor. Yatağa gelir ve elbiseyi oraya bırakır. Güzel bir elbise. Gece mavisi, beli kıvrımlı ve kısa, A kesim etekli.

"Bunun için biraz soğuk olabilir mi?" Mart ayındayız, sabahlar ve akşamlar hâlâ soğuk ve elbisenin kolları kısa.

Bir kazak bulmak için bavulu karıştırır. Onu da yatağın üzerine atar.

"Seni kız kardeşini ziyarete götürüyorum. Sonra da seninle bir randevumuz var."

Rahatladım. Her seferinde bir zafer. "On dakika içinde hazır olabilirim. Ama makyaj malzemelerime ihtiyacım var. Çantamda."

"Buna ihtiyacın yok."

"Evet. İnsanlar bakacak-"

"İnsanların ne düşündüğü önemli değil." "Hayır. Sorun Wren... Bu onu üzüyor."

Bunun üzerine durur. "O geceye dair herhangi bir anısı var mı?"

"Ben... Umarım değildir."

"Güzel. Giyin hadi. Aşağıda görüşürüz." Kapıya doğru yürür.

"Sonra ne randevumuz var?"

Durdu ve odaya geri döndü. "Sana bekâret testi yaptıracaktım ama gerek olduğunu sanmıyorum." Sırıttı. Dün geceyi hatırlıyorum.

Yüzümün yandığını hissediyor ve ısıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Ama senin temiz olduğundan ve benim korunduğumdan emin olmam gerekiyor."

"İlk olarak, vay canına, tamam, bu mücevherle nereden başlayacağımdan emin değilim. Doğru duyup duymadığımdan bile emin değilim," diyorum kayıtsızca, göt herifliğine geri döndüğü ve dün gece olanları düşünmek zorunda kalmayacağım için minnettarım.

"Sen yaptın."

"Bekaret testi mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Daha önce de belirttiğim gibi endişelenmene gerek yok, sen bir bakiresin. Dürüst olmak gerekirse, bugün ve bu çağda şaşırtıcı olan-"

"Siktir git."

Sırıttıyor. "Toplum içindeki kadınların evlenene kadar bakire kalmaları gerekir. Test standarttır."

"Bu çok modern bir davranış." "Biz modern bir toplum değiliz."

"Ben sizin ürkütücü küçük toplumunuzun bir parçası değilim."

"Ama hayatıma girdiğinden beri benim kurallarına göre oynayacaksın."

Tartışmak için ağzımı açıyorum, tekrar kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bekle, yani benim temiz olduğumdan ve senin korunduğundan emin olmak mı istiyorsun?" Kendimden ona doğru işaret ederek soruyorum.

"Doğru."

"Peki ya ben? Yani, ikimiz arasında cinsel yolla bulaşan bir hastalık kapmaktan endişe etmesi gereken kişi benim, öyle değil mi? Yani, seninle sevişmeyi kabul ettiğimden değil."

Homurdanıyor. "Açık olmak gerekirse, sikişeceğiz. Sevişme olmayacak."

"Öyle demek istemedim-" diye başlıyorum, utanarak, ama sözümü kesiyor.

"Özellikle, seni beceriyor olacağım. Teslim olmanı bekleyeceğim."

Bir kez daha böyle bir hıyar olduğu için minnettarım. "Oldukça romantiksin," diyorum, yine küstah olmaya çalışarak.

"Romantik olmaya çalışmıyorum. Bu dün gece bahsettiğim anlaşmanın bir parçası. Yoldan çıkmadan önce..."

Sırıttıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sahip olduğum bilgi için korumanızı teklif ettiniz."

"Sanırım düzeltiyorum." Rahatça omuz silkiyor. "Her neyse, söylediğim şeye geri dönersek, benden güvendesin. Şimdilik." Yatağa doğru bir adım attı. Geriye doğru eğilip yorganı daha yukarı çekiyorum çünkü gözlerinde midemi binlerce güve uçuşmuş gibi hissettiren bir şey var. Ve o da bunu görüyor olmalı. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Dün gece bana söylediklerin, istediklerin hiçbir şeyi değiştirmiyor, bizim için değiştirmiyor. Sadece bu işi biraz daha karmaşık hale getiriyor. Şimdi giyin. Bir programımız var."

"Ben-"

Kapıya doğru yürürken saatini kontrol ederek, "Eminim kız kardeşin ziyaretini kaçırmaktan nefret eder," dedi. "Giyin hadi."

"Bu konuşma daha bitmedi." Omuz silkti ve koridora çıktı. "Bekle! Daireye uğrayıp Wren'in hediyesini almam gerek." İç çekiyor. "Çabuk olacağım. Ve yolda."

"Bu size ve ne kadar çabuk kalkıp ıkacağımıza bağlı."

"Sen tam bir pislisin."

"Zaman kimseyi beklemez."

Onu tersliyorum ama çoktan gittiği için görmüyor. Aceleyle giyiniyorum, dişlerimi fıralıyorum ve yüzümü yıkiyorum, saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Dalgalı ve oldukça kolay bir şekilde yerine oturuyor, özellikle de kısa olduğu için. Aşağıya iniyorum ve Zeke'in bir kadınla konuştuğunu duyuyorum ve dn geceki aşçı Cynthia'yı mutfakta görüyorum. Beni görünce gülümsüyor.

"Günaydın," diyorum dostça davranmaya çalışarak. "Her ne yapıyorsan harika kokuyor."

"Günaydın," diyor gülümseyerek, ama gözlerinin hâlâ boynumdaki tasmadan sarkan zincire kaydđını görüyorum. Gizlemek için elimi rahatça boğazıma sarıyorum. "Omlet yapıyorum. Herhangi bir diyet kısıtlaması var mı?"

Kahve içen Zeke'e bakıyorum, sonra tekrar Cynthia'ya dönüyorum. "Ben her şeyi yerim. Teşekkürler, Cynthia. Bu arada ben Blue." Tekrar gülümsüyor. "Sen yemiyor musun?" Zeke'e soruyorum.

"Bir süredir ayaktaydım."

"Beni uyurken izliyor," diye mırıldandım nefesimin altında. "antam mı?"

İşaret ediyor ve arka duvardaki tezgâhın üzerinde durduğunu nasıl gözden kaırdđımı bilmiyorum. Makyaj malzemelerimi karıştırırken onu elime aldım.

"Koridorun sonunda kullanabileceğin bir tuvalet var," diyor, beni daha önce olduğundan farklı bir şekilde izliyor. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Banyoya doğru yürüyorum, evi inceliyorum, mobilyaların çoğunun üzerindeki toz bezlerinin kaldırılmış olduğunu ve büyük pencerelerden içeri ışık girdiğini fark ediyorum. Ev çok güzel ve döşenmesinin bir servete mal olduğunu tahmin ediyorum. Elektrik faturasını merak ediyorum, sonra buranın kendi evi olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Kimin olduğunu merak ediyorum.

Banyoya giderken çalışma odasının önünden geçiyorum. Masanın üzerindeki eşyalar hala yerde duruyor ve ne yaptığını hatırlayarak hızla başımı çeviriyorum. Kıcıma dokunuyorum, şaplaktan dolayı hala acıyor, ardından gelen şey, aşağılanmalarımın en küçüğüydü.

Bu beni daha önce söylediği şeye götürüyor. Bekaret testi mi? Bu ne lan? Ve temiz olduğumu test ediyor. Peki ya o ne olacak? İkimizden endişelenmesi gerekenin o olduğuna eminim. Beni becermek istemesini anlıyorum. Neden olmasın? Onun kontrolü altındayım ve beni çekici bulduğunu gizlemiyor. Yapmasa bile, o bir erkek ve erkekler her şeyi becerir, değil mi? Yani gerçekten, neden olmasın? Çıktığı herhangi bir kadından farklı olurdum. Zorluk yok. Ve seçenek yok. Eğil dediğinde, eğileceğim.

Vücudumun tüm bunlara verdiği tepki olması gerektiği gibi değil. Ondan etkilenmemeliyim. Bana dokunmasını istememeliyim.

Bir iniltiyle bu düşünceleri zihnimden kovuyorum ve banyoya giriyorum. Işığı açıyorum. Evin geri kalanı gibi burası da tamamen mermerden yapılmış ayaklı lavabosu, antika pirinç armatürleri ve aynasıyla aydınlık ve güzel. Yine de oyalanmıyorum. Makyajımı yapmak için acele ediyorum. En çok zamanımı alan şey fondöten oluyor çünkü çok iyi karıştırmam gerekiyor. Söylediğimde ciddiydim. Bu beni üzüyor.

Wren'in görmesi için. Ama kimsenin bakmasından da hoşlanmıyorum ve bakıyorlar.

O geceyi hatırlayıp hatırlamadığını sordu ve umarım hiç hatırlamaz. Başına gelenlerin tek kutsaması bu olsun. Verdiği zarar.

On dakika sonra mutfağa döndüğümde Cynthia'yı benim için omlet hazırlarken buluyorum. Meyve suyu ve kahve de var. Zeke gitmişti. Önce meyve suyunu içip omleti yiyorum. Yine açlıktan ölüyorum. Sanki yıllardır açmışım gibi hissediyorum.

Elinde dizüstü bilgisayar ve içinde silah olan Ziploc ile döndüğünde tabağımı neredeyse bitirmiştım.

"Hepsini sen mi yedin?" diye soruyor, şaşırmış görünüyor.

"Ben yemek israf etmem," diyorum ağzımın kenarını silerek. Onun gibi bir adamın açlığı hiç tatmadığından eminim, bu yüzden kendimi açıklamaya zahmet etmiyorum.

Yüzüme bakıyor ve ben aniden utanıyorum. "Sorun yok," diyor. "Sen göremezsin."

Başımı sallayıp Cynthia'ya dönüyorum. "Kahvaltı için teşekkürler. Gerçekten çok güzeldi. Pastırmadan kurtulacak mısın?" Lavaboya doğru taşıdığı tavadaki fazla şeritleri görünce soruyorum.

"Tabii sen istemiyorsan," diyor kaşlarını kaldırarak.

Yanına gittim, tavadan aldım ve onları da yedim. "Ne?" Bana bakan Zeke'e soruyorum.

"Hiçbir şey. Ellerini yıka. Arabamda yağ istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum ve ellerimi yıkıyorum, buraya geldiğim ilk geceyi hatırlıyorum. Sadece kırk sekiz saat mi oldu?

"Gidelim," diyor Zeke ve ön kapıyı işaret ediyor.

"Bunlarla ne yapıyorsun?" Elindeki şeyleri soruyorum.

"Onları kardeşime bırakacağım. Bilgisayarlarla arası iyi olan birini tanıyorum." Yüz ifadesi alaycı.

"Oh. Orada bir şey yok."

"O zaman kendim için emin olmamın bir sakıncası yok," diyor ve ön kapıyı açıyor.

"Bir şey daha var," diyorum yüzümü ona dönerek. Zinciri elbisemin altından yukarı çekiyorum. "Wren bunun ne olduğunu anlamayacak."

Sırıttıyor. "Bunu ona sen açıklayabilirsin. Ya da ben açıklayabilirim." Başımı sallıyorum. "Bu ciddi bir durum. Çıkar şunu."

"Kararları senin vermediğini ne zaman öğreneceksin?"

"Lütfen çıkar şunu," demek için kendimi zorluyorum. "Sadece ziyaretimiz bitene kadar. Sonra tekrar takabilirsin."

İç çekiyor. "Ben kalpsiz değilim." Dizüstü bilgisayar ve kilitli poşeti kapının yanındaki masaya bırakıyor ve cebinden küçük bir anahtar çıkarıyor. "Yukarı bak."

Kokluyorum. Tıraş losyonunun kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıyor. Eğiliyor ve tıraş losyonundaki deri kokusunu nasıl aldığımı düşünmemeye çalışıyorum ya da narin ama güçlü zincirin kilidini açarken parmak uçları boğazımdaki teni okşarken hissettiğim o gülünç ürperti gibi bir şey hissetmiyorum.

Doğruldu, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde elbisemi yavaşça çekip çıkarıyor, avucunun içinde toplarken acele etmiyor.

"Bunu senin için hiçbir karşılık beklemeden yaptığımı unutma," diyerek zinciri ve anahtarı cebine koydu.

"Çok cömertsiniz."

Kaşını kaldırıyor ve sanırım eğleniyor. Ama hayır, bu doğru olamaz. Onun gibi bir adam hiç eğlenir mi?

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve bir SUV'un dairesel sürüş yolunda park ettiği güneş ışığına doğru adım atmak için dönüyorum. Kapının kilidini açmak için yanımdan geçiyor ve yolcu tarafını açıyor, ama ben içeri adım atmadan önce bir elini enseme dolayarak beni durduruyor.

O ince elektrik kıvılcımını hissediyor mu? Benim tenim onunkini de onunki gibi yakıyor mu? Bu adamda bana bu garip, yabancı duyguları hissettiren şey ne? Ondan nefret etmeliyim. En azından ondan korkmalıyım ve bazı açılardan korkuyorum da ama başka bir şey daha var. Bilgi ve cinsel teslimiyetim karşılığında korumasını teklif etmesi, bilmiyorum, en azından bu son kısma isyan etmeliyim, ama yapmak istediğim bu değil. Ben istiyorum. Hepsini istiyorum.

Ve tüm bunların arasında tek bir kelimeye takıldım: koruma. Korunmak. Korunduğumu hissetmek.

Çok uzun zamandır kendimi korunmuş hissetmiyordum. Kendimi avlanmış hissettim.

Ve tanıdığım herkes arasında, elinden gelenin en iyisini yapan kendi annem bile olsa, beni koruyabilecek, güvende tutabilecek biri varsa o da Zeke'dir diye düşünüyorum.

Ona bakarken yüzümü boş bırakmaya çalışıyorum. Ne düşündüğümü bilmemeli. Sadece bana karşı kullanacaktır. Benimle alay eder.

Benden bir karış daha uzun olmalı ve mesajı aldığıma emin olmak istercesine, benden çok daha güçlü olduğunu göstermek için boynumu sıkıyor. Hatırlatmaya ihtiyacım yoktu.

"Bunu bana neden söyledin?" diye sorar. "Neyi neden söyledim?"

"Baban hakkında."

Gözlerimi kısarak güneş ışığına bakıyorum, omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

"Bana neden söylediğini bilmiyor musun, yoksa bunu istediğini bilmiyor muydun?"

Bu adam çok anlayışlı. Dikkatli olmam gerekiyor. "Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Öyle. Açık olmak gerekirse, aramızda hiçbir şey değişmedi. Dün gece sana söylediklerim aynen geçerli. Şu anda yaptığım şeyi kız kardeşin için yapıyorum. Ona olanları göz önünde bulundurarak. Bugün aptalca bir şey yaparsan seni cezalandırırım. Ve bu basit bir şaplak olmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Ve eminim cezamın her anından zevk alacaksın."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıp sırıtıyor. "Bir daha düşündüm de, aptalca bir şey yap."

Gözlerimi deviriyorum ve arabaya binmek için ondan kurtuluyorum.

EZEKIEL

Teninin sıcaklığı elimi yakıyor. Dokunduğumda ürpermesini özlemiyorum. Dudaklarını nasıl yaladığını özlemiyorum.

Bana baktığında, kendisi farkında olmasa bile. Dün gece vücudunun bana nasıl tepki verdiğini hâlâ çok net hatırlıyorum.

Gecenin sonunda söylediği şeyi hâlâ paketinden çıkarmam gerekiyor.

Cipin yolcu koltuğuna tırmanıyor. Dizüstü bilgisayarı arka koltuğa koyduktan sonra onu bağlamak için üzerine eğildim. Birkaç dakika içinde ikinci kez nefesi kesiliyor ve göğüs uçları gerilerek elbisesinin kumaşına baskı yapıyor.

Dün gece onu yatağına gönderdikten sonra, ateş sönene kadar çalışma odasında kaldım ve Carlton Bishop'ın viskisini içtim. Sonra üst kattaki odasına çıktım. Belki arada sırada birkaç dakikalığına o sandalyede uyuyakalmışım. Belki de jet lag'dı. Ama onu izledim. Nedenini tam olarak bilmiyorum. Ürkütücü bir hareket, biliyorum ama yapmak zorundaydım.

Gözlerini aradım. Söyledikleri beni neden bu kadar etkiledi? O umurumda değil. O benim için hiç kimse.

Suçluluk mu? Yoksa kurtuluş için çarpık bir şans mı? Benim için kefarete yok. Günahımın kefareti yok, çünkü bu Zoe'nin hayatına mal oldu. Peki, Blue'da beni başka tarafa bakamaz hale getiren şey ne? Çekip gidemiyorum? Beni burada tutan şey ne? Yatırım yaptım çünkü öyleyim. Ve bunun benim hakkımda bildikleriyle hiçbir ilgisi yok.

Yüzünü inceliyorum, gözleri omzumun hemen ötesine dalarken boynundaki pembeleşmeyi izliyorum. Yüksek cipte onunla göz hizasındayız. Çenesine dokunup yüzünü kendime çeviriyorum. Yine dudaklarını yalıyor. Çok güzel ve gözlerinin mavisi derinleştğinde, bunun vücudunun dokunuşuma verdiği tepki olduğunu anlıyorum. Benim istediğim kadar o da ona dokunmamı istiyor. Gözlerindeki arzusunun ötesini, hemen ötesindeki karanlığı okumaya çalışıyorum. Bir gece önce baba katilliği hakkında konuşan kadını anlamak istiyorum. Kendi babasını öldürdüğünü bildiği bir adamla birlikte olmaktan bir şekilde korkmayan kadını.

Ne olduğunu, neden Blue Thorne'a bu kadar ilgi duyduğumu bilmiyorum. Belki de Zoe yüzündendir. Çünkü onu o kadar başarısızlığa uğrattım ki, şimdi Blue'nun aşırı farkındayım. Bilmiyorum. Neden burada olduğunu hatırlamaya çalışmalıyım. Ne kadar güzel olursa olsun, o bir gaspçı. Bu işin başka bir tarafı olsa da bunu aklımda tutmalıyım. Onun motivasyonu açgözlülük değil. Kız kardeşine göz kulak olmak için ne gerekiyorsa yapacak. Arayışı her ne kadar özverili olsa da, bu benim kararımı gölgelememeli. Onun ne istediği benim sorunum olamaz.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyorum ama bakışlarımı tutamıyor. Başını çeviriyor, elini mavi ve siyah saç dalgalarının arasından geçiriyor.

Kapısını kapatıyorum, aramızda bir engel olduğu için mutluyum çünkü onu yatağında düşünmek içimde yatmaya bırakılması gereken bir şeyi uyandırıyor. Kız kardeşim sonunda fiziksel, duygusal ve zihinsel olarak parçalanmıştı. Bense fiziksel olarak bir bütünüm. Duygusal olarak bir cesedim. Yine de beni endişelendiren zihnim çünkü o çarpık, karanlık bir şey. Ve bir parçam Blue'nun güvende olması için bunun dışında kalması gerektiğini biliyor.

Kırk sekiz saat kadar önce New Orleans'a döndüğümde, şantajcımınla yüzleşmek ve durumu nasıl halletmem gerekiyorsa öyle halletmek niyetindeydim. Şimdi her şey değişti. Hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi. Amsterdam'a dönen bir uçakta olmalıydım. Orada yaşadığım yarı hayata. Ama burada şantajcımı kırk kız kardeşini ziyarete götürüyorum.

Başımı iki yana sallayarak sürücü koltuğuna geçtim ve motoru çalıştırdım. Daha cipi çalıştırmadan telefonum bir mesajla beni uyarıyor. Mesaja bir göz attım. Robbie'den.

Şanslı Tommy şartlı tahliye oldu. Bir hafta içinde çıkacak. Birileri torpil yapmış.

Ben: Kim olduğu
hakkında bir fikrin
var mı? Henüz
değil.

Dudağını çiğneyen Mavi'ye bakıyorum.

Bakışlarını bana çeviriyor. "Bu araba kendi kendine mi gidiyor? Eğer kız arkadaşınla mesajlaşmakla meşgulsen, ben sürebilirim."

"Kız arkadaşım yok."

"Şok edici." Dikkatini tırnağındaki son eski cilayı soymaya verir.

Dikkatimi telefonuma veriyorum.

Ben: Hastanede Wren ya da Blue üzerinde başka testler yapıldı mı?

Robbie: Daha açık ol.

Ben: Tecavüz

Ne bulabileceğime bakacağım. Bir saat içinde inmiş olurum.

Akşam görüşürüz o zaman. Jericho'ya bir laptop ve bir silah bırakacağım.

Kaşlarını kaldırarak bir emoji gönderiyor. Görmezden geliyorum. Telefonu cebime koyup arabayı sürüyorum. Bizi Blue'nun dairesine götürecek yolda sağa dönmem gerekirken sola dönüyorum.

"Tam tersi," diyor Blue.

"Biliyorum."

Yaklaştığımızda açılan yüksek kapılara giden kısa caddeden aşağı inerken güvensiz bir şekilde beni izliyor. Arabayı çekiyorum, Blue'nun omurgasının ne kadar sert olduğunun, arkamızdan kapanırken bir gözünün aynadan kapıları nasıl izlediğinin farkındayım. Onu rahatlatabilirim. İyi olsaydım belki yapardım ama tek kelime etmiyorum.

James'in evinin girişine geldiğimizde ön kapı açılıyor ve kardeşim dışarı çıkıyor.

Mavi bana bakıyor. "Kal," diyorum ona, motoru durdurup anahtarı cebime koyduktan sonra dizüstü bilgisayar ve Ziploc'a uzanıyorum. Sürücü tarafındaki kapıyı kapatmıyorum ve Jericho ben yaklaşırken aracın içine bakıyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, Mavi'yi işaret ederek.

Eşyaları ona uzattım. "Bugün kız kardeşinin doğum günü."

Kaşları havaya kalkıyor. "Ne halt ediyorsun, Zeke?" diye soruyor bir süre sonra.

"Kaldıraç. Hepsi bu kadar." "Bundan emin misin?"

"Şifre FuckthePatriarchy. Büyük F ve P. Boşluk yok. Robbie'nin uçağı bir saat içinde inecek. Doğrudan buraya gelecek."

"Peki ya silah?"

"Onun evinde buldum. Bakalım kime kayıtlı olduğunu bulabilecek miyiz? Eğer kayıtlıysa tabii." Saatimi kontrol ediyorum. "Gitmem gerekiyor."

Elini omzuma koydu. "Kardeşim. Sana tekrar soruyorum. Ne halt ediyorsun?" Ona verecek bir cevabım olmayınca iç geçirdi. "Bunun Zoe'yle bir ilgisi varsa, biliyorsun-"

"Zoe ile bir şeyler yapmak için çok geç, öyle değil mi?" Elini silkiyorum.

"Zeke, ben-"

"Gitmem gerek."

SUV'a döndüğümde keşke kapıyı kapatsaydım diyorum çünkü Blue'nun yüzündeki ifadeden bu konuşmanın her kelimesini duyduğunu anlıyorum. Arabaya bindim ve kapıyı kapattım. Arabayı sürerken bakışlarının başımın yan tarafını deldiğini hissediyorum.

"Sen ve kardeşin yakın görünüyorsunuz," diye alay ediyor. "Kapa çeneni, Mavi."

"Hayır, gerçekten, ikinizi birlikte görünce içim ısındı."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Kapa çeneni. Kapa çeneni." "Zoë kim? Kulağa hassas bir nokta gibi geliyor-"

Tam kapıdan çıkarken frene basıyorum ve Blue öne doğru sarsılıyor, bağırıyor, emniyet kemeri göğsüne saplanırken ön paneli kavırıyor. Aynı anda ben de

kolumu fırlatıyorum, elim boğazına dolanıyor. Bilinçli bir düşünce bile değildi. Birden oluverdi.

"Sana çeneni kapamanı söylediğimde ciddiylim. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürüyorum, tüm soğukkanlılığım gitmiş, öfkem tam olarak ortaya çıkmıştı.

Elleri ön koluma dolanıyor, boynunu sıkarken tırnakları deriye batıyor, gözlerinin nasıl yaşardığını izliyorum. Bir ses çıkarıyor, mırıldanır gibi bir yalvarış ve bir damla gözyaşı yanağından süzülüyor. Yavaşça inişini hipnotize olmuşçasına izliyorum. Tırnakları derisini parçalıyor ve ben acıyı hoş karşılıyorum. Dehşet dolu bakışlarıyla karşılaşmam ve derin bir nefes almam bir an alıyor. Tutuşumu gevşetmek, onu serbest bırakmak için tüm gücümü harcıyorum. Nefes veriyor, boğazını sıkıyor ve başparmağımın gözyaşına geldiğini, onu bulaştırdığını, başka tarafa bakamadığını görüyorum.

Titriyor, hava emiyor, başının arkası koltuk başlığına sıkıca bastırılmış.

Gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor, beyazlar, pembe, maviyi bir şekilde daha da güzelleştiriyor ve onu izliyorum. Bir an için kendimi o gözlerin derinliklerinde kaybediyorum. Yapabileceğim tek şey bu gibi görünüyor.

"Ağladığında çok güzel oluyorsun." Kendi sesimi tanımıyorum ama kulağa nasıl geldiğini duyuyorum.

"Sen hastasın, bunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor, durmadan akan gözyaşlarını silerek. "Sen lanet olası bir hastasın."

"Hiçbir fikrin yok." Geri çekildim, ayağımı frenden çektim.

MAVİ

I SUV'deki şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Zoe hassas bir nokta ve kardeşiyle ilişkisi berbat. ama bunlar benim sorunum değil. Odaklanmam gerek.

Daireye vardığımızda ve Zeke park ettiğinde, "Çabuk olacağım," diyorum. Yolcu tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

"Hiç sanmıyorum," diyor Zeke. Ben daha uzaklaşmadan cipten iniyor ve ben yanından geçmeye çalışırken kolumu tutuyor. Apartmanın içine doğru yürüyoruz.

"Kaçmayacağım. Kız kardeşimi arkamda bırakmadan yapamam ve bunu yapmayacağım," diyorum merdivenlerden yukarı çıkarken, eli koluma sıkıca sarılmış. Benim katıma çıkan merdivenleri tırmanırken yorum yapmıyor. "Tanrım, kolumu kırmaya mı çalışıyorsun?" Kapıya vardığımızda soruyorum. Bana ne kadar sıkı tutunduğunu fark etmiş olmalı ki anahtarlarımı cebinden çıkarmak için beni serbest bırakıyor.

Daire kapısının kilidini açıp içeri girdi. Tam olarak bıraktığım gibi, benim olmayan tüm mobilyalar ben gittikten sonra bir sonraki kiracı için burada olacak.

Saate bakarak "İhtiyacın olanı al," diyor.

Daireye girip yatak odasına yöneliyorum, Zeke de beni takip ediyor. İhtiyacım olan birkaç şey var. Biri annem, Wren ve benim fotoğrafımız. Annemin sahip olduğum tek fotoğrafı. Onu elime alıyorum, baktığımda gülümsüyorum. Hatırası tatlı ama şimdi ona bakmak acı. İkisi de gitti, Wren bile, çünkü artık o değil.

Dolabın kapağında asılı duran eski bir çantayı alıp fotoğrafı içine koyuyorum, sonra da üst raftaki ayakkabı kutusuna uzanıyorum. Ona ulaşmayı tam olarak başaramıyorum ama Zeke bir kolunu uzatıyor ve kutuyu kolayca kaldırıp benim için yatağın üzerine koyuyor. "Teşekkürler," diyorum, kapağı açıyorum ve çoğunlukla ıvır zıvır olan şeyleri karıştırıyorum. Hepsinin altında küçük, siyah kadife bir çanta gömülü. İçinde bir kolye var. Annemize ait. Hiç çıkarmazdı. Bakire Meryem'in bir madalyası. Kaybolduğu gün komodinin üzerindeydi. Öylece gitmediğini buradan biliyorum. Bildiğim yollardan biri de bu. Her sabah yaptığı ilk şey onu takıp dua etmektir.

"Bu kadar mı?" diye sorar. "Neredeyse."

Telefonu çalıyor ve uzaklaştığında minnettar oluyorum. Aceleyle bir yığın iç çamaşırı ve bir kot pantolon alıp onları da çantaya tıktırıyorum. İzin beklemeden banyoya giriyorum. Kapıyı kilitlerken, "Hemen tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyorum. Aceleyle bir çift külot giyiyorum ve derin bir nefes aldıktan sonra sifonu ç e k i y o r u m , sonra tuvaletin sifonunun yaptığı şeyin sesini örteceğini umarak tankın kapağını kaldırıyorum. Kenarın altını yokluyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Sakladığım şeyi. Parmaklarım klozetin kapağıyla temas etti.

küçük Ziploc torbası. Bandı çıkarıp bakıyorum. Bu babamdan öğrendiğim bir şey. Asla bütün yumurtalarını bir sepette bırakma. Çanta tek bir şeydi. Biri onu bulup parayı alırsa, Wren ve ben mahvolurduk. Yani, ikinci bir nakit zulası var. İki bin dolar daha. Ve onunla birlikte, küçük bir flash bellek.

Babamın laptopu boş çünkü ben boşalttım. Tüm dosyaları USB bellekte.

Kapı çalınca irkildim. "Mavi? Ne yapıyorsun?"

Para rulosunu ve flash belleği aceleyle cebime sokup kapağı yerine takıyorum.

"İnsanlar tuvaletlerde ne yapar?" diye sesleniyorum, kendime rahatlamamı söylerken suyu akıtıyorum ki sesim doğal çıksın.

"Kapıyı aç. Hemen." Kapıya vuruyor.

Kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım. Yumruğunu tekrar vurmak için kaldırdı.

"Vay be. Tamponumu değiştirmem gerekiyordu." Regl olmama rağmen bunun pek de doğru olmadığını söyledim. "Sorun olur mu, yoksa bunu yaparken de beni izlemek ister misin?"

Bana bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bana inandığından emin değilim.

Sonunda "Gidelim," dedi ve bana önden gitmemi işaret etti. Rahatlamış bir şekilde yapıyorum ve binadan çıkıp cipe doğru yürüyoruz ve Wren'i görmek için Oakwood'a gidiyoruz.

EZEKIEL

BLue, Wren'in kaldığı tesise giderken sinir bozucu bir şekilde radyo kanallarını değiştiriyor. Ona neden izin verdiğimi bilmiyorum ama

şimdiye kadar yapılmış her şarkının bir parçasını biliyor olmalı çünkü çoğuna eşlik edebiliyor. O huzursuz.

Oraya vardığımızda cipi park ettim ve otoparkta ne kadar az araba olduğunu fark ettim.

"Burada beklesen daha iyi olabilir," diyor. "Hayır. Kız kardeşinle tanışmak isterim."

"Sinirlenebilir."

"Yalnız gitmiyorsun, Blue."

"Peki. Sadece hediyelik eşya dükkanına uğramam gerekiyor," diyor ve önümde yürüyor.

"Neden? Senin bir yeteneğin var."

"Balonları sever. Ve oyuncak ayıları" diyor. Binanın içine doğru yürüyoruz. Hediyelik eşya dükkânı girişin hemen yanında. Mavi en büyük Mutlu Yıllar balon buketini ve kocaman mor bir oyuncak ayıyı seçiyor. Kasaya gidiyoruz. Kadının küçük bir konuşma yaparak eşyaları sayıyor ve bize fiyatı söylediğinde Mavi bana bakıyor, kaşları havada, beklenti içinde bana bakıyor. "Bayana ödeme yapın," diyor.

Yüzündeki gülümseme bana kendinden ne kadar memnun olduğunu söylüyor.

"Tanrım." Cüzdanımı çıkardım.

"Bekle. Şu çiçekler de. Onları çok sevecek," diyor Mavi.

Ona doğru uzanıp kartımı okuyucuya dokunduruyorum ve ensesinden tutmadan önce cüzdanıma geri koyuyorum. Alışverişleri toplayıp çiçekleri elime tutuşturuyor.

"Fiyatları haraç gibi," diye yorum yapıyorum.

"Hepsi iyi bir amaç için. Ayrıca, para bunun içindir. Harcanmak için," diye alay ediyor.

"Benim param demek istiyorsun."

"Cüzdanıma ve telefonuma el koydunuz. Ödeyecek param yoktu."

"Sorun değil. Bana daha sonra geri ödeyebilirsin. Et olarak," diyorum, onu resepsiyona götürürken boynunu sıkıyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeyi takdir ediyorum. Blue ile tartışmaktan zevk alıyorum.

"Merhaba Marjorie," diyor Blue ve giriş yapıyor. Masterson'ı kullandığını fark ettim.

"Selam Blue, nasılsın tatlım?"

Kalemi bırakıyor ve kadına bakıyor. "Ben gayet iyiyim. Wren nasıl?"

"Ziyaretiniz için heyecanlıyım."

Mavi buna gülümsüyor ama gözlerinde bir an için hüznü görüyorum. "Sevindim. Bu benim erkek arkadaşım. Ezekiel."

Erkek arkadaş mı? Mavi'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ama ona Zeke diyebilirsin. Hepimiz öyle diyoruz, değil mi Zeke?"

Ters ters bakıyorum.

Sırıttıyor.

"Bu Marjorie," diyor.

Marjorie kaşlarını Blue'ya doğru salladıktan sonra bana döndü. "Memnun oldum, Zeke."

Homurdanıyorum.

"Onu mazur görmemiz gerekecek. Sosyal becerileri pek iyi değil," diye fısıldıyor Marjorie'ye yüksek sesle. "İşaretleri almakta da çok kötü. Erkekler." Başını iki yana sallar. "Haksız mıyım?"

Marjorie başını sallıyor ve Blue ile ben koridora doğru ilerliyoruz.

"Onunla biraz eğlendin mi?"

"Eğlendim."

"Ben senin erkek arkadaşın mıyım?"

"Beni kaçıran kişi olarak sizi nasıl tanıtmamı istersiniz?"

"Bence biraz daha iyisini yapabilirdin."

"Gücendiyseniz özür dilerim. Beni arabada da bekleyebilirsin."

"Hiç şansın yok," diyorum. "Ve sana söyledim, bana sadece arkadaşlarım ve ailem Zeke der."

"Arkadaşların var mı?"

Yakınına eğildim. "Sikimi içine alırken ne kadar komik olabileceğini göreceğiz-"

"İşte geldik!" Birkaç hemşire yanımızdan geçerken Mavi anons ediyor, yüzleri şok olmuş çünkü söylediklerime kulak misafiri oldukları belli.

Yanlarından geçerken kadınlardan birine göz kırpmıyorum ve Mavi'nin pancar gibi kızarmış yüzünü görmek için dönüyorum. Onu duvara doğru yürütüyorum.

"Sadece erkek arkadaşın gibi davranmaya çalışıyorum. Çok mu fazla?"

"Ahmak."

"Etkilendim. Pislikten uzaklaşıyorsun."

Beni tersledi ve kapıya döndü. "Nasıl davranacağını bilmiyorum, o yüzden lütfen ona iyi davran. Sadece kendin olmamaya çalış."

"Kırıldım."

"Tamam." Mavi kapıyı iterek açıyor ve biz içeri girer girmez Wren dönüp bize doğru koşuyor.

"Mavi!"

Mavi'yi yakından izliyorum, kaşlarının arasındaki o kırıksıklığı görüyorum, gözlerinin nasıl hüznünlendiğini izliyorum. Çaba sarf ederek dudaklarını gülümsemeye zorluyor. Kız kardeşine sarılmak için kollarını açıyor. Wren, Mavi'den birkaç santim daha uzun ve Mavi sıırıslıklam belki yüz on kilo olmasına rağmen, Wren o kadar zayıf ki köprücük kemiklerinin etrafındaki deri çökmüş ve gözlerinin altında morluklara benzer gölgeler var.

"Mutlu Yıllar!" Wren uzaklaşırken gözleri heyecanla Blue'nun başının üzerinde uçuşan balonlara kayıyor.

"Balonlara bayılırım!" Wren onları Mavi'den alır. Mavi oyuncak ayıyı ona uzatır. Wren sevinçten havalara uçar ve onu da alır, küçük bir çocuğun yapacağı gibi kendine sarılır. "Onu seviyorum!" diye haykırıyor ve ayıyı sıkmak için gözlerini kapattığında, Mavi bana bakıyor ve gözlerinin ne kadar nemli olduğunu, ağlamamak için ne kadar çok çabaladığını fark ettiğimde, hızla arkasını dönüyor.

"Merhaba Rudy," diyor Blue, erkek hemşireye doğru ilerleyerek. Tahminimce yirmili yaşlarının başında ve iri yarı bir adam. Gülümsüyor

Sıcak bir şekilde Blue'yu kucaklıyor. Blue yanağını onun göğsüne yaslıyor ve gözlerini kapatıyor. Ona doğru gevşemesini izliyorum ve içimde bir şeyler kasılıyor.

Ona güveniyor.

"Hey sen," diyor Rudy.

Uzun bir süre sonra boğazımı temizliyorum ve hepsi bana dönüyor.

"Doğum günün kutlu olsun Wren," diyorum ve Blue'nun kız kardeşine doğru bir adım atarak ona içten bir gülümseme sunuyorum.

Gülümsemesi kesiliyor ve kararsız bir şekilde bana bakıyor. Geriye doğru bir adım atıyor, hala ayısına sarılıyor.

"Mavi mi?" diye soruyor, gözleri üzerimde.

Mavi yanıma geldi. "Bu Zeke, Wren. Beni buraya o getirdi. Ve sana bunları aldı." Elimdeki çiçekleri gösteriyor. "Değil mi, Zeke?" Bakışlarımı Mavi'ye çeviriyorum ve onun ciddi ifadesini görüyorum. "Değil mi?" diye tekrar soruyor.

Çiçekleri Wren'e uzatıyorum, kendimi tam da Blue'nun beni suçladığı pislik gibi hissediyorum ve Blue'nun bunları neden son anda aldığını anlıyorum. Wren'e "Ablan çiçekleri de balonlar kadar sevdiğini söyledi," diyorum.

"O iyi," diye fısıldar Mavi Wren'e, elini sıkarak. "Sorun yok, Wren. O korkutucu değil."

Öyle değil miyim? Burada olmamalıyım.

"Şunlara bakar mısın?" diyor Rudy, Wren hâlâ temkinli bir şekilde beni izlerken çiçekleri almak için bir adım öne çıkarak. Hayatını değiştiren o gece hakkında ne hatırladığını merak ediyorum. Artık içgüdüsel olarak erkeklerden korkuyor mu? Rudy büyük bir oyuncak ayıya benziyor. Sıcaklık yayıyor ve

Nezaket. Ben mi? Ben farklı bir hikayeyim. "Ne diyorsun, Wren?"

"Teşekkür ederim," diyor, sesi yapmak istemediği bir şeyi yapmak zorunda bırakılmış bir çocuk gibi çıkıyor. Wren'in irdeleyici bakışları altında kendimi rahatsız hissediyorum ve garip bir şekilde bana güvenmesini istiyorum. "Pasta nerede?" Wren alnı çatık Rudy'ye dönerek soruyor. Sonra Mavi'ye bakıyor. "Blue, pastayı unuttun mu?"

"Oh. Um, ben-"

"Arabada. Gidip getireyim," diyorum, yolumuzun üzerindeki hediyelik eşya dükkânının karşısındaki kafeyi hatırlayarak. Umarım kekleri vardır. Mavi şaşkınlıkla bana bakıyor. "Hemen dönerim," diyorum.

"Gidip bunlar için bir vazo bulmaya çalışayım," diyor Rudy ve birlikte odadan çıkıyoruz. Kapı kapandıktan sonra Rudy bana bakıyor.

"Kafede cupcake'ler olacak. Gökkuşağı olanlardan alın," diyor. "Onları sevecektir. Ben de hemşire odasından mum alacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve farklı yönlere gidiyoruz. Wren'in seçebilmesi için kafedeki tüm kekleri alıyorum ve Wren'in odasına döndüğümde Rudy çoktan dönmüş ve Wren'le birlikte vazodaki çiçekleri düzenliyor.

Mavi önce renkli keklerin olduğu kutuya, sonra da bana bakıyor. Onaylarcasına bir kez başını sallıyor ve açıklayamadığım nedenlerden dolayı buna sahip olduğuma seviniyorum.

"Umarım kekleri seversiniz," diye anons ediyorum ve Wren ile Rudy dönüyorlar. Wren rengârenk kekleri görünce yüzü aydınlandı ve ağzı şaşkın bir O harfi şeklinde açılarak yanıma geldi.

"Bundan, bundan ve bundan alacağım," diye başlıyor ve çeşitli kekleri işaret ediyor.

Mavi yanıma geliyor ve kutuyu benden alıyor. "Bize de bırakacak mısın?" diye soruyor ve Wren gülüyor ve kardeşini takip etmek için dönmeden önce bana bakıyor, o temkinli ifade biraz daha azalmış.

MAVİ

An saat sonra, cipin yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve pencereden beni izleyen kız kardeşime el sallıyorum odasının kapısında buldum. Kolye güneşte parlıyor ama anneme ait olduğunu fark ettiğinden emin değilim.

"Kekleri getirdiğın için teşekkürler," diyorum, o gözden kaybolunca önüme bakarak. "Bu gerçekten güzeldi."

Başını sallıyor, kaşları çatık, dikkati trafiğe karışmakta.

"Tıp faköltesine gidecekti. Kabul edilmişti." Dümdüz önüme bakıyorum ama göz ucuyla bana baktığını görüyorum. "Tanrım, bundan çok nefret ediyorum" diyorum, ağlamamak için ellerimin topuklarını gözlerime bastırarak.

"Neden polise baban olduğunu söylemedin?" "Ona daha kötü zarar vermesinden korktum."

"Hapiste olsaydı olmazdı."

"Olacağından emin olamadım." Ona dönüyorum. "O zamanlar on altı yaşındaydım ve ablam birdenbire

Tanıdığım bir kız kardeş. Annem gitmişti. Bizi ayıracaklarını düşündüm. Reşit olmadığım için beni ondan ayıracaklardı. Tanrı bilir Wren'i nereye koyarlardı."

"Bütün erkeklerden mi korkuyor yoksa sadece benden mi?"

Onu inceliyorum. Neredeyse umursuyormuş gibi görünüyor ama umursamadığını biliyorum.

Kaşlarını kaldırıp cevabımı bekliyor.

"Senin için yeni olabilecek bir şey söyleyeceğim Zeke," diyorum elimi koluna koyarak. Kimin daha çok şaşırdığından emin değilim, o mu ben mi, ama hemen elimi çekiyorum. "Ve bunun senin için bir şok olabileceğinin farkındayım, ama tam olarak sıcak tüyler vermiyorsun."

Bana yan yan bakıyor.

Ayaklarımı koltuğa koyup dizlerime sarılıyorum. "Ama evet, Rudy hariç hemen hemen tüm erkekler."

"Ayaklarınızı derinin üzerine koyarsanız ayakkabılarınızı çıkarın."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. Başımı eğiyorum. "Arabayı kirleteceğimden mi endişeleniyorsun?" Ayaklarımı oynatmadan soruyorum. Onları kazıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Bana baktı. "Güzel bir araba." Hızlı bir hareketle ayaklarımı koltuktan indirdi.

"İyi. Anal çok mu?"

"Evet, aslında." Sessizliğe gömüldük. "Annen, ona ne oldu? Gitti mi?"

"Bizi asla terk etmezdi. Asla."

Bir an bana baktı. "Baban ona zarar mı verdi?"

Yan camdan dışarı bakmak için dönüyorum ve omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. Tek bildiğim bizi bırakmazdı."

Sessizlik içinde on dakika daha araba sürdük. "Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum.

"Sana nasıl yardımcı oluyorum?"

"Bu. Bugün. Beni kız kardeşime götürüyor. Kekler.

Hediyeler-"

"Hediyeler konusunda bana bir seçenek sunmadınız."

"Bunların hiçbirini yapmana gerek yoktu. Beni o devasa evine kapatabilirdin ve kimse de bundan haberdar olmazdı."

"Burası benim evim değil."

"Mesele bu değil. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

Uzun bir süre sessiz kaldı ve uzun bir yola girip motoru durdurana kadar konuşmadı. Anahtarları kontaktan çıkarıyor ve bana dönüyor, yüz ifadesi her zamanki gibi okunmuyor.

"Ben korkutucu değilim, unuttun mu? Belki de sadece iyi bir adamımdır," diye kestirip atıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve randevumuz hakkında söylediklerini hatırlayarak eve doğru dönüyorum.

"Senin iyi bir adam olduğunu düşünmüyorum," diyorum ona.

"Hayır, haklısın, yapmıyorum. Sana yardım etmiyorum, Blue. Kendime yardım ediyorum. Beni tehdit ettin. Ailemi tehdit ettin. Sen ve ben düşmanız. Aramızda hiçbir şey değişmedi. Wren'i tanıyorsam, o da bir amaç için başka bir araç."

"O bir amaç için araç değil. O bir insan."

"Onu seviyorsunuz, bu da onu savunmasız yapıyor.

Seni topuk yapmak için kullanabileceğim ve kullanacağım bir şey."

Başımı sallıyorum. "Tabii ki yapacaksın," diyorum ve arkamı dönüyorum.

Çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp ona bakmamı sağlıyor. "Yanlış bir fikre kapılma, tatlım. Orada ne dedin? Ben senin erkek arkadaşın değilim."

Yüzümü tuttuğu yerden çekiyorum. "Öyle olduğunu düşünmemiştim." "Ve daha da önemlisi, öyle olmamı istemiyorsun."

Söyleyişindeki bir şey beni duraksatıyor. Omurgamdan aşağı buz gibi bir heyecan gönderiyor. Gözleri kısılıyor ve zincirimi almak için elini cebine atıyor. "Neredeyse unutuyordum."

Konuşmuyorum. Bunun yerine başımı arkaya eğiyorum, zinciri yakama tekrar takıp rollerimizi yeniden teyit ederken kalbim küt küt atıyor.

"Bu daha iyi," diyor. "Yerini hatırlamana yardımcı olur."

"Sadece teşekkür ediyordum. Hepsi bu." "Etme."

Evin ön kapısı açılıyor ve beyaz doktor önlüğüyle bir adam dışarı çıkıyor. Mide bulantısı yediğim kekin karnımda bir tuğla gibi oturmasına neden oluyor.

"Gidip şu işi halledelim ki dün gece söz verdiğim cezayı verebileyim."

MAVİ

Dr. Ben arkalarından giderken Shore beni görmezden geliyor ve Zeke ile konuşuyor. Burası onun ev ofisi olmalı.

Boş bir bekleme alanı var ve onun ötesinde büyük, çok soğuk görünen ofisi var.

Bir hemşire muayene masasından üzengileri açıyor ve kulaklarımdaki çınlamadan önce gelen yumuşak uğultu başlıyor. Duruyorum, dönüyorum, doğruca Zeke'in göğsüne doğru yürüyorum. Sıçradığımda beni yakalıyor, ya kaçmak üzere olduğumu bildiği için ya da beni sabitlemek için kollarımı tutuyor. Muhtemelen birincisi.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime sakinleşmemi söylüyorum. Bilinçli nefes almak bazen işe yarıyor ve şu an o zamanlardan biri olduğu için minnettarım. Kızarmış hissederek ona bakıyorum. Ellerimin göğsüne bastırıldığını fark ettiğimde onları çekip kendimi onun elinden kurtarıyorum ve geri çekiliyorum.

Hemşire boğazını temizliyor ve ben de ona bakıyorum. "Bayan. Masterson, perdenin arkasında soyunabilirsin." Zeke'e dönüyorum. Onun yanından kapıya bakıyorum. "Aptal olma," diye uyarıyor.

"Peki ya sen?" Tıslayarak sordum. "Peki ya ben?"

"Herhangi bir cinsel yolla bulaşan hastalık taşımadığınızı teyit edebilir miyim?"

Sırıttıyor. "Söz veriyorum."

"Ve bu yeterince iyi olmak zorunda mı?"

Başını sallıyor. Bu sinir bozucu. "Git soyun. Doktorun vaktini boşa harcıyorsun."

"Tamam." Beni sadece o duyabilsin diye parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum. "Sen bir pislüksin," diyorum ona ve sonra dönüp bölmenin arkasına geçiyorum. Diğer tarafta konuştuklarını duyuyorum ve kıyafetlerimi çıkarıyorum, aniden o aptal zincirle ne yapmam gerektiğinden emin olamıyorum. Çırlıçıplak kaldığım sürece onu saklayamam. Bir kancada asılı duran bornozu giyiyorum, flaş belleğin ve para rulosunun elbisemin cebinde güvende olduğunu teyit ediyorum ve hemşirenin beklediğini görmek için etrafta dolaşıyorum.

Zeke doktorla konuşuyor. Bana doğru baktığında, ona nefret dolu bir bakış attım.

Hemşire, "Bornozunuzu ben tutarım," diyor. Bornozu çıkarıp ona uzatıyorum, gözlerine bakmıyorum. "Yukarı tırman."

Benim var. Daha önce hiç böyle bir muayeneye girmemiştim. Hemşire ayaklarımı üzengiye yerleştirirken gözlerimi tavandan ayırmıyorum ve tamamen açıkta olduğumu düşünmemeye çalışıyorum. Tamamen açıkta. En azından kimse zincir hakkında yorum yapmıyor.

Doktor önündeki alçak tabureyi yuvarlayarak bana doğru dönüyor. Zeke'ye bakmak istemiyorum ama başımı çevirdiğimde ne kadar dik durduğunu, ellerini iki yanında yumruk yaptığını görüyorum.

Bakışlarım Zeke'in yüzüne kayarken doktor, "Muayeneye başlayacağız," diye söze başlıyor. Bir gözünün iç köşesinden bir damla yaş süzülürken gözleri benimkilerle buluşuyor. Düşmeden önce burnumun köprüsü üzerinde kayıyor.

Ondan nefret ediyorum. Ezekiel St. James'ten nefret ediyorum. Umarım bunu biliyordur.

"Hemşire örneği alsın," diyor aniden.

Tam bacaklarımın arasındaki tabureye oturmak üzere olan doktor duruyor. "Affedersiniz?" diye soruyor Zeke'e dönerek.

Merakla, artık bana bakmayan Zeke'i izliyorum.

"Hemşire örneği alsın. Size birkaç sorum var" diyor.

"Muayeneyi yaptıktan sonra tüm sorularınızı yanıtlayabilirim-"

"Bırakın yapsın dedim."

Dr. Shore o açıkça Şaşırdım, ama o ısırtıklar yapmak üzere olduğu yorumu geri alır ve başını sallar.

Ben de şaşırdım. Bu aşığılanma dersini terk mi etti?

Zeke odayı geçer ve kapıyı açar. "Dışarıda konuşalım."

"Elbette," diyor doktor ve bir dakika sonra ikisi de gitmiş oluyor.

Hemşire, doktorun yerini almadan önce, "Bu alışılmadık bir durum," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sosyete adamları, onlar farklı bir tür. Genellikle tanıklar vardır... şey, dedikodu yapmamalıyım. Eminim Dr.

Shore bundan hoşlanmayacak. Şimdi şu işi bitirelim ve sen de rahatla."

"Regl oldum. Hafif ama..." Sözümlü kesiyorum. "Sorun değil."

Kapıya dönüyorum ve muayene rahatsız edici olsa da korkunç değil ve çabucak bitiyor. Muayeneyi bitirdikten sonra, karşı çıkmadığım bir doğum kontrol iğnesi yapıyor. Zeke ne kadar istiyorsa ben de o kadar istemiyorum hamile kalmayı. Muayene bittikten sonra giyinmek için paravanın arkasına geçiyorum ve tam ofisin kapısı açılırken ortaya çıkıyorum. Zeke'in bakışlarıyla karşılaştım. Kaşları çatılmıştı ve az önce yaptığı şey hakkında onun da kafasının benim kadar karışık olup olmadığını merak ediyorum.

Hemşire sonuçlarla birlikte kendisini arayacaklarını söylediğinde, "Gidelim," diyor.

Kimseye teşekkür etmiyorum. Zeke'in yanından geçip hızla eve ve dışarı çıkıyorum. Orada olduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok. Anahtarlığı kullanarak, ben kapıya ulaştığımda kapının kilidini açıyor ve hızla yolcu tarafına geçiyorum. Telefonu çalıyor ve sürücü tarafına geçmeden önce duraklıyor. Onu izliyorum ve keşke ne dediğini duyabilseydim çünkü bana bakışından benimle ilgili olduğunu anlıyorum.

Sonunda başını sallayıp aramayı sonlandırıyor ve SUV'a binmeden önce telefonu cebine sokuyor. Motoru çalıştırır ve vitesine takar.

"Bunu neden yaptın?" Sonunda yola çıktığımızda sordum.

"Ne yapmak?"

"Hemşire beni muayene etsin."

Bana bakmıyor bile. "Doktora sorularım vardı."

"Sana inanmıyorum."

Homurdanıyor, bu sefer bana bakıyor. "Senin teorin ne o zaman?"

"Rahatsız olduğumu gördün."

"Ben de sana acıdım mı?"

Omuz silkiyorum, aniden bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Kıkırdıyor. Bakışlarının sürekli dikiz aynasına gittiğini fark ediyorum. Bu beni endişelendiriyor ama arkama baktığımda hiçbir şey göze çarpıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Eve dönmek yerine arabayı Fransız Mahallesi'ne doğru sürdüğünü fark ettiğimde soruyorum.

"Akşam yemeği," diyor ve ana yola çıkmadan önce dikiz aynasını bir kez daha kontrol ediyor.

"Beni yemeğe mi çıkarıyorsun?"

Bana baktı. "Bu bir randevu değil, merak etme." Bir tur daha atıyor.

Omuz silkip arkama yaslanıyorum. Sorun değil. Beni beslemek istiyorsa, devam edebilir. Ben her zaman yiyebilirim.

New Orleans'ı oldukça iyi tanıyorum ve şehre dümdüz gitmek yerine bizi daha küçük caddeler boyunca paralel götüren garip bir rota izlediğini fark ettim. Bu şekilde iki kat daha uzun sürecektir ve bunu neden yaptığını merak ediyorum. Onu izliyorum, gözlerinin tekrar dikiz aynasına kaydığını görüyorum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Ben soruyorum.

"Bir park yeri. Ah." Butik bir oteldeki seçkin bir restoranın önüne kolaylıkla paralel park ediyor. The Cat House'daki molalarım sırasında göz attığım çeşitli dergilerde olağüstü bifteklerinden bahsedildiğini görmüştüm. Caddenin karşısında bir taksi kuyruğı bekliyor.

Aracı park ediyor ve dikiz aynasına bir kez daha bakıyor, sonra da yanıımızdan geçen arabaya. Siyah bir Audi ve ondaki bir şey beni ürkütüyor. Kalbim çarpıyor çünkü yemin ederim onu tanıyorum. Ama bu olamaz. İmkânı yok.

"Mavi mi?" Bir anne bisikletli küçük çocuğıyla birlikte karşıdan karşıya geçerken araba yaya geçidinde yavaşlıyor. Zeke'in beni izlediğini görmek için döndüm.

"Öyle mi?"

"Hazır mısın?"

"Ne için?" Hayır. Yanılıyorum. New Orleans'ta muhtemelen binlerce siyah Audi vardır. Modelini bile bilmiyorum. Hepsinin dikiz aynasında tespih mi asılı?

"Akşam yemeğı." Bakışları benimkileri takip ederek yaya geçidinden uzaklaşmakta olan arabaya yöneliyor. "Tanıdığın birini mi gördün?" diye soruyor, fazla anlayışlı.

Başımı belki de çok hızlı sallıyorum çünkü gözleri sonsuz derecede kısılıyor.

"Haydi içeri girelim," diyor sonunda gözden kaybolduğunda.

"Evet, tamam." Restorana bakıyorum. Bu iyi bir şey. Akşam yemeğı iyi. Çünkü arabayı tanısam da tanımasam da, bu sadece güvende olmadığımı gösteriyor. Wren güvende değil. Babam nerede olduğumuzu biliyor ve onu arayan tek kişi o değil.

benim için. Yeni başlayanlar için onu kiralayan adam var, tutuklandıktan sonra dizüstü bilgisayarını aramaya geldi. Eğer babam beni parmaklıklar arkasından bulabildiyse, daha fazla imkânı olan o adam da bunu kolayca yapabilir. Wren ve ben New Orleans'ta ne kadar uzun kalırsak, bu o kadar tehlikeli olur.

Eve döndüğümüzde kapana kısıldım. Kaçmamın hiçbir yolu yok. Burada, belki tuvaleti kullanıyormuş gibi yapıp sınışılabirim. Bekleyen taksilere bakıyorum. En azından bir şansım var.

Ama onunla daha güvende miyim? Beni gerçekten koruyabilir mi? Tüm hikayeyi bilmiyor. Sadece babamı biliyor. Peki ya Wren? O kendini koruyamaz.

Hayır. Ezekiel St. James'ten uzaklaşmalı, Wren'i almalı ve şehirden gitmeliyim. Ve bu benim tek şansım olabilir.

"Açlıktan ölüyorum aslında. Teşekkürler."

Arabadan iniyor ve kapımı açmak için yanıma geliyor. Dışarı çıkıyorum, boğazımı temizliyorum ve kazağımı çekiştiriyorum. Çantamı yanıma alıyorum.

Girişi işaret ediyor ve oraya vardığımızda üniformalı bir görevli kapıyı açıyor. İçeride yumuşak bir piyano müziği çalıyor, ışıklandırma yumuşak, altın bir parıltı ve masalar geniş beyaz masa örtüleri ve ne yapacağımı bildiğimden daha fazla gümüş çatal bıçak takımı ile donatılmış.

Ev sahibi bana bakıyor, kaltak suratı olduğu yerde sabit duruyor. Zeke'e baktığında, yüz hatlarını yeniden düzenliyor, genişçe gülümsüyor ve ona on kiloluk sahte kirpiklerini kırıştırıyor. Gözlerimi devirmek istiyorum.

"İki kişilik masa. Özel bir şey."

"Rezervasyonunuz var mı, Bay..." diye devam ediyor.

Ona gülümsüyor. "Hayır, ama eminim bizim için bir oda bulabilirsin." Onun isim etiketine bakar. "Carly."

"Elbette, efendim." Bir şarap kartıyla birlikte iki menü topladı. Zeke elini belime koyarak Carly'nin kıvrımlı küçük poposunu abartılı bir şekilde sallayarak -bir başka eyeroll- restoran boyunca köşedeki en uzak masaya doğru ilerlerken onu takip etmem için beni dürtüyor. Yerleşim planını inceledim, tuvaletlerin bir çıkışa açılan koridorun sonunda olduğunu fark ettim. "Bu olur mu efendim?" Carly soruyor.

"Mükemmel."

Sandalyemi çekiyor ve oturuyorum. Carly derin bir şekilde eğilip menüyü Zeke'e uzatırken bana bakmıyor, şımarık göğüsleri neredeyse elbisesinden dışarı fırlıyor.

"Onlara ihtiyacımız olmayacak. İki biftek alacağız, az pişmiş ve bir şişe-"

"Benim için mi sipariş veriyorsun?" Sözünü keserek soruyorum. Bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor ve başını sallıyor.

"Belki menüye bir göz atabilirim. Ne de olsa 2024 yılındayız." Carly'nin elinden menülerden birini alıp açarken son kısmı mırıldanıyorum. İyi ki yüzümü göremiyorlar çünkü fiyatlar çılgınca. Her şey pahalı. Tavuk bile. Kim tavuğa bu kadar para öder ki? Ve bazı şeylerin ne olduğunu bile bilmiyorum, bu yüzden kapatıp boğazımı temizliyorum.

"Evet. Bana da biftek. Benimki iyi pişmiş olsun Carly," diyorum menüyü ona uzatarak. Dudaklarının köşeleri aşağı doğru kıvrılırken genişçe gülümsüyorum. Yemeğimi yiyeceğim, sonra o hesabı öderken tuvalete gideceğim. Sonra da sıvışırım.

Önce menüye, sonra da başını sallayan Zeke'e bakıyor. Yemek siparişi vermek için izne ihtiyacım olduğunu

düşünmemiştim ama tamam.

"Ve ekstra ketaplı büyük bir tabak patates kızartması." Zeke'e dönüyorum. "Paylaşmayacağım. Sen kendininkini alsan iyi olur."

Bana bakıyor ama eğlenmiş görünüyor. "Bana patates kızartması yok. Ona bir sebze de getirir misin? Buharda pişmiş brokoli sanırım."

Brokoli umurumda olmasa da dudağımı kıvırıyorum. Carly menüleri alıyor ve Zeke bir şiş  kırmızı sipariş ediyor.

Carly gittikten sonra "Çok fazla yemek var" dedi. "Brokoli sipariş eden sendin."

"Yeşil bir şeye ihtiyacın var."

"Bana göz kulak olduğun için teşekkürler. Madem sen ödüyorsun, ben de yiyebilirim. Burada bir biftek ne kadar biliyor musun?" Etrafıma bakıp, şık kıyafetleri içindeki tüm lokantacıları süzerek soruyorum.

Kazağımın kollarını aşığı çekiyorum. Ben buraya ait değilim.

"Bu seni korkutuyor mu?"

"Hm? Ne?" Ona dönerek soruyorum. "Burası seni korkutuyor mu?"

"Hayır, sadece bunun bir israf olduğunu düşünüyorum. Bir akşam yemeğ  parasına üç haftalık yiyecek alabilirsin ve Carly gibi kadınlarla uğraşmak zorunda kalmazsın. Gerçi belki de Carly gibi kadınlardan hoşlanıyorsun."

"Aslında ben onları sıkıcı buluyorum."

"Ayrıca ş  benim için sipariş verme olayı? Cidden, randevu alıyor musun? Hiç mi? Böyle mi davranıyorsun?"

"Şaşıracaksın." Suyundan bir yudum alır. "Ve kırmızı ete ihtiyacın var. Demirin düşük."

"Pardon?"

"Kan tahlili geri geldi. Muhtemelen bu yüzden baş dönmesi nöbetleri geçiriyorsun."

Bütün dikkatimi ona yönelttim. "Ne oldu?" "Baş dönmesi nöbetleri. Doktor bununla ilgili olabileceğini düşündü."

"Odadan çıkarken bundan mı bahsediyordun? Baş dönmesi nöbetlerim mi?"

Normal bir şeymiş gibi başını sallıyor ama belki de onun gibi bir adam, bir sosyete adamı için öyledir. Bir garson elinde ekmekler ve tereyağıyla gelir, bir diğeri de bir şişe şarap ve iki dev bardak taşır. Mantarı açıp Zeke'ye dolduruyor, Zeke tadına bakıp başıyla onay verirken şarabın kökeni hakkında iddialı bir şeyler söylüyor. İkimiz için de dolduruyor ve sonra şişeyi bırakıyor.

Bir ekmek alıp yağladım. "Demir eksikliği değil." "Demir eksikliğiniz var."

"Normalde bifteğe param yetmez." Ağzıma ekmek atıyorum.

"Tıp eğitimi aldığınızı bilmiyordum." "Doğru, ama mesele bu değil."

"Ne o zaman?"

Bir lokma daha ekmek yiyorum, neden bir şey söylediğimden emin değilim. Şarap kadehini elime alıp yudumluyorum ve aman Tanrım, çok güzel. Gerçekten güzel. Şarap hakkında pek bir şey bilmiyorum, ucuz olması dışında ve bu o değil.

"Sakin içme."

Ona bir bakış atıyorum ve kasten büyük bir yudum daha alıyorum, ama israf etmeyeceğim. Bardağı yere bırakıyorum.

"Çok şıksın, Blue."

"Tarzını bozmak istemem, istersen gidebilirim," diyerek sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım.

Elini kalçama koyuyor, ten tene temas edince içimde yine bir elektrik şimşeği çakıyor. O da hissediyor mu? O da hissetmeli, değil mi? Sadece ben olamam.

Ama unutmamalıyım ki o bana dokunan ya da benimle bu şekilde ilgilenen ilk erkek olsa da, muhtemelen yüzlerce kadınla birlikte olmuştur.

İtaatten başka hiçbir şeye yer bırakmayan o sessiz, alçak sesle "Kal," diye emrediyor.

Boğazımı temizliyorum ve kalıyorum.

"Baş dönmesi," diye hatırlatıyor bana.

Kafamı sallıyorum ve Carly'nin başka bir çifti masalarına götürmesini izliyorum. Zeke'e bakıyor, ben de ona bakıyorum ve onun gördüğünü ben de görebiliyorum. Yakışıklı olduğuna şüphe yok. Çok yakışıklı. Bazı kadınların hoşlandığı o zengin göt deliği tarzında seksi. Belki ben de biraz hoşlanıyorum, ne kadar aptalca olsa da. Ona doğru bakmıyor bile ve onun benden çok daha yakışıklı olduğunu kabul edebilirim.

Zeke'in bakışları elime kayıyor ve yüzümdeki yara izine dokunduğumu fark ediyorum. Elimi çektim.

"Babam. Wren'e zarar verdiği gece. Bana da vurduğunu söylemiştim. Aynayı sadece yüzümle kırmadım." Yara izini gösteriyorum. "Frankenstein'in Gelini, hatırladın mı? Kafamı küvetin kenarına çarptı. Kaç kere bilmiyorum. Bayılmışım ve o zamandan beri böyle oluyor. Stresli olduğumda daha çok oluyor. Ve garip bir şekilde senin yanındayken çok oluyor" diye ekliyorum.

Bunu hiç kimseye söylemedim. O kadar insan varken neden ona söylüyorum? Yuttuğum ekmek boğazıma yapışıyor ve onu yıkamak için şarabı yudumluyorum.

"Kendine ve kız kardeşine nasıl baktın? Son yıllarda bunu nasıl karşıladınız?"

"Nasıl sanıyorsun? Çalıştım. Normal insanlar böyle yapar, Zeke. Sen zenginsin. Hiç yemek, başını sokacak bir ev ya da hasta bir kız kardeş düşünmek zorunda kalmadın." Dudakları gerilir ve gözlerinin önünden bir gölge geçer. Gözlerini kırıştırmaması bir dakikadan fazla sürüyor ve tanımaya başladığım Zeke geri dönüyor.

"Peki ya okul?"

Bir rulo daha alıyorum ama sadece koparıyorum. Başımı sallıyorum. Bu konuda neden utandığımı bilmiyorum. Hiç seçeneğim yoktu. Kendi isteğimle okulu bırakmış değilim.

"Liseden hiç mezun olmadın mı?" diye soruyor, şaşırmış bir sesle.

"Ne zaman yapacaktım ki?" Kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlayarak tersliyorum. Annem bana utanacak bir şeyim olmadığını söylerdi. Aileme bakmak için yapmam gerekeni yaptım. Ama gözlerimi onunkilerde tutmak zor. Sanki içimi görüyor ve bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. "Her neyse, School of Hard Knocks, değil mi?" Şaka yapıyorum, başka tarafa bakıyorum. "Carly sana daha iyi görünmeye başladı mı?" Kazağımı çıkarıp sandalyemin arkasına asıyorum, onun dikkatli bakışları altında terliyorum ve yapmam gereken şey için endişeleniyorum.

"Bunu kız kardeşin için yaptın." Bu bir soru değil ve cevap vermiyorum. Onun yerine rulonun üzerine tereyağı sürüyorum.

"Aç değil misin?" Ona soruyorum çünkü ekmeğe dokunmamış.

"Genelde bu kadar erken yemem." "O zaman neden biz?"

"Bir şey görmek istedim."

"Ne?"

Cevap vermeye fırsat bulamadan, iki garson akşam yemeğimizi, iki muhteşem bifteği, kocaman bir tabak patates kızartmasını, salataları, parlak yeşil brokoli ve daha fazla ekmeği taşıyarak masamıza geliyor. Harika kokuyor ve midem o kadar yüksek sesle gurulduyor ki herkesin duyduğundan eminim.

Garsonlar gider gitmez bıçağımı ve çatalımı alıp bifteğimi kesiyorum. Aslında kesmeye çalışıyorum ama bıçak avucumdaki kesiğe saplanıyor ve acı dolu bir tıslamayla bıçağı yere bırakıyorum.

Kesik boyunca küçük bir damla kan beliriyor. Zeke peçetesini alıp avucuma koydu.

"Tut şunu," diyor ve ben şaşkın şaşkın izlerken bıçağını ve çatalını kullanarak bifteğimi dilimliyor. Şaşırdım. Hayır, şok oldum. "İşte," diyor işi bittiğinde. Tabağı önüme geri itiyor ve gözlerimde yaşların sıcaklığını hissediyorum. Nedenini anlamıyorum. Küçük lokmalar halinde kesilmiş bifteğe bakıyorum ve kendimi ona karşı korumak için bir sustalı yaptığım için elimin kesildiğini hatırlıyorum. Şefkat hissedemiyorum ya da yaptığı hiçbir şeyi okuyamıyorum. Bayılmamam için yemek yememe ihtiyacı var. Hepsi bu. Hepsi bu.

Bir parça biftek saplayıp ağzıma atıyorum. Et yumuşacık, mükemmel terbiye edilmiş ve tam istediğim gibi ızgara edilmiş ve iştahım yerine geliyor. İkinci bir ısırık daha alıyorum.

Zeke bifteğini dilimlemeden önce beni izlerken, "Dairende fazla yemek yoktu," diyor.

"The Cat House'da yemek yedim. İşin en güzel yanı yemekleriydi."

"Öyle miydi?"

"Kovulduğumdan oldukça eminim. Dün gece gitmem gerekiyordu. Geri dönmeyi planladığımdan değil zaten."

"Neden orada bir iş kabul ettin?"

"Para ama aynı zamanda merak da olabilir. Amsterdam'da olman gerekiyordu. Seninle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim. Harika para veriyorlardı, bulabileceğim diğer tüm işlerden çok daha iyiydi ve..." Sözümü kesip omuzlarımı silkiyorum. Şaraptan biraz daha içiyorum ve o da kadehimi tazeliyor. "Parayı ödedikten sonra New Orleans'tan ayrılacaktım. Wren'in şu anda çalıştığı yeri seviyorum, bu yüzden orada çalışmak mantıklı geldi. Onun bakımını bu şekilde karşılayabilirdim. Her neyse, bilemiyorum. Bu iyi bir şey. Teşekkürler."

Başını sallıyor ve yemek yiyoruz, sohbet çok az. Zaten çok fazla şey söyledim. Son şarabı bardağıma doldurduğunda çok fazla içtiğimi de fark ediyorum. Sanırım bir kez bile doldurmamıştı.

Tatlı geldiğinde telefonu bir mesajla alıyor, crème brûlée, benim için bir cappuccino ve onun için espresso. Yanmış şekerin camsı tabakasını kırıp bir ısırık alıyorum ve vay canına. Bu başka bir lezzet seviyesi.

"İyi mi?" diye soruyor.

Sanırım muhallebi dilimin üzerinde erirken gözlerimi kapatmıştım. Başımı salladım. "Denemek ister misin?"

Başını sallıyor. "Hayır, ben tatlı yemem."

"Neden yemiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Belki de başlamalısın. Hayatına biraz tatlılık katmak seni daha mutlu bir insan yapabilir. Hatta belki de -biraz iddialı konuşacağım ama- seni daha iyi biri bile yapabilir."

"Bunu bana şantaj yapmaya çalışan kadın söylüyor." Bakışlarını telefonuna çeviriyor. "Sen temizsin."

"Affedersiniz?"

"Cinsel yolla bulaşan hastalık yok. Demir eksikliği dışında kanınızda bir sorun yok."

İyi ki ağzım dolu değil yoksa eminim krem brüle tükürürdüm ve bu da israf olurdu.

"Bunu sana söyleyebilirdim." Son şarabımı da içip ağzımı sildim ve arkama yaslandım. "Aslında denedim."

"Bitti mi?"

Başımı
salladım.

Elini kaldırıyor ve Carly, her zamanki yardımseverliğiyle, koşarak yanına geliyor. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkararak, "Hesap lütfen," der.

"Bayanlar tuvaletine gideceğim," diyorum ve o beni durduramadan sıvışıp gidiyorum.

"Elbette efendim," dediğini duyuyorum, kolumda çantamla aceleyle çıkarken. Arkama bakmadan masaların arasından geçiyorum ve koridorun sonundaki kapının üzerinde ÇIKIŞ yazısını gördüğüm için bayanlar odasını atlayarak ilerliyorum. Bu bir yangın çıkışı ama birisi kapıyı açık bırakmış ve sigara dumanı kokusu alabiliyorum. Muhtemelen garsonlar.

Kulaklarım endişeyle çınlıyor. O kadar hızlı gidiyorum ki erkekler tuvaletinin kapısı açıldığında neredeyse dışarı çıkan adamla çarpışacaktım, tam zamanında kendimi yakaladım, çünkü yemeğimizi getiren garson dışarıdan çıkış kapısını açtı ve sigarasını yere attı. Bir kadın adamın kolunun altından içeri giriyor ve ben kapı kapanmadan onu yakalıyorum. Arkama bakmıyorum. Onun yerine, dışarı çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Binanın etrafında koşuyorum, taksilerin sıralandığı yere varmak için umduğumdan daha uzağa gitmek zorunda kalıyorum. Işık kırmızıya döndü, ama caddenin karşısına fırladım ve biri

korna çaldı.

Ben. Yine de umurumda değil. Bir taksiye ulaşıyorum ve şoför ben arka kapıyı açarken telefon bağlantısını kesiyor.

"Git! Lütfen git!" Bir ayağımı içeri attım, çantanın askısı kapının koluna takıldı.

"Nereye?"

"Sadece git!" Çantayı çekiştirip gevşetiyorum. Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki bir el kapının üstünü kapatarak beni durdurdu ve Ezekiel St. James eğildi, gözleri kısılmış, çenesi sabitlenmişti. Kolumu tuttu.

"Bir yere mi gidiyorsun, Küçük Mahkum?"

EZEKIEL

Itaksinin ön koltuğuna yüz dolarlık bir banknot atıp Blue'yu dışarı sürükler.

"Bırakın beni!" diye haykırıyor.

Kolunu tutuyorum ve onu SUV'a doğru yürütüyorum, yaklaşırken kilidini açıyorum.

"Çığlık atacağım. Yemin ederim çığlık atacağım."

Yolcu kapısını açtım ve onu yüzüme doğru döndürdüm. "Bunu sen yap. Sen dene. Ben de seni kız kardeşinle değiştiririm."

Ağzını açıp tekrar kapatırken korku, öfke ve hayal kırıklığı gibi duygular yüzünü harap ediyor.

"Kıçını arabaya sok," diye tıslıyorum ve itaat etmeye fırsat bulamadan onu arabanın içine atıyorum. Ya da itaat etmez. Büyük ihtimalle etmez. Onu arabaya bindirdikten sonra elbisesinin altına sakladığı zinciri çıkarıp ön paneldeki çubuğa bağlıyorum. Kapısını çarparak kapattım ve ön taraftan kendi tarafıma geçip arabaya bindim.

Öfkeliyim. Çok kızgınım. Ona kızgınım. Kendime. Orada ne düşünüyordum ki? Randevumuz falan mı vardı? Neden tuvalete gitmesine izin verdim ki?

"Bu güvenli değil!" diye haykırıyor ben durduğum yerden çıkarken, arkamızdaki arabalar ben önlerini kesince korna çalıyır.

Ona bakıyorum. Başı öne eğik, bir elindeki zincir biraz gevşek ama kısa olduğu için oturamıyor.

"Hayır, sanırım değil." Blue hayata tutunmaya çalışırken ben şehirden hızla çıkıyorum.

"Yavaşla! Tanrım. Yavaşla!"

Ben kullanmıyorum. Gözlerimi yoldan ayırmıyorum ve eve varana kadar hız limitinin iki katına çıkıyorum. Blue ön paneldeki çubuğu tutuyor ve ben kapıyı açmak için numaraları tuşlarken onun tuş takımını görmesini engellediğimden emin olduktan sonra zifiri karanlık eve doğru sürüyorum. Park ediyorum ve ona bakıyorum, hala öfkeli, hala çok öfkeli. Tek sorun hangimize daha çok kızdığımın emin olamamam.

Dışarı çıktım, kapıyı çarparak kapattım ve kendimi derin bir nefes alıp vermeye zorlarken bir yandan da lanet okuyarak onun yanına gittim ve kapısını açtım. Zincirin kilidini açtım ve yürümesine izin vermek yerine, onu tutmak ve dışarı çıkarmak için uzandım, sonra onu omzumun üzerinden geçirdim.

"Bu ne lan! Bırak gideyim, seni pislik!" Sırtıma vuruyor, ben de kışına sert bir şaplak atıyorum ve inliyor. Merdivenlerden Carlton Bishop'ın evinin heybetli, çirkin ön girişine çıktım, kapının kilidini açmak için şifreyi girdim ve içeri girdim. Işık yakma zahmetine girmeden karanlıkta üst kata çıkıyorum.

"Ne yapıyorsun sen? Ne halt ediyorsun, Zeke?" diye sesleniyor, omzumda zıplarken sesinde panik var.

Onu yatak odasının kapısının önüne bıraktım. Geriye doğru tökezleyerek duvara çarptı. Ona doğru eğildim. Gözleri fincan tabağı gibi bana bakıyor, akşam yemeğindeki ukala, komik kız gitmiş, yerine Mavi'nin bu korkmuş hali gelmiş.

"Beni aptal yerine koyuyorsun." Elbisesini kavradım ve bir kez sertçe çekerek ikiye ayırdım. Etrafında dönüp elbisesini sıyırdığımda çığlık atıyor, aynı şeyi sütyenine ve külotuna da yapıyorum. Onu tekrar yüzüme çeviriyorum.

Sırtını duvara yaslıyor, ellerini duvara dayıyor. "Zeke-"

"Sana bu konuda ne demiştim?" Onu kaldırıp bir kez daha omzuma atarak yatak odasına götürüyorum, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum ve yatağa fırlatıyorum.

Bir kez sığıyor, kaçmak için elleri ve dizleri üzerinde çırpınıyor.

Bileğini yakaladım ve onu geri çektim. Yüzüstü yere düştü. Onu yatağın kenarına çekiyorum, böylece bacakları uçtan sarkıyor, bir dizimi sırtının alt kısmına koyuyorum ve kıkına üç kez sertçe vuruyorum. Çığlık atıyor. Ceketimi çıkarıyorum, kolumu dirseklerime kadar kıvırıyorum, gömleğimin üst düğmelerini açıyorum.

"Lütfen. Lütfen." Yatakta yarı dönmüş, dizime yapışmış durumda.

Kıkına şaplak atmaya başladım. Altımda debeleniyor ama onun gücü benimkiyle boy ölçüşemez. Ve eminim ki bu gece aldığı ceza dün akşamkini oyun gibi gösteriyor. Kıcı kıpkırmızı yanıyor ve ellerim acıyor.

"Aklından ne geçiyordu? Beni aptal yerine koyuyorsun!"

"Sen değilsin! Değildim. Yemin ederim!" Yatağın bir kısmına kadar sürünmeyi başardı. Onu geri sürükledim, kaldırdım. Hiçbir ağırlığı yok. Onu duvara taşıyıp duvarla bedenim arasına hapsediyorum. Saçlarından tutup başını geriye doğru iterken bacaklarını ortama doluyor.

"Senin gibi flört ediyordum."

"Etmiyordum!"

"Bana baban hakkında anlattıklarını. Ne yaptığını. Hepsi gardımı düşürmem için miydi?"

Başını sallıyor, saçımı çekiyor, bitkin ve nefes nefese. İkimiz de nefes nefese kalmıştık. Yüzüne bakıyorum, gözyaşı lekeli yanaklarına.

"Değildi," diyor. "Yemin ederim. Sana söylediklerimi kimseye söylemedim."

Ona bakıyorum, hırıltılı nefeslerini duyuyorum, şaşkın, kızgın, öfkeli. İstiyorum. Ve bir sonraki anda, onu öpüyorum. Ağızım onun ağzında ve ben onu öpüyorum, o da beni öpüyor ve ben doyamıyorum. Doyamıyorum.

Bir avuç saçını avuçluyorum ve ona bakmak için başını geriye doğru çekiyorum. Nefes nefese, dudakları şişmiş. Bana o fazla mavi, fazla hüznü gözlerle bakıyor, kendimi içinde kaybedebileceğimi düşündüğüm gözlerle ve sonra tekrar onun üzerindeyim, çılgın bir öpücüğe kilitlendim, Mavi tüm dudaklar ve dil ve sonra, ve sonra, dişleri kesiyor.

Geri çekildim, elimi dudağıma götürdüm. Kanlı çıkıyor ve üzgün görünmüyor.

"Dövüşmek mi istiyorsun, Küçük Mahkum?"

Onu yatağa taşıyıp yatırdım. Ağırılığını onun üzerine verdim ve yüzüne baktım, saçları karmakarışık, savaşımızın karmaşasından sonra o yara izi görünüyordu.

Nefesi kesik kesik geliyor. Yorgun ama kısık gözlerle bana bakıyor, henüz pes etmemiş. Başımın üzerinden uzanıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Bana bakıyor, bakışları göğsümde, kollarımda, ikiz ejderhaların onun görebildiği kısmında geziniyor. Karın kaslarıma, pantolonumun içinde kaybolan saç izlerime kadar.

"Sen benimsin Mavi," diyorum kemerimi ve pantolonumun düğmesini çözerek. "Sen bana aitsin."

Yataktan kalkışımı, pantolonumun fermuarını açışımı ve külotumla birlikte aşağı indirip çıkarışımı izliyor.

Bakışları önce sikime, sonra yüzüme, sonra da geri dönüyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri kocaman ve karanlık, mavi siyah göz bebeklerinin etrafında bir halka.

"Bunun ne anlama geldiğini sana gösterme vakti geldi."

MAVİ

HÇıplak duruyor, bakmama izin veriyor, onu bütünüyle görmeme izin veriyor. Dirseklerimin üzerindeyim ve tek yapabildiğim

Çünkü ona benzeyen birini hiç görmedim. O çok güzel. Acımasızca güzel.

Geniş omuzları, ikiz ejderhaların pullu mürekkebinin etrafında döndüğü yontulmuş kollara yol veriyor, sanırım sırtında buluşuyorlar çünkü vücutlarının omuzları boyunca kıvrıldığını görebiliyorum. Yontulmuş karın kasları taştan kesilmiş gibi görünüyor, her hareketinde esnerken mükemmel bir şekilde tanımlanmışlar. Gözlerimin göbek deliğinin hemen altındaki koyu renkli saç izini takip ederek sikine ulaşmasını ve beni becermesini engelleyemiyorum.

Bu çok büyük.

"Ezekiel," diyorum, adını tam olarak kullanmaya özen gösteriyorum çünkü onu zaten kızdırdığımdan daha fazla kızdırmaya ihtiyacım yok. Sanki bedenine kazınmış ejderhalar, ikiz canavarlar uyanmış gibi. Ve bir hesaplaşma bekliyorlar.

"Daha iyi," diyor, ben bakarken sikini yumruklayıp uzunluğuna sürüyor. Dudaklarımı yalıyorum çünkü bende bir sorun var. Çünkü karnımdaki o çarpıntı? Bu sinirler ve

Uyarılma. Korku değil. En azından tamamen korku değil. Ona baktığımda hissettiklerimi nasıl hissedebilirim? O beni kaçıran kişi. Beni esir alan kişi.

Bacaklarımı kavıyor, beni yatağın kenarına çekiyor ve sırtüstü düşmeme neden oluyor. Parmakları, aralarına girerken genişçe açtığı kalçalarımın saplanıyor.

"Sana önce hangi deliği alacağımı söylediğimi hatırlıyor musun?" Panik beni harekete geçiriyor ve onun elinden kurtulmaya çalışıyorum, ve neredeyse gülecek, beni alt etmesi çok kolay. Benim iki katım ve çok güçlü. Benden çok daha güçlü.

"Lütfen! Yapamazsınız! Ben hiç..."

"Hiç yapmadığını biliyorum," diyor, bakışları bacaklarımın arasına düşüyor. "Bu işi çok daha ilginç kılıyor." Hızlı, pratik bir hareketle beni yüzüstü çeviriyor. Bir eliyle iki bileğimi tutarken ayaklarım haliya değişiyor. Ona bakmak için boynumu büküyorum. Dizlerimi kendi dizleriyle daha da genişletiyor ve kıcıma tekrar şaplak atıyor.

Ciyaklıyorum. Çok acıtıyor.

Ama sonra parmakları amımın üzerinde geziniyor ve klitorisime sürtündüklerinde donup kalıyorum.

"Sanırım, Blue," diye başlıyor, bakışlarını tekrar kıcıma çevirmeden önce bana bakıyor. "Sanırım fikrimi değiştirdim. Senin için bir erteleme. Bu gece için."

Ne demek istediğinden emin değilim. Beni becermeyecek mi? Sertleşmiş sikine bakınca öyle olmadığını anladım.

"Sanırım," diyor, parmakları hareket ediyor, parmak uçlarımda yükselmemi ve karnımı yatağa bastırmamı sağlıyor. "Bu gece, seninle

sikimi bakire kanıyla ıslat." Bakışlarını benimkilere çeviriyor ve öylece tutuyor.

"Regl oldum," diyorum aptalca, safça bunun beni başıma geleceklerden kurtaracağını düşünerek, bundan kurtulmak istediğimden bile emin olmadan.

"Oh, peki o zaman," diye başlıyor ve neredeyse rahatlama ya da hayal kırıklığıyla nefes veriyorum ama sonra kıkırdıyor ve bir kez daha aşağı bakıyor. Sonra ne yaptığını görmek yerine hissettiğimde nefesim kesiliyor. İpi çekiştirip tamponumu çıkardığında. "Biraz daha kandan ne çıkar?"

Tamponu yere bırakıyor ve bunu kanıtlamak istercesine iki parmağını açıklığımda gezdiriyor ve kan bulaşmış parmaklarını ağzına götürüp yalıyor.

"Aman Tanrım."

Sırıttıyor. "Biraz kandan korkmuyorum, tatlım. Hatta hoşuma bile gidebilir."

"Zeke?" Başladım ama yanlış bir şey söyledim.

Beni sırtüstü döndürüyor, kalçalarımı kavıyor ve bacaklarımı o kadar açıyor ki kopacak sanıyorum. Bana doğru eğiliyor, o kadar yakın ki gözlerinin grisinde gümüş ve gece yarısı lekelerini görebiliyorum. "Bu konuda ne demiştin?"

"Özür dilerim. Ezekiel. Yani

Ezekiel." "Daha iyi."

"Sanmıyorum," diye başlıyorum ama başını eğdiğinde duruyorum ve sonra yaptığı şey beni o kadar şaşırtıyor ki kelimeler boğazımda düğümleniyor çünkü dilini dişlerinin arasına almadan önce klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

Titrek bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatırken çarşaf ları yumrukluyorum çünkü hiç böyle bir şey hissetmemiştim

Daha önce. Hiç kimse bana bunu yapmamıştı. Dilinin yumuşaklığı, yanağındaki pürüzlü kirli sakal, hepsi bilmiyorum, bilmiyorum ve dudaklarını o şişmiş yumrunun üzerine kapatıp emdiğinde, inliyorum ve sırtımı eğiyorum, kendimi yüzüne bastırıyorum çünkü daha fazlasını istiyorum.

Hayır. Daha
fazlasına
ihtiyacım var.

"Oh... Tanrım!"

Başını kaldırıyor. "Henüz gelme tatlım," diyor, doğrulmadan önce bir kez daha sertçe emiyor, dudakları parlıyor, benimle ıslanıyor. Sırıttıyor, sikini bacaklarımın arasına sokacak kadar yaklaşıyor ve tek yapabildiğim onu izlemek ve tüm bu duyguları, kıvrımlarımın arasında uzunluğunu ovalarken hissettiklerimi kontrol altına almaya çalışmak. Ellerimi tutup omuzlarına koyuyor, sonra ben ona bakarken dizlerimi geriye doğru büküyor, vücudunun sıcaklığı benimkine karşı, omuzlarının sert kasları, pazuları. Bir kolunu altıma uzatıp pozisyonumu kendine daha iyi uyacak şekilde ayarlıyor, sanırım ve bakışlarını aramızda kaydırmadan önce bacaklarımı daha da genişletiyor.

Aleti girişime sıcak ve sert bir şekilde bastırıyor.

"Bu acıtacak," diyor ve ben daha sözlerinin anlamını kavrayamadan, kendimi hazırlayamadan içime giriyor.

Ta içime kadar.

Bariyerin kırıldığını hissettiğimde, ani ve keskin bir acıyla haykıriyorum. İnliyor, göğsünün derinliklerinden hayvani bir ses geliyor, sıcaklık içimi kaplıyor.

Kan. Benim bakire kanım.

"Zeke. Oh Tanrım. Zeke. Lütfen. Acıyor." Onun adı dudaklarımda bir nefes. Tırnaklarım omuzlarına batıyor,

Kanını çekip, benim gibi kanını akıtarak.

Nefesi kesik kesik ve hareketsiz duruyor. Yüzüne bakıyorum ve hareketsiz kalmak için ne kadar çaba sarf ettiğini görüyorum. Gözlerime bakıyor, alt dudağını ısıyor ve sadece hırıltı olarak tanımlayabileceğim bir sesle geri çekilip tekrar sokuyor. Beni yukarı çekip ağzını benimkinin üzerine kapatırken haykırıyorum. İnliyor, beni sertçe öpüyor ve tekrar yapıyor, ciğerlerimdeki havayı zorluyor.

"Kahretsin. Mavi. Siktir." Titriyor, bir elinin başparmağını klitorisime götürüyor ve bunu yaptığı anda her şey değişiyor. Her lanet his, beni altına alan bir gelgit dalgası gibi. İçimde hareket ediyor, derin ve sert ve başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor, onu ovuyor. Zevk acıyla birleşiyor, bacaklarımın arası ılık ve ıslak, iniltiler benim, onun değil. Ve boşalacağımı fark ediyorum.

Beni boşaltacak.

Ama sonra sırtarak geri çekiliyor.

İtiraz ediyorum. O biliyordu. Biliyordu amına koyayım.

"Henüz değil. Henüz bunu hak etmiyorsun, değil mi?" Beni ters çeviriyor, yatakta dizlerinin üzerine çöküyor ve kalçalarımı yukarı çekiyor. Bir eliyle saçlarımı kavırıyor ve yüzümü yatağa doğru itiyor, sonra arkamdan sikmeye başlıyor, bir elinin parmakları yine klitorisimde, diğeri kıkımın etine giriyor ve beni iyice ayırıyor ve onu izlemek için döndüğümde, beni sikerken kendini izliyor ve o kadar güzel ki. Böyle çok güzel. Alnında ter parlıyor, dudakları şişmiş ve gözleri, gözleri kararmış. Benimkilerle buluştuklarında, içlerinde bir karanlık var, o kadar doyumsuz, o kadar vahşi bir arzu ki, içimi titretiyor.

"Sen benimsin, Blue," diye inliyor. "Benimsin. Hepsi benim," diyor, sikişı çılgınlığa dönüşüyor, sert, hızlı ve derin ve ben kontrolden çıkıyorum.

"Boşalacağım," diye haykırıyorum, daha önce hiç yaşamadığım kadar büyük bir his ve onu izlerken, güzel yüzünü, alnından sırtıma damlayan teri, bu adamı, esirimi, düşmanımı, boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki, orgazm içimden dalgalar halinde geçerken dünyanın kenarları kararıyor, beni onun yapıyor, beni sadece onun yapıyor. Onun olmak istememi sağlıyor.

Üzerime eğiliyor, vücudu sıcak ve sert bir şekilde sırtıma yapışıyor ve ağzını boynumun kıvrımına kapatıyor. Kıpırdamıyor. Tenime karşı mırıldandığı bir küfür duyuyorum. Nefesi sıcak ve ılık, dili ıslak. Parmakları hassas etime batıyor. Aleti zonkluyor ve içime boşalmanın fişkırdığını hissediyorum ve şu anda onu almaktan başka istediğim bir şey yok. Amım onun sikişinin etrafında titreşiyor, onu sağlıyor, daha fazlası için açgözlü ve boşaldığında, nefes nefese üzerime çöküyor. Uzun, çok uzun bir süre öyle kalıyor, sonra yan dönüyor, bir kolunu ortama doluyor, böylece sırtım onun önüne geliyor ve hâlâ içimde. Beni bu şekilde tutuyor ve ben de beni ona bastıran kolunu kavriyorum, nefes nefese kalıyorum ve titriyorum, az önce aramızda ne olduğunu anlamaya çalışırken vücutlarımızda ter soğuyor.

EZEKIEL

W Mavi'den uzaklaştığımda bir ses çıkarıyor ve bana doğru eğiliyor, karnına sardığım koluma tutunuyor, bu beni şaşırtıyor. Kıpırdamıyorum ve ancak tutuşu gevşediğinde onun içinden çıkıyorum. Kan ve spermler onun ve benim kalçalarımıza dökülüyor, lekeler oluşuyor.

Bir zamanlar tertemiz olan çarşafklar koyu kırmızıya büründü.

Mavi titriyor. Ayağa kalkıp ona bakıyorum. Tasmaına bağlı zinciri alıp onu yatağa bağlıyorum ve battaniyeyi üzerine çekiyorum. Tek kelime etmiyorum. Henüz söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Bu da neydi böyle? Onu almak, domaltmak ve kime ait olduğunu göstermek istiyordum. Onun boşalmasına izin vermek niyetinde değildim. Ve kesinlikle onu öpmek niyetinde değildim. Onu tutmak.

Banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bu da neydi böyle?

Tezgâhın kenarına tutunup aynada kendime bakıyorum. Yüzüm çizik içinde, dudaklarım şişmiş ve kesilmiş. Omuzlarım ve pazularım da hilallerle süslenmiş.

Tırnaklarının bıraktığı ay izleri. Bunu bekliyordum. Onu sertçe aldım. Direncini hissettim ve bariyeri aşp onu kendime aldım.

Benimkini.

Ne oluyor lan?

Yansımamdan uzaklaşıp duşu açmadan önce bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Söz verdiğim gibi yapmalı ve onun kıcını almalıydım. O zaman bana tutunmazdı, eminim. Yine de yapamazdım. Gözlerindeki bakış, kokusu, bakire kanı vaadi, hepsi çok fazlaydı. Karşı konulamazdı.

Ve onu incitmek istemedim. Ne kadar sıkı olursa olsun, kıcını alsaydım onu ikiye bölerdim. Beni oraya götürmeye hazır olması gerekecek çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, onun çözülmesini izlemek istedim. Bana yapışmasını istedim. Beni istemesini.

Beni istemek için.

Sikeyim.

Hiç anlamıyorum.

Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir. Bu bir deyim, değil mi? Sadece onun zevk almasına izin vermenin, onun boşalmasını sağlamanın beni olduğum şeyden daha az yapmayacağını hatırlamam gerekiyor.

Canavar kendi boyunun yarısı kadar bakireyi yağmalıyor.

Parmağımı sikimde ve kalçalarımnda kuruyan kanının üzerinde gezdirip ağzıma götürüyorum. Yalayarak temizliyorum. Hastayım. Biliyorum. Ama o canavarın ben olduğumdan hiç şüphe olmamalı.

Kanalizasyondan akan pembe su onun kanını temizliyor. İçimdeki karanlık şey bu görüntüyü seviyor, tek bir kelime kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor.

Benimkini.

Bir sürü kadınla birlikte oldum ama hiçbirini bakire değildi. İlki hariç. O zamanlar çocuktuk, ikimiz de 16 yaşındaydık. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu gece, ne yaptığımın tamamen farkındaydım.

Bunun bir anlamı yok, diyorum kendime, yüzümü suyun akışına doğru çevirerek. Sadece bedenler. Sadece sikiş. Bakire ya da değil, amcık amcıktır. Hepsi bu. Çok uzun zamandır benim için hepsi bu.

Ama onu öpmek. Sikeyim. Onu öpmek. Beni ısırduğında bile duramadım. Onu öpmeyi bırakamadım ve şimdi bunu düşünmek tekrar istememe neden oluyor.

Duşu kapatıyorum ve bir havlu alıp yüzümdeki ve saçımdaki suyu siliyorum. Ayna buğulandığı için kendime bakmama gerek kalmıyor. Havluyu kalçalarımın üzerinden aşağı doğru sardıktan sonra yatak odasına döndüğümde Blue'yu yatakta otururken buluyorum. Dizlerine sarılıyor ve battaniye sıkı sıkıya sarılmış olmasına rağmen titriyor. Saçları dağınık, dudakları şişmiş, gözleri biraz kaybolmuş. Çok suçlayıcı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, içimde bir şeyleri büküyor. Ona iyi olup olmadığını sormak üzereydim ki ceketimin cebinden cep telefonum çaldı ve odayı geçip telefonu aldım. Jericho'nun aradığını görünce cevap verdim.

"Evet," diyorum. Odadan çıkarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Neredesin?"

"Evdeyim."

"Kız mı?"

"Burada da. Nerede olabilir?" "Biz geliyoruz."

"Neden?"

"Bazı sorulara cevap vermesi
gerekiyor." "Hangi sorular?"

"Oraya vardığımızda sana
söylerim." "Yarım saate ihtiyacım
var."

"Neden?"

"Çünkü."

"İyi."

Bugünlerde kardeşimle konuşmalarımız bu şekilde
geçiyor.

Bağlantıyı kesiyorum ve koridordan geçerek Cynthia'nın
Jericho'nun gönderdiği bazı eşyalarımı yerleştirdiği yatak
odasına gidiyorum. Bir kot pantolon, hafif bir V yaka kazak,
çoraplar ve ayakkabılar giydim. Saçlarımı tarıyorum ve
ellerimi burnuma götürüyorum. Kokusu orada kalıyor. Zayıf
ama orada. En azından hayal etmediğimi düşünüyorum.

Tanrım. Benim neyim var böyle?

Bu odada bir küvet var. Onu yıkayacağım. İyi
olduğundan emin ol. Blue'nun odasındaki banyoda sadece
duş kabini var. Küveti çalıştırıyorum, sıcaklığı test
ediyorum ve fişi takıyorum. Küvetin içi dolunca koridora
çıkıyorum ve Blue'nun yerde parçalanmış kıyafetlerini, yan
yatmış bez çantasını görüyorum. Çantayı, iç çamaşırlarını
ve mahvolmuş elbisesini alıyorum. Bunu yaparken cebinden
bir şey düştü. Durup baktım. Birbirine bantlanmış bir tomar
para.

Ne oluyor lan? Almak için eğildim, lastik bandı çıkardım.
Hızlı bir bakışta, burada bir binlik, belki de iki binlik daha
var.

Az önceki suçluluk duygusu buharlaşıyor. Blue'nun kıpırdamadığı yatak odasına giriyorum. Kabul, yapamaz. Ama kaçmaya çalışırsan böyle olur.

"Bu da ne böyle?" Parayı kaldırarak sordum. Paraya bakıyor, ağzı açık kalıyor.

"Bunu nereden buldun, Blue?"

"Gerçekten üşüyorum. Ve tuvaleti kullanmam gerekiyor," diyor, meydan okur gibi görünmeye çalışıyor ama alt dudağının nasıl titrediğini, gözlerinin nasıl dolduğunu, etraflarındaki derinin çoktan pembeleştiğini görüyorum. O benim merhametimde. Anlayabileceğinden çok daha fazla benim. Onu böyle görünce içimdeki o burkulma geri geldi.

Çaresiz.

Savunmasız.

Yıllar içinde dönüştüğüm adam soğuk, sefil bir şey, bir canavar. Belki de içimdeki son insan kırıntısı, hissedilen herhangi bir şey, ama onu böyle görmek beni yumuşatıyor. İç çekerek, tasmaındaki zinciri çıkarmak için uzanıyorum. Bunu yaptığımda kaçmasını bekliyorum ama kaçmıyor. Bana bakmaya devam ediyor. İzin mi bekliyor?

"Diğer odada senin için banyo yapıyorum. Gel." Elimi uzattım.

Kımıldamıyor.

"Gel Mavi. Senin için daha rahat olur." "Neden?"

"Neden ne?"

"Bir şeyin benim için daha rahat olması neden umurunda olsun ki?"

"Gerçekten mi?" Elimi saçlarımla arasından geçiriyorum.
"Hiçbir fikrim yok ama var."

Beni inceliyor ve ben ona bakmadığımı fark ediyorum. Bunun yerine, bir sandalyenin koluna örtülmüş örtüyü toplayıp ona doğru uzatıyorum. Ayağa kalkıyor ve uyluklarında kurumuş olan kanı görüyorum. Battaniyenin içine giriyor ve ben de onu omuzlarına sarıyorum. Onu yandaki odaya götürürken titriyor ve banyoya ulaştığımızda küvetin yarısı dolu. Ayağa kalkıp ona elimi uzatmadan önce suyu tekrar test etmek için kenarına oturuyorum.

Görmezden geliyor ve battaniyeyi atarak kendi başına içeri giriyor, sırtı bana dönük. Kışında hâlâ elimin izi var. Oturduğunda tıslamasını ve kalçalarındaki kanı ovarken suyun pembeleşmesini izlemeyi özlemiyorum.

Onu böyle görmek mi? Ben tam olarak onun beni suçladığı götün tekiyim.

"Daha nazik olmalıydım. Seni incittim. Seni incitmek istemedim."

"Evet, yaptın. Beni cezalandırmak, kontrolün sende olduğunu göstermek istedin ve bunu yaptın. En azından bu konuda dürüst ol."

"Bu..." Sözümü yarıda kesip bırakıyorum. Kendime benden sır sakladığını hatırlatıyorum. Beni aptal yerine koyduğunu. "Para nereden geliyor?"

"Daire. Biri zorla girerse diye diğerlerinden ayrı tuttum. Asla tüm yumurtalarını tek bir sepete koyma." Arkamdan yüzünü sildiğini görüyorum. Ağlıyordu. Yine ağlıyor.

"Restoranda neden koştun?" Çünkü onun koşmasıyla ilgili hissettiklerim hoşuma gitmedi. Çünkü bir şekilde, belki de

düşündüm, şey, siktir. Ne düşündüğümü kim bilebilir ki? Beynim bozuldu ve konu Blue olunca hiçbir şey anlamıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, başını sallıyor, sonra geri dönüyor, vücut yıkama şişesini alıyor ve kendini yıkamak için ellerine biraz sıkıyor. Tek kelimeyle yenilmiş görünüyor.

İstediğim bu değil.

Küvetin kenarına oturmak için odayı geçiyorum ve vücut yıkayıcısını alıyorum. Sadece bir an direniyor ama sonra vazgeçiyor. Ellerime biraz döküyorum ve onu yıkamaya başlıyorum, ona özen gösteriyorum, ellerimin altındaki yumuşak, savunmasız etini hissediyorum.

Onu yıkamayı bitirdiğimde sessizliğini koruyor. Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattığımda bana bakıyor ve küvetten çıkmasına yardım etmeme izin vererek elimi tutuyor. Onu bir havluya sarmadan ve yüzünü bana çevirip ona sarılmadan önce su cildinin üzerinden akıyor.

"Bana neden kaçtığını söyle."

"Denemememi mi bekliyorsun? Sadece senin kuklan olmamı, ne dersen yapmamı mı?"

"Bir anlaşmamız var."

"Senin bir anlaşman var. Başka seçeneğim yok." "Sana söyledim-"

"Bana neler yapabileceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye tersliyor. "Boynumu bükebileceğinin ve bu çabanın seni terletmeyeceğinin farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Sonra da cesedimi buralarda bir yere atabilirsin, o kadar geniş ki gömmene bile gerek yok. Kim beni aramaya gelir ki? Hiç kimse. Hiç kimse.

bilirdi. Kimsenin umurunda olmazdı. Bir kişi umursar. Ama aramaya gelemmez, değil mi? Ve bana başka bir şey söyle. Diyelim ki bu oldu..." Duyguları onu bocalatıyor.

"Olmayacak."

"Diyelim ki öyle. Ona ne olacak? Zaten çok şey kaybetmiş olan kız kardeşime ne olacak?" diye soruyor ve öfkeyle sildiği gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Bakımı için ödenen çekler gelmeyi bıraktığında Wren'e ne olacak? Ona ne yapacaklarını sanıyorsun? Kalplerindeki iyilikten dolayı onu orada mı tutacaklar? Bu dünyada işler böyle yürümüyor, Zeke."

"O noktaya gelmeyecek."

"Hiç devlet tarafından işletilen bir tesis gördünüz mü? Orada neler olduğunu biliyor musunuz? Özellikle de onlar için ayağa kalkacak kimsesi olmayanlara. Onlara bakacak ve onları önemseyecek kimse yok."

"Kendini heyecanlandırıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum. Sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum." Tutuşumdan kurtuldu. "Eğer kaçmaya çalıştığım için kızdıysan, senin için çok kötü." Çenesini inatla kapatıyor. "Şansım olsa yine yapardım!"

"İşte orada, benim küçük mahkûmum."

"Ben senin değilim." Beni itip geçmeye çalışıyor.

Kolunu yakaladım. "Oh, ama öylesin. Sen benimsin ve eğer bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan-"

"Ne? Ne yapacaksın, Zeke? Bana şaplak mı atacaksın?"

Gözlerimi kısıyorum, yüz hatlarını inceliyorum, o kadar çok kötülük görmüş ama yine de kendi tarzlarında çok masum kalmayı başaran o cerulean gözleri. Çok naif.

Ama saflık bir kızı öldürebilir. Bunu bilmiyor mu?

"Bana ihtiyacın var, Blue. Fark ettiğinden daha fazla."

"Bırakın gideyim."

"Ve hayır, seni cezalandırmak için şaplak atmam. Bundan çok hoşlanıyorsun."

"Siktir git."

"Bunu da çok seviyorsun," diyorum gülümsemeye çalışarak. İnkâr etmesini bekliyorum. Kendimi onun için hazırlıyorum, ama o sadece pembeleşiyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ben de çok seviyorum." Onu duvara doğru yürütüyorum ve kafesliyorum. "Çok hoşuma gidiyor, Mavi." Dudaklarını öpüyorum ve az önceki içimdeki burkulma başka bir şeye dönüşüyor. Kanatları olan bir şeye. Arayan, yaralı gözlerine bakmak için geri çekiliyorum. "Bir anlaşmamız var, sen ve ben. Sözümden dönmem. Seni koruyacağım. Seni babandan ve sana zarar vermeye çalışan herkesten koruyacağım. Yemin ederim. Anladın mı?"

"Zeke-"

"Karşılığında bana spor çantamı geri vereceksin ve o küçük bilgisayarında ailemi ya da beni tehlikeye atacak başka şeyler olmadığından emin olduktan sonra, sonraki adımlara bakacağız."

"Hayır. Sonraki adımlara bakmayacağız. Sonraki adımlar, başka bir şey olmadığını anladığında beni bırakman anlamına geliyor."

"Nasıl gitmene izin vereyim? Beş parasız mı? Ne yapacaksın? Wren'i alıp ne yapacaksın? Arabanı apartmanın otoparkında gördüm. En azından plakasına bakılırsa senin olduğuna eminim. Çalışıyor mu?"

"Sorun değil."

"Paranız yok. Ulaşım aracınız yok."

"Biraz param var."

"İki bin dolar yetmez. Eğer Wren'e ihtiyacı olan yardımı vermek istiyorsanız olmaz."

"O zaman ne öneriyorsun?"

"Sen benimle kal. Sana söyleneni yap. Bunu biz hallederiz. Her şeyi çözeceğiz. Sadece kendin için değil, Wren için de yardımına ihtiyacın var. Wren'e iyi bakıldığından emin olacağım."

Ağzını açıyor, tekrar kapatıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade var. "Bunu neden yaptın?" diye soruyor sonunda. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Yüzünü inceliyorum, gözlerini arıyorum. Buna nasıl cevap vereceğim? "Çünkü senden önce başkasına yardım edemedim." Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Dişlerimi sıkıyorum ve göğsümün sıkışmasının acısını yutuyorum. Bunu ona söylüyor muyum? Söylüyor muyum? "Ve o öldü," kelimelerinin ağzımdan çıktığını duyuyorum ve ben de onun görüldüğü kadar afallamış hissediyorum.

Mavi'nin gözleri kuyu gibi doluyor.

"Ama bana güvenmek zorundasın, Blue. Bu gece yaptığın şeyi yapamazsın. Güvende değilsin. Her şeyi bilmiyorsun."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bana güvenmek zorundasınız. Ve eğer bana güvenmiyorsan, o zaman eğer yutkunmanı kolaylaştıracaksa, amaçlarımın bencilce olduğuna güven. Sana yardım ederek kendi suçluluğumu hafifletiyorum. Bunu kefaretim olarak düşün."

"Anlamıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Sadece kabul etmek ve onaylamak zorundasın." "Bu da ne demek? Her şeyi bilmediğim mi?" "Baban şartlı tahliye oldu. En kısa zamanda hapisten çıkacak.

iki hafta."

MAVİ

"W şapka?" Sanki biri bana yandan çarpmış gibi. Ağzım açık kalıyor, kulaklarımda o çınlama başlıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum. Kendimi kontrol etmem gerekiyor. Yapamam.

benim büyülerimden birine
sahip olmak, şimdi değil.

"Şartlı tahliye oldu."

"Nasıl? Bu mümkün değil. Neredeyse hiç hapis yatmadı.

O-"

"Şşş." Zeke kollarımı tutuyor. "Pennsylvania eyaletini terk edemez. En azından izin almadan ya da şartlı tahliyesini ihlal etmeden. Burada güvende olmalısın."

"Ama ben değilim. Wren değil." Ona bakıyorum. "Yalan mı söylüyorsun? Kabul edeyim diye mi? Çünkü yine de kabul edeceğim. Fazla seçeneğim yok. Hatta hiç seçeneğim yok."

Başını sallar. "Yalan söylemiyorum, Mavi. Giyin hadi. Kardeşim ve Robbie buraya geliyorlar. Görünüşe göre bazı soruları var."

"Hangi sorular?"

"Emin değilim."

"Zeke? Yukarıda mısın?" Evin içinde bir yerlerden gelen derin bir erkek sesi beni irkiltiyor.

"Bir saniye içinde aşağıda olacağım," diye sesleniyor Zeke, gri gözleri üzerimde. "Birkaç dakikanı ayır. Giyin ve aşağı gel."

"Bunların hepsi çok kötü." Ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Dışarı çıkıyor. Güçlü bağlantıları olduğu konusunda beni uyarmıştı. Çıkmasına yardım etmiş olmalılar.

"Kimse sana ya da Wren'e yaklaşmayacak, Mavi. Giyin hadi. Aşağıya gel."

"Telefonumu geri alabilir miyim?" Ona sordum. "Neden?"

"Merak etme, Uber falan çağırmayacağım. Sadece Rudy'yi arayıp Wren'in iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Kimsenin onu görmek için içeri giremeyeceğini bildiğinden emin ol." Gözleri kısıldı. Bana güvenmiyor. Anlıyorum. Ben de kendime güvenmezdim. Ama beni bu durumdan kurtarması, bizi güvende tutması için ona güvenebilir miyim? "Sana güvenmeye başlamamı istiyorsun. Sen de bana güvenmeye başlamalısın. Telefonumu sadece kız kardeşimle iletişim kurabilmek için istiyorum."

"Bunu düşüneceğim. Giyin hadi."

İç çekerek başımı sallıyorum ve o da kapıyı arkasından kapatarak gidiyor. Düşünmek için bir dakika ayırdım.

Babam hapisten çıkıyor. Zeke eyalet sınırlarını geçmesine izin verilmediği konusunda haklı ama bu onu durdurmayacak. Eğer bu ölüm kalım meselesi değilse, çünkü o dosyaları isteyen adam onu öldürecek. Bunu biliyorum.

Bunun üzerine aceleyle banyodan çıkıp yatak odama döndüm. Komodinin üzerinde bir tomar para vardı. Gerçi şu

anda endişelendiğim şey bu değil. Mahvolmuş elbise yatağın üzerindeydi. Kapıyı arkamdan kapattım ve onu alıp

Ceplerimi kontrol ettim ve hiç u anki kadar rahatlamamıştıım. Çünkü orada, cebin içinde gevşek bir ipe takılmış flaş bellek vardı.

Düşmedi. Zeke'in bundan haberi yok.

Bu benim yedek planım. Öyle olmak zorunda. Zeke'in niyetine güveniyorum. Bana yardım edeceğine inanıyorum ve eğer bu sadece kendi suçluluk duygusunu hafifletmek içinse, öyle olsun. Bana bunu söylediğinde gözlerinin nasıl karardığını gördüm. Bana yardım ederek, geçmişteki bir günahının kefarecini ödemeyi umuyor. Birinin hayatına mal olan bir başarısızlık. İçimden bir ses bunun Zoe'yle ilgili olduğunu söylüyor, her kimse artık. Onu sorduğumda nasıl davrandığını hatırlıyorum. Kardeşinin ona ne dediğini hatırlıyorum. Belki de ona onu hatırlatıyorumdur. Kız arkadaşı falan mıydı?

Başımı sallıyorum. Bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Bana yardım etmesi beni önemsemiği anlamına gelmez, peki ya sikişmek? Bu onun için sadece bir bonus.

Umursamasını istediğimden falan değil. Yine de onda bir şeyler var. Bilmiyorum. Belki de sadece ne kadar büyük olduğundandır. Ne kadar güçlü. Ne kadar kontrollü olduğu. Belki de sadece yakınlaştığımız içindir. O benim ilkim ve duygularım birbirine karıştı. Bozuk beynim hiçbir şeyden bir şey çıkarmaya alışıyor. Restoranda benim için biftek kesmesi ya da elimin iyileşip iyileşmediğini kontrol etmesi gibi.

Hepsi kafa karıştırıcı.

Hayır. Başımı sallıyorum. Bunu duygularımın yüksek olmasına bağlıyorum. Aptal olamam, her ne kadar bir seviyede onun korumasına sahip olmanın rahatlatıcı olduğunu kabul etsem de. Neden burada olduğumu hatırlamam gerek. Bana sadakati yok.

tam tersi. Ona şantaj yapmaya çalıştım. O beni tanımıyor. Ben onun için bir hiçim.

Niyeti ne kadar iyi olursa olsun, babamın ne tür insanlarla uğraştığını bilmiyordu. On altı yaşında bir kızın kafasına silah dayayacak türden. Ellerine fırsat geçse tetiği çekecek türden. Ben bunu biliyorum. Ben de oradaydım. Başrolü oynadım.

Bu flash bellekte ne olduğunu bilmiyorum. Birkaç dosyadan fazlasına erişemedim. Daha fazlasını bilmek bile istemiyorum. Ama Wren ve benim güvende olmamızın tek yolu onu isteyene geri vermekse, o zaman bunu yapacağım.

Çabucak giyiniyorum, yıpranmış ama sevdiğim kot pantolonumu ve kazağımı giyiyorum. Evimden ayakkabı da almalıydım ama ayaklarımı ödünç aldığım babetlere geçiriyorum. Flaş belleği kotumun cebine gömüyorum ve koridora çıkıp merdivenlerden aşağı inmeden önce görünmediğinden emin oluyorum. Açık kapısından ışık sızan çalışma odasından gelen erkek seslerini şimdiden duyabiliyorum. Oraya doğru ilerlerken kalbim hızla atıyor.

O bilgisayarda bulabilecekleri hiçbir şey yok. Bulacak bir şey yok. Bana ne soracaklarını bilmiyorum ama güvende olmalıyım. Ve onlar gittikten sonra, Zeke'den bir şey daha isteyeceğim. Wren'i ve belki Rudy'yi de götürmek için. Onları buraya getirmek için mi? Hayır, bu çok zor. Ona ihtiyacım olursa bizi çıkarabileceğim bir yerde ihtiyacım var. Bu ev bir kale.

Derin bir nefes alarak çalışma odasına giriyorum. Üç çift göz bana dönüyor, içeri girdiğim anda konuşmalar aniden kesiliyor.

Zeke masaya yaslanmış viski içiyor. Geçen günden tanıdığım kardeşi Jericho, kolunu şöminenin şöminesine dayamış duruyor. Onun da elinde bir bardak viski var. Tanımadığım bir adam kucağında dizüstü bilgisayarımı kanepede oturuyor, silahı Ziploc'un içinde sehpanın üzerinde, bir şişe viski ve boş bir bardağın yanında. Şöminede bir ateş yanıyor. Soğuk bir gece değil ama odunların çıtırtısını duymak rahatlatıcı.

Boğazımı temizliyorum.

"İçeri gel, Mavi," dedi Zeke bana.

Onun yanında durmaya gidiyorum. İçkisini bırakıyor ve beni diğerlerine doğru götürmek için bir elini enseme doluyor.

"**O**tur," dedi Zeke. "Jericho, Robbie, bu Blue. Blue, kardeşim, Jericho ve Robbie."

Başımı salladım, terli ellerimi kotuma sildim.

"Rahatla," diye fısıldıyor. Masaya doğru yürüyor ve viskisini alıyor, ben izlerken bir yudum alıyor, sonra bana uzatıyor. İlaçlı olmadığını bildiğimden emin olmak istiyor. Alıyorum, her ne kadar sevmesem de, özellikle de geçen geceden sonra, ve bir yudum içiyorum. Haklı, rahatlamam gerek. Hiçbir şey bilmiyorlar. Ben neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

"Dizüstü bilgisayarını nereden aldın?" Jericho soruyor.

Zeke, "Sana zaten söyledim, babasınındı," diyor.

Kardeşinin farklı renklerdeki gözleri zihnimi okumaya çalışır gibi bana odaklanmış durumda. "Bunu ondan duymak isterim," diyor kardeşine doğru hızlı bir bakış atarak.

Aralarındaki dinamiği merak ediyorum. Sanırım Jericho daha büyük ama yaşları yakın. İlişkileri nasıl? Onları birlikte gördüğüm iki seferde gergin görünüyorlardı. Aralarında çözülmemiş bir geçmiş var.

"O babamın," diye
tekrarladım. "Peki ya
silah?"

"Babamın." Burnumu kaşıyorum ve gözlerini kısıan Zeke'e bakıyorum.

"Bu çok tuhaf," diyor Jericho.

Zeke kollarını kavuşturup kardeşinin yanında şömineye yaslanıyor.

"Nasıl yani?" Ben soruyorum.

"Nasıl yani, Robbie?" Jericho taklit eder.

"Sorduğun için teşekkürler," diyor Robbie. Bu onlar için bir oyun mu? Robbie dizüstü bilgisayara bir şeyler yazmaya devam ediyor, bu yüzden bakışlarını benimkilere yöneltmesi biraz zaman alıyor. "Yeterince komik, Imperium Valens Invictum'a kayıtlı. New Orleans bölümü."

Kafam karıştı. Imperium Valens Invictum. "Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Bakışlarımı adamdan Zeke'e kaydırarak soruyorum.

"IVI. Toplum" diyor.

Cemiyet, onun gizli cemiyeti gibi. Kedi Evi'nde ve o yüksek duvarların ardında her ne yapıyorlarsa onlarda olduğu gibi.

"Bu hiç mantıklı değil. Nereden biliyorsun ki?
Seri numarası silinmiş."

"Yeterince iyi değil," diyor Robbie.

"Yani baban Cemiyet üyesi değilse, ki olmadığından oldukça eminim, yalan söylüyorsun," diyor Jericho, suçlaması açık ve net. Benden hoşlanmıyor.

Boğazım kuruyor, midem düğümleniyor ve yüzünde taş kesilmiş Zeke'e bakıyorum.

"Açıkla kendini," diyor Jericho.

"Silahı nereden buldun, Blue?" Zeke sorar. "I-"

Zeke odayı o kadar hızlı geçiyor ki nefesim kesiliyor ve sandalyede olabildiğince geriye yaslanıyorum. Bir avuç saçımı kavırıyor ve başımı geriye doğru çekiyor. İki elimle kolunu kavırıyorum.

"Bir anlaşma yaptık, sen ve ben. Beş dakika önce değil. Yalanlarınla işim bitti. Ya şimdi doğruyu söylersin ya da bu iş biter."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu benim korumamı kaybettiğin anlamına geliyor. Kız kardeşin benim korumamı kaybediyor."

"Bunu yapamazsın."

"Hayır mı? Sana yukarıda beni aptal yerine koyma konusunda ne demiştin?"

"Ben değilim. Yemin ederim. Bırak beni. Canımı yakıyorsun."

Bana bakıyor. Koltuğumdan yarı kalkmış, kafa derimdeki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. Beni bırakıyor ama uzaklaşmıyor.

Kafa derimi ovuyorum ve Jericho'nun bizi nasıl izlediğini görüyorum. Kardeşiyle aramızda neler olduğunu bilmek istediğini hissediyorum. Sevişmemizden hoşlanmayacağını hissediyorum.

"Babamın olduğunu sana hiç söylemedim," diyorum Zeke'e. "Sen varsaydın ve bana sorduğunda ben sadece-"

"Sadece yalan söyledin. Bunu da oldukça rahat bir şekilde yapıyorsun."

Başımı sallıyorum, kucağıma bakıyorum, düşünmeye çalışıyorum. Gözlerimi siliyorum çünkü her şey daha da kötüye gidiyor ve içimden bir ses daha yeni başladığımızı söylüyor.

"Kimin silahı bu?" Jericho sorar.

Jericho kızgın ve şaşkınmamış gibi görünüyor. Zeke'de ise daha fazlası var. Sadece öfke değil.

"Bilmiyorum," diyorum, sesim her zamankinden daha kırılgan çıkıyor. En azından cevabım doğru. "İçebilir miyim?" Viskiye işaret ediyorum ve Zeke başını sallıyor, ben de alıp bir yudum içiyorum. Ellerimle bir şeyler yapmak için viskiyi tutuyorum.

"Devam edin," diyor Zeke.

Onlara bakıyorum ve boyumu çoktan aştığımı biliyorum. Bu dünya, ben buraya ait değilim. Bu adamlar tehlikeli. Çok tehlikeli.

"Blue, son şansın."

Başımı salladım. "Babam tutuklandıktan sonra oradan ayrıldım. Annemin arabasını aldım ve Wren'le birlikte ayrıldık. Acelem vardı, korkmuştum ve enine boyuna düşünmemiştim. Hiç param yoktu. On altı yaşındaydım. Ve Wren, yani ablam gitmişti. Bize her zaman iyi bakardı ve benim tanıdığım Wren gitmişti." Bardağı dudaklarıma götürürken ellerim titriyor ve boğazımdaki yumruyu yutmak için kendimi zorluyorum. "Annemin çek defterini nereye sakladığını biliyordum ve çok para yoktu ama biraz vardı, ben de almak için eve geri döndüm. Geç bir saattir ve orada kimsenin olmaması gerekiyordu ama biri vardı." O geceyi hatırlarken sesim titriyor. Neredeyse ne olduğunu.

"İki adam."

"Kimdi onlar?" Zeke soruyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Kendilerini tanıtmak için zaman ayırmadılar," diyorum, sıradan olmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Ev paramparça olmuştu. Şaşırmıştım. İçeri girdiğimde, yani, orada öylece durdum ve ilk başta beni görmese de o da oradaydı. Daha hızlı olsaydım belki kaçabilirdim. Ama sonra yatak odasından başka bir adam çıktı. Beni hemen gördü. Ve bir şeyler söyledi, ne olduğunu bilmiyorum. O zaman koşmaya çalıştım ama çok yavaşım. İlk adam beni yakaladı ve diğeri bana nerede olduğunu sorarken beni tuttu."

"Ne neredeydi?" Jericho sorar.

Dizüstü bilgisayarını gösteriyorum. "Babamın onun için bir şey bıraktığını ama olması gereken yerde olmadığını söyledi. O kadarını biliyordum. Onu çoktan almıştım. Ona nerede olduğunu söyleyemezdim yoksa Wren'i bulurlardı. Ona istediği cevabı vermediğimde, sıkıldı ya da öyle bir şey yaptı. Geç kalmış gibi saatine baktı. Sonra diğerine benimle ilgilenmesini söyledi ve gitti. Ve sonra o, geride kalan..." Aman Tanrım. Bu bölüm. Bir sonraki bölüm. Sakladığım başka bir sır, Wren'e olanlar gibi. Babamın onu dövmeden önce ona yaptıkları gibi.

"Mavi mi?" Zeke bu kez daha nazıkçe söylüyor. "O ne yaptı?"

Yukarı bakmıyorum. Gözlerimi bardağın içindeki kehribar renkli sıvıdan ayırmıyorum. "Sırttı ve bu hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi. Beni yatak odasına götürdü ve yatağa fırlattı ve... Bana vurdu. Tokat attı ve ben sersemledim. Vurmasına gerek yoktu. Benden çok daha büyüktü ve çok güçlüydü." Titrek bir nefes alıyorum ve çevremde Zeke'in ellerinin nasıl kenetlendiğini, vücudunun nasıl kaskatı kesildiğini görüyorum. "Sanırım o

Dizüstü bilgisayarı bulamadığı için hazır oradayken başka bir şey almaya karar verdi. Beni tehdit etmek için silahını çıkarmıştı ve bir kenara koydu. Sonra... Elini içeri soktuğunda..." Yüce İsa. Onlardan uzağa bakıyorum. Hepsinden. Titrek bir nefes alıp tekrar başlıyorum. "Bana ne yapacağını söyledi ve yapacağını görebiliyordum. O..." Sesim çok kısık, çok titrek. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştım. "Pantolonumu çıkardı ve elini içeri soktuğunda düşünmedim bile. Sadece silahı kaptım. Tam oradaydı, tuttum ve nasıl ateş aldığını bile bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Tanrım." Zeke ellerini ceplerine soktu. "Onu sen mi öldürdün?" Jericho sorar.

"İlk başta bilmiyordum. Belki diye düşündüm. Üzerimde çok ağırdı ve onu çıkarmak çok uzun sürdü ama sonra bir ses çıkardı ve sanırım sadece omzuna ya da başka bir yerine vurmuştum. Bilmiyorum. Çok kan vardı ama uyanmasını beklemedim. Almaya geldiğim çek defterini aldım ve koştum. Motele varana kadar silahı hala elimde tuttuğumu bile fark etmedim."

Yüzümü ovuyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum. Onun üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu hâlâ hatırlıyorum. Elini hâlâ külotumun içinde hissedebiliyorum.

"Neye benziyordu?" Jericho soruyor, sesindeki gerginliğin bir kısmı gitmiş.

Başımı sallıyorum. Hatırlamak istemiyorum. "Sarı saçlı. Gerçekten açık renk, gözleri gibi. İri de. Boynunda bir dövme vardı. İşte." Kulağımın arkasını, boynumun yan tarafını gösteriyorum. "Üzerinde artı işareti gibi bir şey olan bir O."

Zeke ve Jericho bakiştılar.

Jericho masadan bir kâğıt ve kalem almak için ayağa kalkarak, "Çiz onu," diyor.

"Tamam. Sanırım buna benzer bir şeydi. Hatırlıyorum çünkü tanıdık geliyordu ama neden olduğundan emin değilim."

Sembolü çiziyorum. Jericho ona bakıyor, belli ki ne olduğunu bilmiyor. Dizüstü bilgisayarı olan adam konuşuyor.

"Buna koda denir."

"Bu da ne?" Jericho sorar.

"Müzik sayfasındaki gibi mi?" Bunu neden tanıdık bulduğumu fark ederek soruyorum. "Okulda müzik dersleri aldım. Zorunlu bir şeydi. Muhtemelen bu yüzden tanıdım. Ama ne anlama geldiğini hatırlamıyorum."

"Finale," diye tamamlıyor adam, hâlâ dizüstü bilgisayarıyla meşgul.

"Müzik eğitimi aldığını bilmiyordum," diyor Zeke ona. "Ben pek çok ilgi alanı olan bir adamım," der gülümseyerek. "Peki ya diğer adam?" Zeke sorar.

Başımı salladım. "Yüzünü göremedim. Sadece sesini duydum. Üzerinde uzun bir palto ve şapka vardı. Yine de bir şey vardı. Emin değilim, karanlıktı ama sanırım sadece bir eli vardı."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Ceketi, sağ elinin olması gereken yere tutturulmuştu."

Kardeşler arasında başka bir bakış alışverişi olur.

"Babamın boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyorum. Bu sefer yaptığı şey, çaldığı şeyi çalmak, onun her zamanki işi değildi. Küçük çaplı bir işti ve bu iş ona büyük ikramiye olacaktı. Ama kimin için çalışıyorsa ondan da korktuğunu biliyorum."

Robbie dizüstü bilgisayarını çevirir. "Bir zamanlar bu bilgisayarda bir sürü dosya vardı. Görünüşe göre harici bir sürücüye taşınmışlar."

Kalbim yerinden fırlayacak. Bunu nereden biliyor?

"Gömülü bir dosyada bulunanlardan bazılarını geri getirebildim ama daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Harici diskin nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Evet. Cebimde. Yine de bunu söylemiyorum. Ellerimin üzerine oturup titremelerini engellemeye çalışıyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım babam onları taşımış." Burnumu kaşımak için omzuma yaslıyorum. Kafamı kaldırdığımda Zeke'in gözlerinin dikkatle beni izlediğini görüyorum. Biraz daralıyorlar.

"Sanırım Mavi yoruldu," diyor aniden, mantodan uzaklaşarak.

Ayağa kalktım, başımı salladım, buradan gittiğim için minnettarım.

Jericho bizi izliyor, sessiz ama gözlemci, hiçbir şeyi kaçırmıyor.

Zeke masaya doğru yürüyor ve çekmecenin içinden bir şey alıyor. Bana doğru geliyor ve onun benim telefonum olduğunu görüyorum.

"Kod 84651. Kız kardeşini kontrol et ve sonra yatağına git, anladın mı? Bunu sana verdiğime pişman etme beni."

Telefonu alıp ona bakıyorum, yine minnettarım. "Yapmayacağım. Söz veriyorum.

Teşekkür ederim."

Başını sallıyor.

Yanağımın içini ısıriyorum ve omzunun üzerinden diğerlerine bakıyorum, sonra odadan çıkıyorum.

"O kızla ne halt ediyorsun kardeşim?" Kapı arkamdan kapanmadan önce Jericho'nun sorduğunu duyuyorum.

EZEKIEL

"onu beceriyor musun?"

A Yavaşça kardeşimin yüzüne dönüyorum.

Jericho ayağa kalktı. Birbirimize doğru adım atarken derin bir nefes alıyor. "Sen mi?"

Robbie ıslık çalar gibi bir ses çıkarıyor ve klavyeye vurmaya devam ederken kaşlarının havaya kalktığını görüyorum.

Jericho'ya "Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedim.

"Biraz genç, değil mi?"

"Hatırlat bana. Karnına bir bebek koyduğunuzda Isabelle kaç yaşındaydı?"

Gözlerini kısar. Gerçekler bazen eğlenceli olmuyor. "Bunun dışında, elinde seni hapse attıracak şeyler var. Sana şantaj yaptı, unuttuysan söyleyeyim, bu şekilde tanıştınız. Kayıp dosyalar konusunda da yalan söylediğine bahse girerim."

Tüm bu konularda haklı. Harici diskin nerede olduğunu bilmediğini söylerken burnunu omzuna nasıl kaşıdığını kaçırmadım. Ama bunu kardeşime söyleyecek değilim.

"Blue'yu becerip beceremememin konuyla ilgisi yok."
Ona doğru bir adım attım.

Benimle buluşmak için bir tane alıyor. "Farklı düşünmek için yalvarıyorum."

"Seks hayatımın senin için nasıl bir önemi olduğunu açıkla bana kardeşim."

"Başını belaya sokacaksa bir önemi var. Kararların bulanık, Zeke. Bunu görüyorum. Eminim Robbie de bunu görüyordur."

"Whoa, whoa, beni kardeş rekabetinizden uzak tutun."

"Bu lanet olası bir kardeş rekabeti değil. Kardeşimin kafasını kışından çıkarması gerekiyor," diyor Jericho Robbie'ye ya da bana, emin değilim. Orada durup uzun bir süre beni inceliyor. "Ona yardım etmek Zoe'yi geri getirmeyecek," diyor, sesi biraz daha yumuşak.

"Neden yaptığım her şey Zoe'yle ilgili?"

"Bu onunla ilgili değil mi? Zoe'yi kurtaramadığın için Blue'yu kurtarman bir tür kefaret değil mi? Ve bu arada, bu senin işin değildi. Onun ölümü de senin hatan değildi. Babamızın hatasıydı. Bu hikâyenin sonu."

Bir dakika ara veriyorum. Duygu kabarmasını kontrol altına almak için buna ihtiyacım var. Kendimi toparladıktan sonra konuşuyorum. "Mavi Zoe değil. Hikâyenin sonu," diyorum, sesim kısık. "Eğer onu becermek istiyorsam, beceririm. Açıkçası, bu seni hiç ilgilendirmez. Bu da hikâyenin sonu."

"O bir bela. Sana söylüyorum-"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu biliyor musun?" diye soruyor, kaşları o kadar yüksek ki saç çizgisinde kayboluyor.

"Çocuklar, çocuklar, oturun. Şuna bir bakın." Robbie dizüstü bilgisayarını çevirdi ve Jericho'yla ikimiz de baktık.

"Bu

Wyatt Hoxton."

Jericho yerine oturuyor ve ben de Robbie'nin kucagındaki dizüstü bilgisayara bakmak için kanepenin arkasına doğru yürüyorum.

"Wyatt Hoxton da kim?" Jericho soruyor. "Mugshot. O dövmeyle daha çok gördüğümü hatırlıyorum.

Son zamanlarda Blue'nun gördüğü adamın bu olabileceğini düşünüyorum."

Fotoğrafları yakınlştırıyor ve Wyatt'ın uzun saçlarının arkasında, koda benzeyen bir dövmenin bir kısmını seçebiliyorum.

"O da kim?" Ben soruyorum.

"Wyatt Hoxton, Mahkeme Konsey Üyelerinin özel muhafızlarının bir parçası. Sizin meşhur mahkeme sisteminizin adı bu, değil mi?"

Tribunal IVI'nin yasal koludur. Bulunduğumuz çeşitli ülkelerde yürürlükte olan yasal sistemlerin dışında ve bunlardan bağımsız olarak faaliyet gösteren IVI, kendi içinde bir hükümete sahiptir. Çoğu bu dünyanın içine doğmuş, az bir kısmı da bizim gibi bu dünyayı satın almış olan Toplum üyeleri, Toplum üyeleri tarafından ve Toplum üyeleri için oluşturulan yasalara tabidir. Sıradan bir vatandaştan farklı bir şekilde korunuyoruz ama aynı zamanda sorumlu tutuluyoruz.

"Dizüstü bilgisayar için gelen adamın o olduğunu mu söylüyorsun? Ve neredeyse Blue'ya tecavüz eden?" Soruyorum, beynim o sırada on altı yaşında olduğu gerçeğini de ekliyor. "Peki ya tek elli gizemli adam?"

"Bunu bilmiyorum. Dizüstü bilgisayarın derinliklerinde bulduğum birkaç dosya, arkadaşımız Lucky'nin çalıştığı kişinin ya bir Cemiyet üyesi ya da üyeler hakkında bilgi toplayan biri olduğunu gösteriyor olabilir. Buradaki De La Rosa, kurucu ailelerden biri, öyle değil mi?"

Başımı salladım. "Santiago ailesinin reisi. Babası ve erkek kardeşi birkaç yıl önce öldürüldü. Mercedes adında bir kız kardeşi var. Yargıç Montgomery ile evli."

"Mercedes kötü bir kız oldu." "Ne demek istiyorsun?" Jericho sorar.

Robbie bilgisayarı sehpanın üzerine koydu ve kendine bir viski doldurmak için ayağa kalktı. Onun boşalttığı yere oturdum ve Jericho ile kitap okuduk.

"Ne oluyor be?" Jericho diyor ki.

"Bir fahişeyi mi öldürdü?" Sayfayı aşağı kaydurdum ve okumaya devam ettim. Öldürülen kadının bir fotoğrafı ve geçmişiyile ilgili bazı bilgiler var. Kadın Cemiyet'ten değildi ama Kedi Evi'nde fahişe olarak çalışıyordu. Mercedes'in ailesi güçlü, hatta Cemiyet içinde bile, ve Mahkeme'nin karşısına çıkarıldığında, görünüşe göre her şey gizli tutulmuş.

"Lanet bir günlük yazısı gibi yazılmış."

Jericho başını sallıyor ve okumaya devam ediyoruz. "Yargıç Montgomery Vicarius maddesini başlattı. Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

"Onun eylemlerinin sorumluluğunu üstlendi. Verilen ceza ne olursa olsun kabul ederdi," diyorum.

"Siktir." Jericho arkasına yaslanır, gözlerini ovuşturur. "Yirmi dört kırbaç. Hangi yılda olduğumuzu hatırlatır mısın?"

Başımı kaldırıp bizi izleyen Robbie'ye bakıyorum. "Bu bir çeşit şantaj dosyası mı?"

"Öyle görünüyor."

"Dizüstü bilgisayarda daha fazlası var mı?"

"Sanırım Konsey üyelerinden biri bunları kaydetmiş. Masaüstüne bir klasör koydum. Sadece sonuçları değil.

Cemiyet'teki birkaç duruşmanın görüntülerinin yanı sıra cezaların infazına ilişkin görsel kayıtların da bulunduğunu öne sürüyor. Görünüşe göre Ortaçağ cezaları."

"Bunlar resmi mahkeme evrakları değil." Bu şekilde yazılmamışlar. Bunlar duygularla saklanıyor. Hatta zevkle.

"Sanırım bunlar resmi olmayan versiyonlar. Acaba Lucky Konsey üyelerinden birinin bilgisayarına girip bunları ele mi geçirdi?"

"IVI'nın varlığından nasıl haberdar olabilir ki?" "İşin zor kısmı da bu. Silah IVI adına kayıtlı.

İçeriden biri bu bilgiyi alması için onu tutmuş. Wyatt Konsey üyeleri için çalışıyor. Acaba Lucky tutuklandıktan sonra Wyatt'ı laptopu alması için gönderdiler mi? Kesin olarak bildiğim tek şey, her şeyin Toplum'a işaret ettiği. Eğer o harici diski bulursan, dosyalara ulaşmaya çalışabilirim. Bakalım nereden geldiklerini tespit edebilecek miyiz?" diyor Robbie.

"Blue dizüstü bilgisayarını arayan gizemli adamdan bahsetti. Ve babasının bu adam için çalışan her kimse ondan korktuğunu söyledi" diyor Jericho.

"Sence pazarlığın sonunu getirip teslim mi ediyordu? Kıçını mı kurtarıyor?"

Jericho omuz silkiyor.

"Banka kayıtlarına girip ödeme yapılıp yapılmadığına bakabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor Robbie.

"Lucky'yi başka biri tutmuş ve Konsey üyeleri bunu öğrenmiş de olabilir. Dizüstü bilgisayarını alması için Wyatt'ı göndermiş olabilir," diyorum düşünmeye çalışarak. "Her iki durumda da Lucky biri için çalışıyordu. "Her iki durumda da Lucky biri için çalışıyordu.

IVI'ın ya da Konsey Üyelerinin bunu başka türlü aramayı bilmeleri mümkün değildi. Ve sonra Konsey Üyesi ya da Konsey Üyeleri bunu öğrendi. Yani IVI içinde potansiyel olarak iki grup oyuncu var." "Her iki durumda da, en azından bir kişi babamızın

Jericho, "Ölüm kaza değildi" diyor.

Başımı salladım.

"Tüm gerçeği söylediğine inanmıyorum, Zeke."

"Öyle olmadığını biliyorum," diyorum.

Şaşırmış görünüyor.

"Yalan söylediğinde bir şey anlatıyor. Harici sürücünün nerede olduğunu biliyor."

"Babasını kimin görevlendirdiğini biliyor mu?" Jericho soruyor.

"Hiç sanmıyorum."

Robbie oturur, dizüstü bilgisayarın kapağını kapatır. "Sürücü olmadan yapabileceğim pek bir şey yok."

Jericho, "Önce Wyatt'ın onun evindeki adam olup olmadığını teyit edelim," diyor. "O zaman Konsey üyelerinin işin içinde olup olmadığını anlarız."

"Nasıl?"

"Isabelle ve ben yarın akşam The Society'de bir hayır yemeğine katılacağız. Masaya iki tane ekleyeceğim."

MAVİ

Zeke ertesi gün bana o gece The Society'de gerçekleşecek yardım yemeğinden bahsetti. Ben tam olarak

Bu fikir beni heyecanlandırdı, özellikle de bana saldıran adamı görme ihtimali... Ama o olup olmadığından emin olmanın tek yolu bu ve bu da bize babamın çaldığı şeyi kimin istediği hakkında bir şeyler söyleyecek.

Tüm bu olanlar biraz çılgınca. Silahın IVI adına kayıtlı olması, babamı çaldığı dosyaları çalması için kiralayan kişinin bu ürkütücü gizli cemiyetin içinden biri olması. Kabullenmesi çok zor.

Olayı konuşmayı bitirdiğimizde Zeke'e "Senden bir şey istiyorum," diyorum.

"O da ne?"

"Wren ve Rudy'yi götürmeni istiyorum." "Nöbetçilerim var-"

"Yeni bir yerde olsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Birisi bizi bakım tesisine kadar takip etmiş olabilir. Onlardan ayrıldıktan sonra dikiz aynasını kontrol ettiğini gördüm ve onunla ilgili bir risk almamayı tercih ederim. Bize yardım edeceğini söylemiştin. Sizden yardım etmenizi istiyorum."

Bir dakika sürüyor ama başını sallıyor. "Nerede?"

"Yakınlarda başka bir tesis daha var. Adı Margaret Stone Merkezi. İyi olması gerekiyor."

"Duymuştum."

"Sence onu oraya sokabilir miyiz? Rudy'yi de özel hemşiresi olarak? Bunu halledebilir misin, yani sen bir St. James'sin ve her şeyi halledebilirsin." Son kısmı kibirli bir şekilde söyledim.

"Ne yapabileceğime bakacağım."

Başımı sallıyorum. Ona teşekkür ediyorum. Gün oldukça yavaş geçiyor ve akşam evin içinde dolaştıktan sonra odama döndüğümde, yatak odamın kapısının arkasında siyah saten korse elbisenin asılı olduğunu görüyorum. Yumuşak tüyler düşük bedeni kaplıyor ve elbise her kıvrımı vurgulayacak şekilde kesilmiş. Etek bir kalçanın önünden yukarı doğru ayrılıyor ve elbiseninkilerle eşleşen tüylü bir çift topuklu ayakkabı yerde duruyor. Hepsi çok güzel ve aynı zamanda bana hiç uymuyor. En azından daha önce giydiğim ya da kendimi içinde hayal edebileceğim bir şey değil ama bakınca giyesim geliyor.

"On altı yaşındayken saçların mavi değildi, değil mi?" Parmaklarımı narin tüylerin, yumuşak satenin üzerinde hafifçe gezdirirken Zeke soruyor.

Başımı salladım. "New Orleans'a gittiğimde boyattım. Beni tanıyacağını sanmıyorum. Geç olgunlaştığım için çocuk gibi görünüyordum. Peki ya Craven ya da Kedi Evi'ndeki adamlardan biri beni görürse?"

Zeke omuz silkiyor. "Bırakın yapsınlar." Saatini kontrol eder. "Giyin. Yarım saat içinde yola çıkacağız."

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Güvende olacaksın." Telefonu çalıyor ve aramaya cevap vermek için yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapatıyor.

Elbiseyi askıdan alıp yatağın üzerine bırakıyorum ve üzerimdekileri çıkarıyorum. Etiket hâlâ elbisenin üzerinde asılı duruyor. Şehirde bir ya da iki kez önünden geçtiğim özel bir butikten. Kesinlikle girerken kendimi garip hissedeceğim yerlerden biri. Fiyatı görünce gözlerim büyüdü. Bunu benim için mi aldı? Bir gece için mi? Bu kadar parayı böyle kullanışsız bir elbiseye mi harcamış?

"Zengin insanlar." Başımı sallıyorum ama içimde memnun olan bir yan var. Elbiseyi giydiğim için heyecanlıyım. Topukluları giymek ve güzel hissetmek için.

Şifonyerin üzerindeki aynada yansımama bir göz atıyorum, kısa, mavi ve siyah saçlarıma, iyi kamufle edilmiş olmasına rağmen tam olarak görünmeyen yara izime bakıyorum.

Ben güzel değilim. Ve bu bir randevu değil. Bunu hatırlamam gerek. Eşyalarımı çıkardım ve elbiseyi başımdan geçirdim. Tam oturdu, olacağını biliyordum. Beden konusunda iyi bir gözü var. Tehlikeli derecede düşük korsajın kesimi göğüslerimi vurguluyor, onları alttan bastırarak elbisenin üstünden kabarmalarını sağlıyor.

Elbiseyle uyumlu küçük bir clutch ayakkabıların yanında duruyor ve onu elime alıp kot pantolonumun cebinden flash belleği çıkarıp içine yerleştiriyorum.

Banyoda, yanağımdaki yara izine daha fazla dikkat ederek makyajımı tazeliyorum. Wyatt'ın, eğer o olsaydı, beni tanıyabilmesinin tek yolu buydu. Gerçi o zaman bandajlıydı. Her zamankinden daha kalın bir göz kalemi sürüyorum, dudaklarıma mat kırmızı bir ruj sürüyorum ve elimde sadece birkaç toka olduğu için saçlarıma dağınık bir şekilde topluyorum.

yakası ve elbisenin yakasıyla aslında fena değil. Zarif değil, sosyetik değil ama korkunç da değil.

Yatak odasının kapısı açılıyor. Kulağımın arkasına tutturulamayacak kadar kısa olan bir tutam saçımı tarayıp yatak odasına giriyorum, beni böyle görmesinden dolayı garip bir şekilde gerginim.

Zeke telefonuna bakıyor, ben de bir anlığına onu görmeden içeri alabiliyorum. Smokin giymiş. Zarif biri. Zarif doğmuş. Siyah üzerine siyah, tam da anti-kahraman gibi görünüyor. Tehlikeli. Karanlık. Ve o kadar seksi ki ona tırmanmak istiyorum.

Sikeyim.

Başımı sallıyorum.

Senin neyin var, Blue?

Zeke yukarı baktı. Gözlerimiz buluşuyor ve bir an için öylece durup birbirimize bakıyoruz. Şaşırmış gibi görünüyor ve boynumdan yüzüme doğru süzülen bir kızarıklığın sıcaklığını hissederek gözlerimi kaçırın ilk kişi ben oluyorum.

Kendini daha çabuk toparlıyor. Benden ne kadar tecrübeli olduğunu unutuyorum. "Elbise sana çok yakışmış Mavi," diyor yaklaşarak.

Henüz ayakkabılarımı giymediğim için kendimi normalden daha kısa hissediyorum ve ona bakmak için boynumu geriye doğru eğmek zorunda kalıyorum.

"Sen de," diyorum, bakışlarını tam olarak karşılayamadan. Kaşlarını kaldırıyor.

"Smokini kastediyorum. İyi görünüyor." Tanrım. Ben bir aptalım.

Gözleri kısılıyor, ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. Çenesinin keskin kenarını, özenle sakladığı saat beş yönündeki gölgesini alıyorum. Boynumdaki yakaya dokunduğunda tıraş losyonunu içime çekiyorum, sonra elini cebine daldırıp parıldayan ince kristallerden küçük bir

tutam çıkarıyor

-En azından kristal olduklarını düşünüyorum çünkü elmas olamazlar. Yakama takıyor.

"Ve," diye başlıyor ve aynı cepten, sanırım yine kristal olan iki sarkık küpe çıkarıyor. "Küpeler ödünç," diyor. "Sakin kaybetme."

Ayakkabıları ondan aldım, giydim ve ayakkabıları almak için odayı geçerken rahat davranmaya çalıştım. Bantlı şeyleri ayağıma geçiriyorum. Rahatsızlar ama çok güzeller. Şifonyerin üzerindeki aynada bir kez daha kendime bakıyorum ve bir an için sadece kendimin, o yanıma geldiğinde bizim yansımamıza bakıyorum.

Bir çift gibi görünüyoruz. Yakışıklı bir çift aslında. Sanki uyuyoruz.

Zeke'in gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Bakışlarım duraksıyor. Çok deneyimli, kendinden çok emin. Ne istediğini bilen bir adam.

Boğazımı temizleyip bir adım uzaklaşıyorum. "Sizin dünyanızda insanlar bir kez giyecekleri bir elbise için bir aylık maaşlarını harcarlar mı?" Her ne oluyorsa bozarak soruyorum.

"Bu benim dünyamdaki insanlar için bir aylık maaş değil," diyor göz kırparak. "Bir şey daha var." Beni kalçalarımın tutup kendine çekiyor ve gözleri benimkilere kilitlenmiş bir şekilde ellerini elbisenin altına sokuyor.

"Ne yapıyorsun?" Kolunu tutarak soruyorum.

"Külot çizgileri" diyor, külotumu aşağı çekip çıkarırken.

"Onsuz gitmiyorum-"

Beni masaya yaslıyor ve masanın üzerine yatırmak için kaldırıyor. "Gerginsin."

Başımı salladım.

"Rahatla," diyor ve ellerini leğen kemiklerimin üzerinde tutarak bacaklarımın arasına çömeliyor, elbiseyi yukarı itiyor, bacaklarım açılıyor. Ellerini seksimin iki yanına koyuyor ve başparmaklarıyla beni açıyor. Gözlerinde karanlık, aç bir bakışla bana bakıyor.

Bununla birlikte ağzını amımın üzerine kapatıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Ellerim başına geliyor, o amımın uzunluğunu yalarken saçlarına dolanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve diliyle klitorisimin etrafında dönüp sonra dişleriyle ısırıldığında inliyorum.

"Aman Tanrım. Bu." Sonra dudaklarını yumrunun üzerine kapatıp emiyor ve aman Tanrım. Ağız çok sıcak, dili çok ıslak ve klitorisimi emer gibi emmesi beni saniyeler içinde uçurumun kenarına götürüyor. Kalçalarımı kapatıyorum, başını kendime doğru çekiyorum ve kendimi yüzüne bastırıyorum, boşalırken inliyorum, dudağımı öyle sert ısıyorum ki kendi kanımın tadını alıyorum.

Bittiğinde ve dizlerim titrediğinde, ayağa kalkarken beni tutarak doğruldu. Yüzünde memnun bir sırıtişla bana bakıyor.

"O da neydi?"

"Rahatlamana yardım ediyorum."

Başımı sallıyorum, aptalca bir trans halindeyken titriyorum, kafam güzelleşiyor.

"Tadın güzel," diyor bana, ayağa kalktığımda beni sabitlemeye yardım ederek. "Tatlı."

"Teşekkürler, sanırım?" Buna ne diyebilirim ki? "Hazır mısın?"

"Dişlerini fırçalamak falan istemiyor musun?" Düpedüz gülüyor. "Dilimde senin tadını tercih ederim."

"Tamam o zaman." Bundan, ondan ne anlam çıkaracağımı bilemeden başımı sallıyorum ve avuçlarımı elbisemin kenarlarına siliyorum. "Bir saniye." Aceleyle telefonumu bıraktığım komodine gidip kilidini açıyorum. Tuhaf bir surat ifadesi takınıyorum ve yanaklarımın ne kadar kızardığını fark ederek bir selfie çekiyorum. Wren'e tak-tak şakası yapmaya başlıyorum, ona uyumaya gittiğimi ve sabah ona espriyi anlatacağımı söylüyorum. Telefonu çantama koyuyorum. "Hazır."

Zeke hafif kaşmir şalı omuzlarıma doluyor ve koridora çıkıyoruz, merdivenlerden iniyoruz ve Dex'in Rolls Royce'un yanında beklediği ön kapıdan çıkıyoruz. Gerginim. Neden bilmiyorum. Muhtemelen göze batacak olmam umurumda değil. İçimden bir ses sosyetenin bir yabancıнын kokusunu bir mil öteden alabileceğini söylüyor.

Ama Zeke yanımdayken arabaya bindiğimde kendime bunun bir randevu olmadığını hatırlatıyorum. Dizüstü bilgisayarını çalmak için evime giren adamın Wyatt olup olmadığını göreceğiz. Çünkü bu, şüphesiz yeni sorular doğuracak olsa da bazı soruları yanıtlayacak.

Eğer oysa ne yapacağım? Eğer bana tecavüz etmeye çalışan adam oysa. Tecavüz. Tanrım. Hatırladıkça ürperiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve kulaklarımda çınlama başlıyor.

Zeke sanki sinirlerimi hissetmiş gibi elini dizime koyuyor. Teni sıcak, eli sağlam. "Sakin ol,

Mavi."

Başımı sallıyorum, kafamın nereye gittiğini nasıl anladığından emin değilim. Güvendeyim, kendime hatırlatıyorum. Artık on altı yaşında değilim. Zeke'le birlikteyim ve o bana bir şey olmasına izin vermeyecek. Bana bunun sözünü verdi ve ben de ona inanıyorum.

"Oradaki herkesi tanıyor musun?" Kulaklarımdaki tiz ses, alçak ve kontrol edilebilir bir uğultuya dönüştüğünde soruyorum.

"Onları tanıyorum ve sevmiyorum. Beni ya da kardeşimi pek sevdiklerinden değil. Ben pek sıcak hisler uyandırmam, hatırladın mı?"

"Neden senden hoşlanmıyorlar? Hepinizin, ne bileyim, Gizli Dernek sırrınız sayesinde birbirinize bağlı olduğunuzu ya da bağlandığınızı sanıyordum."

Homurdanıyor. "Gizli Dernek sırrımız mı?"

Omuz silkiyorum. "Kardeşler mi?"

"Bir kere benim ailem, yani St. James'ler, Cemiyet'te doğmadı. Biz bu yolu satın aldık."

"Bekle, ne?"

"Biz satın aldık. Babam satın aldı." "Bunu yapabiliyor musunuz?"

Omuz silkiyor. "Yeterince paran ve nefretin varsa her şeyi yapabilirsin." Gözlerini kırpıştırıp başını sallamadan önce gözleri bir an için donuklaşıyor. Bana dönüyor. "Bu gece kaçıp gitmeyeceksin, anladın mı?"

"Emredersiniz efendim," diye selam veriyorum.

"Ciddiyim."

"İnan bana, Wyatt Hoxton'la bir daha asla tek başıma karşılaşmayı ummuyorum. Hatta sen oradayken onunla karşılaşmak bile istemiyorum."

"Kardeşimin karısı Isabelle de orada olacak. Bence ondan gerçekten hoşlanabilirsin."

"Kardeşinin aksine mi?"

Sırıttıyor. "Jericho zor olabilir."

"Hayır!" Şok olmuş gibi yapıyorum.

"Beni kardeşimden daha çok seviyorsun o zaman?" diye soruyor ve sanırım söylediği anda pişman oluyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum ama tam o sırada bir dizi pahalı Rolls Royce'la birlikte IVI yerleşkesine giriyoruz. Araba durmak için yavaşladığında endişem artıyor. Zeke iniyor ve Dex kapımı açarken Zeke etrafta dolaşiyor. Çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

Onu aldım, esintili geceye adım attım. Şalımı çekiştiriyorum ve etrafıma bakıyorum. Avlu tarafından girdik. Kedi Evi'nin ön ve merkezde olmayan çalışan girişine alışkınım. Araba kuyruğunu geçip kapılardan geçerek avluya giriyoruz. Çok büyük, yerleşkeyi çevreleyen duvarlar yüksek. Birkaç ağaca fenerler asılmış ve sanki tüm alan binlerce mum ve gökyüzündeki yıldızlar tarafından aydınlatılmış gibi. Çiçekler her köşeye dram katıyor ve açık duran çift Fransız kapının içinden bir keman sesi geliyor. Garsonlar ellerinde şampanya tepsileriyle dolaşiyor ve binaların içinde ne olduğunu merak ediyorum. Bildiğim, Kedi Evi'nde geçirdiğim süre boyunca hakkında söylentiler duyduğum bina arkamda. Dairesel Tribünal binası. Omzumun üzerinden bakmak için dönüyorum ve oluşturduğu heybetli gölgeden ürperiyorum. Yüksekte küçük bir pencere, birkaç taneden biri, içinde ışık yanan tek pencere.

"Bu gerçekten... Yani, orada duruşmalar ve... şeyler var mı?" Zeke'e sordum.

Beni öne doğru itiyor. "Ve bir şeyler," diyor bana, sonra Jericho'ya dönüyor. "Kardeşim."

Jericho bize ulaşıyor, Zeke'e başıyla selam veriyor ve güven vermeyen bakışlarını bana çeviriyor. Yanında çarpıcı bir kadın var.

geniŖçe gülümseyen, yüzü aydınlık, açık ve misafirperver. Kocasının tam tersi.

"Sen Mavi olmalısın," diyor ve gelip bana sarılıyor. Gerçek bir sarılma.

O kadar Ŗaşırdım ki, ona sarılmam bir anımı aldı. St. James ailesi sarılmayı sevmez.

"Ben Isabelle," diyor, geri çekiliyor ama ellerimi tutmaya devam ediyor.

"Karım," diyor Jericho, elini onun ensesine sararken sesi karanlık. Bu St. James'e özgü bir Ŗey mi?

Isabelle ona bakar. "Sanırım bunu anlamıştır, Kaptan Apaçık."

Bakışlarını ona diyor, onu kendine çekiyor. Bu hareket tek kelimeyle Ŗefkatli ve aralarındaki sevgiyi görebiliyorum. Kulağına bir Ŗeyler fısıldıyor ve kızın yüzü kızarıyor.

Boğazını temizliyor ve birkaç kez göz kırpıyor.

Jericho'nun yüzündeki memnun sırtışa bakılırsa, bu konuda son sözü o söyledi.

Zeke ona doğru eğiliyor ve duymadığım bir Ŗey söylüyor.

"Evde ne yapıyorsun?" Isabelle boğazını temizledikten sonra sorar.

"Tamam, sanırım." Eve nasıl geldiğimi tam olarak biliyor mu?

Omzunun üzerinden Zeke'e bakıyor. "O kadar da kötü değil," diye fısıldıyor. "Isırmaktan çok havlıyor."

"Bundan o kadar emin değilim," diyorum. "Bir sürü ısırığı var." Niyetim bu olmasa da bunun ne kadar gerçekçi olduğunu fark ettiğimde yüzüm yanıyor.

Isabelle bunu anlamış gibi görünmüyor. "Eve gelmeli. Angelique amcasını görmeyi çok ister. Ona tapıyor. Tüm bu gizlilik neden anlamıyorum-"

"Isabelle," diye araya giriyor Zeke. Ona gülümsüyor ve yanağından öpüyor. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun. Anladığım kadarıyla tebrikler sıraya girmiş."

Kocasına bakar, kızarır ve bir elini karnına koyar. "Teşekkür ederim. Çok heyecanlıyız."

Oh. O hamile.

Bir garson elinde kristal şampanya kadehleriyle geldi. Ben bir tane alıyorum. Zeke almadı.

"Şu köpüklü sulardan mı?" Jericho soruyor.

"Evet efendim," der garson ve tepsiyi hafifçe çevirir. Jericho bardağı alır ve Isabelle'e uzatır ama kendisi içmez.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu?" diye bir kadın sesi avluda yankılanıyor. Garson kalabalığın içinde kaybolur.

Zeke yanımda inliyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor Jericho nefesinin altında. Isabelle kıkırdar.

"Sen misin, Ezekiel St. James?"

Hepimiz döndüğümüzde üç kadının yaklaştığını görüyoruz, hepsi de yirmili yaşların ortalarında ya da sonlarında diyebilirim. Tasarımcıların elinden çıkma her şeyi giymişler, sallanan kalçalar, göğüsler ve kimsenin oturup güzel görünmekten başka bir şey yapamayacağı kadar yüksek topuklu ayakkabılar. Ve güzeller, şüphesiz güzeller. Liderleri, üçlünün en uzun boylusu, kendini Zeke'e bırakıyor ve yanaklarını üç kez öpüyor.

Avrupa'da mıyız lan biz?

Kolunu falan tutasım geliyor ama ellerimi yanlarımda tutmayı başarıyorum. Kendime onun erkek arkadaşım olmadığını hatırlatıyorum. Bu bir randevu değil. Bunun yerine izliyorum ve yüz ifademin tam olarak ne düşündüğümü gösterdiğinden eminim, yani WTF?

"Vivien," diyor Zeke, gülümsüyormuş gibi yapmaya bile çalışmadan.

"Ne zamandır uzaklardasın?" diye soruyor, geri çekiliyor ama kollarını tutuyor, pençeleri adamın pazularına dolanıyor. Onu hissediyor mu? Az önce yediği kişi benim, diye hatırlatıyorum kendime ama sonra neden kıskandığımı merak ediyorum. "Amsterdam'dan geçerken seni aramaya çalıştığımı biliyorsun. Fransız Rivierası'na giderken eski bir dostu görmek için dururum diye düşündüm ama aramalarıma hiç cevap vermedin!"

"Öyle değil mi?" Zeke sıkılarak sorar.

Vivien'in yanındaki kadınlar önce bana sonra da liderlerine bakıyorlar. "Viv, görünüşe göre Ezekiel bir arkadaş getirmiş," diyor biri.

Üçü de dikkatlerini bana çevirdi. Bu kadınlar arkadaş değil. Ya da sanırım sizin deyiminizle düşmanlar. Bilmiyorum, bu benim dünyam değil. Beni burunlarının ucuyla süzerken gözlerindeki buz, hakkımda tam olarak ne düşündüklerini anlamamı sağlıyor. Genelde boyuma aldırmam ama bu sefer keşke daha uzun olsaydım da en azından onlara bakmak zorunda kalmasaydım diyorum.

"Bizi tanıştırmayacak mısınız?" Vivien bakışlarını Ezekiel'e çevirerek, gülümsemesi geniş, parlak, fazla mükemmel kaplamalarla dolu, diyor.

"Hayır," diyor Zeke ve ben homurdanmama engel olamıyorum ve görünüşe göre Isabelle de olamıyor ve arkasını dönüyor,

Boğazını temizliyormuş gibi yaptı.

Kadınlar Isabelle'e bakıyor ve bana attıkları nefret dolu bakışların hemen hemen aynısını ona da atıyorlar.

Bir gong çalıyor ve ben sığıyorum.

"İzninizle," diyor Zeke. Elini tıpkı biraz önce ağabeyinin karısına yaptığı gibi enseme doluyor ve Jericho ile Isabelle'i takip etmek üzere dönüp çift kanatlı Fransız kapılarına doğru ilerliyoruz.

"Sanırım senden hoşlanıyor," diye fısıldıyorum Zeke'e. Boynumu sıkıyor. "O bir engerek." "Güzel bir kız."

"Eğer yılanları seviyorsan."

"Yalnızca göğüsleri-"
"

"Dikkatli ol. Kışkırdığını düşünebilirim," diyor, bana karanlık bir bakış atıyor ve hemen ardından onu selamlayan birine genel bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Kıskanç değilim. Ama sevişip sevişmediğinizi merak ediyorum-"

Bana döndü. "Böyle kadınları becermek hiç de ilgi çekici değil." Sıra durdu ve neredeyse Isabelle'e çarpıyordum ama Zeke beni tam zamanında geriye doğru çekti.

"Peki ya sen?" Vivien ve arkadaşlarının hâlâ durdukları yerden beni izlediklerini görünce ona dönerek soruyorum.

Zeke'in bakışları yüzüme dönmeden önce benimkileri takip ediyor. "Sikimi bir kez emdi. Tam olarak bir kez."

"Oh." Neden rahatsız oldum? Neden umursayayım ki?

"Yıllar önceydi. Sarhoştum. Olayın sonu buydu. Onu becermedim. O zaman onu becermek gibi bir niyetim yoktu, şimdi de yok. Her neyse, önemli değil. Ben

Şimdi seni beceriyorum. Ben yatakta zıplamam. Ve ayrıca," diye yaklaşıyor. "Dilimde hâlâ tadını alabiliyorum."

Kızardım ve etrafıma bakındım. Arkamızdaki çiftin bunu duyduğuna eminim.

Zeke kıkırdıyor. Ben bir şey söyleyemeden hat yeniden hareket etmeye başlıyor ve beni ileri doğru itiyor. Az önce söylediği şey hakkında ne düşündüğümü bilmiyorum. Garip bir şey. Rahatsız edici. Ama göz alıcı, güzel, kendinden emin Vivien'a bir bakış atmak bana bir şeyler hissettiriyor. Ben bunların hiçbirisi değilim. Üstelik o bir sosyete. O da buraya ait, tıpkı onun gibi. Ben ait değilim.

Jericho elini Isabelle'in boynundan sırtının alt kısmına doğru indiriyor ve nefesim kesiliyor çünkü elbisesi düşük kesilmiş ve sağ omzunun üzerinden zarif bir örgüyle toplanmış saçları sırtını tamamen açıkta bırakıyor. Orada, omurgası boyunca bir dövme var. İç içe geçmiş iki ejderha. Zeke'in sırtında gördüğümün daha küçük bir versiyonu. Jericho'nun eline bakıyorum, Zeke'inkiyle aynı mürekkebi görüyorum. İkisinde de aynı dövme mi var? Ailevi bir şey mi? Isabelle'inki çok güzel. Erkeklerinkinden çok daha küçük. Karmaşık ve son derece muhteşem.

Büyük balo salonuna giriyoruz ve insanlar masalarını bulmak için dağılıyor. Etrafıma bakıyorum, aynalı duvarları, süslü panelleri, tavandan sarkan kristal avizeleri, yüksek parlaklıkta cilalanmış zeminlerden yansıyan ışıklarını görüyorum. Büyük yuvarlak masalar krem rengi, yere kadar uzanan masa örtüleriyle örtülmüş, her birinin üzerindeki uzun orta süsten koyu kırmızı çiçeklerden oluşan nefes kesici buketler damlıyor. Sayamayacağım kadar çok tabak ve çatal bıçak takımı ve her masada birkaç şişe şarap var. On iki parçalık bir orkestra

belli belirsiz tanıdık bir şeyler çalıyor ve şu anda boş olan dans pistinden anladığım kadarıyla daha sonra dans edilecek. Bir yan duvar boyunca, pahalı görünen eşyalarla dolu uzun masalar yerleştirilmiş. Sessiz bir müzayede sanırım.

Masamıza ulaşıyoruz ve Jericho Isabelle için bir sandalye çekiyor. Kimse beni nereye koyacağına karar veremedi. Isabelle'in yanındaki sandalyeyi çekip oturuyorum.

Jericho, Zeke'e "Konsey üyeleri," diyor.

İkisi de dönüyor ve Isabelle ile ben bakışlarını takip ederek bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan üç adamın içeri girdiği yere gidiyoruz. Biri diğer ikisinden çok daha yaşlı, kırklı yaşların sonunda ya da ellili yaşların başında görünüyor.

"Kim bunlar?" Isabelle'e sordum.

"İlki Konsey Üyesi Montrose, en yaşlısı o. Sıradaki Konsey Üyesi Hildebrand ve sonuncusu da Konsey Üyesi Augustus. Elindeki baston çoğunlukla gösteriş içindir."

Onları dört adam takip ediyor, ikisi üçünün girdiği kapının yanında duruyor. Ellerini önlerinde kavuşturmuşlar ve duruşlarından, hareket edişlerinden, tüm odayı algılayışlarından güvenlik içinde olduklarını anlayabiliyorum.

Daha fazla muhafız takip ediyor ve kapı kapanmadan hemen önce içeri giriyor. Nefesim kesildi. Çünkü birdenbire, o küçük yıkık dökük eve geri döndüm ve on altı yaşındaydım ve o oradaydı. O adam. Üstümde. Eli külotumun içinde. Silahı elimde.

EZEKIEL

B^{beyazlaştı.}

Ondan baktığı adama dönüyorum. Wyatt Hoxton. Benim kadar uzun ama daha kalın yapılı. Biraz kilolu olsa da sağlam biri. Onu Blue'nun üstünde yatarken, onu ezerken hayal ediyorum. Onun altında nasıl sıkışmış hissedirdi. Nefes alabilir miydi? Sonra, elini pantolonunun içine soktuğunda - bu düşünce ellerimi yumruk yapmama neden oluyor ve damarlarımda kan kaynıyor. İçimdeki canavar kana susamış bir şekilde harekete geçti. Her zaman böyle değildim. Kavgadan asla kaçmazdım ama nadiren kavga arardım. Şimdi, sanki ne olacağını biliyor gibiyim. Ne yapacağımı. Ve bunu yapmak için sabırsızlanıyorum.

"Her şey yolunda mı, kardeşim?" Jericho soruyor.

Göz kırpıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ona dönüyorum. Başımı sallıyorum. Bakışları benden Hoxton'a kayıyor.

Isabelle dikkatini çekmek için dizine dokunduğunda seviniyorum ve dikkatimi Wyatt Hoxton'a veriyorum. Saçları o kadar sarı ki neredeyse beyaz ve gözleri o kadar soluk ki bakışları odayı taradığında, siyah gözbebeğinin her yüzü taradığını görüyorum.

Bakışları bize doğru durakladığında bir hata yaptığımızı düşünüyorum. Bence Blue yanılıyor olabilir.

Çünkü onu tanıyabileceğini düşünüyorum.

"Bana bak," diyorum bana dönen Mavi'ye, böylece yüzü ondan uzaklaşıyor. Gözlerim Hoxton'da. Bana doğru hareket ediyor. Tehlikeyi hissediyor mu? Bu gece öleceğini biliyor mu? Hoxton'ın bakışları yanımdan geçip gidene kadar kalbim göğsümde yavaş ve ağır bir şekilde çarpıyor, ifadesi değişmiyor. Düşmanlığımı fark ettiyse bile belli etmedi. Montrose dikkatini çektiğinde eğiliyor ve Blue'nun bahsettiği dövmeyi görüyorum. Boynundaki koda.

Konsej Üyeleri ziyafet salonunun ön tarafındaki masalarına doğru ilerlerler. Üç adam için bir kürsü ayarlandı. Tek bir sözle bir hayatı yok edebilecek adamlar. Tamamen söndürebilir.

"Gidebilir miyiz?" Mavi sorar.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. Gözleri kocaman, yüzü solgun. Boynundaki nabız zonkluyor.

"Henüz değil. Dikkat çeker."

"Ama-"

"Sakin ol. Sizi tanımadı," diyorum ama bu bir yalan. Bunu biliyorum çünkü Konsej üyeleri sandalyelerine yerleşirken bile Hoxton'ın bakışları bize dönüyor. Oraya yerleşti.

Blue kadehini kaldırır ve son şampanyasını da içer. Meclis Üyelerinin en yaşlısı olan Meclis Üyesi Montrose çatalını bardağına vurur ve vurduğu anda oda sessizleşir.

Hoxton Montrose'un arkasında kalıyor. Çevremde Jericho'nun bakışlarını Hoxton'dan bana çevirdiğini görüyorum. Kardeşimin gözleriyle buluşuyorum.

Eğer Mahkeme'den bir muhafız dizüstü bilgisayar almak için Blue'nun evine gittiyse bu ne anlama geliyor? Lucky Konsey üyelerinden bilgi mi çaldı? Bunun için para mı aldı? Kayıtlar, üçü tarafından da mı tutuldu? Ben öyle düşünmüyorum. Bunlar kişisel kayıtlardı. Konsey üyeleri daha sonra ne olduğunu, kişisel dosyaların çalındığını öğrendiler ve Lucky'nin yaptığını öğrenince Hoxton'ı bilgileri alması için gönderdiler mi?

Hoxton gibi ben de bakışlarımın odadaki yüzlerde gezinmesine izin verdim. Güçlü adamlar bunlar. Santiago De La Rosa'yı karısı Ivy ile birlikte görüyorum. Yanında kız kardeşi Mercedes var, cinayet işleyebilecek bir kadın. Şimdi Yargıç Montgomery ile evli ve onun cezasını kelimenin tam anlamıyla kendi omuzlarına aldı. Giydiği ısmarlama takım elbisenin altında hangi yaraları saklıyor?

Lucky'yi bilgileri çalması için kiralayan bu odadaki adamlardan biri miydi yoksa IVI'nın dışından biri miydi? İçgüdülerim içeriden diyor. En mantıklısı bu. Ve çok fazla olası sebep var.

Açgözlülük. Para. Şantaj. İntikam.

Bakışlarımı Mavi'ye çeviriyorum. Çantasını elinde tutuyor, gözleri geniş ama mesafeli. Flaş bellek onda. Bunu biliyorum. Bilmediği konusunda yalan söyledi. Cebinde bulduğum parayı geri aldığında onu da aldı mı? Yoksa başından beri orada, elbisesinin cebindeydi de ben mi bakmayı akıl edemedim?

Peki bununla ne yapmayı planlıyor? Kendisi ve kız kardeşi için korumamı kabul etti. Neden flaş belleği vermiyor? Yedek planı değilse tabii. Kimin istediğini biliyor mu? Eğer onu kime vermeyi düşünüyorsa.

Lucky'yi onu çalması ya da Konsey üyelerine özgürlüğünü satın alması için kiraladıysa yanılıyor. Hem de çok yanılıyor.

Blue gibi birini ortadan kaldırmak bu odadaki herkes için kolay bir iştir.

Montrose konuşmasını bitirdi. Bunu fark ediyorum çünkü salon alkıştan yıkılıyor. Hildebrand'ın işaretiyle orkestra almaya başlıyor ve birkaç kapı açılarak düzinelerce garsonun yemek tepsileriyle içeri girmesine izin veriyor ve yemek başlıyor.

MAVİ

I Başlangıç ve ana yemeği nasıl bitirdiğimden emin değilim. Tabağım çoğunlukla dokunulmadan geri gidiyor. Zeke oturuyor.

yanımda etini kesiyor, yiyor. Yine de bir şey tattığından emin değilim. Enerjisi gergin. Kasları sıkıca gerilmiş. Tabağından başını kaldırdığında tek bir yöne bakıyor.

Baş masa.

Konsej üyelerinin arkasında nöbet tutan adam.

Tatlı servisi yapılmadan önce bir ara veriliyor ve çiftler vals dansı yapmak üzere piste çıkmaya başlıyor. Hepsi aynı dans okuluna falan mı gidiyor diye merak ederek izliyorum çünkü sanki her şey koordine edilmiş gibi herkes kusursuz bir şekilde yerine oturuyor.

Konsej üyeleri odayı terk ediyor, korumaları da onlarla birlikte. Hoxton arkasına bakmıyor ve ben de rahatladığımı hissediyorum. Son şarabını bitirmekte olan Zeke'e bakıyorum.

"Gidebilir miyiz?"

"Yakında," diyor. Bu kadar rahat görünmeyi nasıl başarıyor, merak ediyorum. Hayır, öyle değil. Rahat değil. Başka bir şey var. Sanki bir şeye karar vermiş gibi.

Isabelle peçetesiyle ağzını silerek, "Bayanlar tuvaletine gitmem gerekiyor," diyor.

"Ben de seninle geleceğim," diyorum sandalyemi geriye iterek. Zeke'in eli dizime kapanıyor. "Hayır."
"İşemem lazım."

Jericho ayağa kalkarak, "Onları ben alırım," diyor.

Zeke isteksiz de olsa sonunda başını sallıyor. Ayağa kalkıyorum ve Isabelle'le yan yana yürüyoruz, Jericho arkamızda. Jericho bayanlar odasının dışında bekliyor, biz de içeri giriyoruz.

"Neler oluyor?" Isabelle yalnız kaldığımızda bana soruyor.

Ne kadarını bildiğini merak ediyorum. Kocasının ona ne kadarını anlattığını. Ona yalan söylemek istemiyorum ama ne kadarını söyleyebileceğimden de emin değilim.

"Eminim sen de benim onlardan aldığım etkiyi alıyorsun. Masada kimsenin bize iki kelimedenden fazla bir şey söylemediğini fark ettin mi?" diye soruyor.

"Zeke böyle çekici biri," diyorum göz devirerek.

Isabelle gülümsüyor, rujunu çıkarıyor. "Zeke'i neyin geri getirdiğini biliyorum," diyor, işi bitene kadar gözlerini aynadaki yansımasından ayırmıyor, sonra bana dönüyor. Yaşlı bir kadın makyaj odasına giriyor ve Isabelle ona selam verdikten sonra beni kenara çekiyor. "Jericho beni üzmem istemiyor, bebek falan var ama bilsem daha iyi hissederdim."

Başımı sallıyorum. Bilmeye hakkı var. "Konsey üyelerini koruyan adamlardan birinin babamla bağlantılı olabileceğini düşünüyorum. Bu konuda ne kadar bilgin var bilmiyorum ama eğer öyleyse bu kötü haber demektir."

O alışmalar Ben, a kırışıklık
şekillendirme arasında kaşları. "Ne kadar
kötü?"

"Kötü."

Kapı alınıyor ve biri iterek açıp boğazını temizlediğinde
ikimiz de dönüyoruz.

Bir adam.

Isabelle'in bileğini tutup onu arkama itiyorum. Eğer
oysa, eğer Wyatt Hoxton'sa, ona zarar vermesine izin
vermeyeceğim.

Ama Jericho'nun kafası görüldüğünde rahat bir nefes
alıyorum. Bizi gördü, elimi karısının bileğine doladı.
Isabelle etrafımda dolanıyor.

"Gidiyorsun. Dex dışarıda. Seni arabaya götürecekt,"
diyor.

"Peki ya sen?" Isabelle soruyor.

Bana baktı. "Zeke'i almaya gidiyorum." "Nerede
o?" Ben soruyorum.

Jericho'nun çenesi gerilir ve başını bir kez sallar.

"Gitti mi-"

Jericho karısına bakarak, "Bilmiyorum," diye sözümü kesiyor.

Önce ona, sonra adama bakıyorum. Kalbim küt küt
atıyor. Wyatt'ın peşinden mi gitti?

"Hadi gidelim." Jericho diyor ve kapıyı açık tutuyor.

Isabelle dışarı çıkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Dex
yakınlarda duruyor. Gong çalıyor ve insanlar ziyafet
salonuna geri yığılmaya başlıyor.

"Paketimi bıraktım," diyorum.

"Ben bakarım," diyor Jericho. "Dex."

Dex başını sallıyor ve bize önden yürümemizi işaret ediyor.

Jericho bir elini Isabelle'in ensesine doluyor ve onu
kendine çekiyor. Birbirlerine bakarlar, alınları

ve o kadar samimi bir an ki, başka tarafa bakmam gerektiğini hissediyorum. Jericho ona, "Zeke ve ben arabamı alacağız," diyor. "Merak etme. Yakında evde olacağım."

"Tamam," diyor ve endişelendiğini duyabiliyorum.

Zeke'i arıyorum, gong tekrar çalarken kalabalığın içinde onu bulmaya çalışıyorum.

"Hadi, Blue," diyor Isabelle kolunu benim koluma dolayarak ve bana onunla gitmekten başka seçenek bırakmıyor, Dex de arkamızdan geliyor.

EZEKIEL

I Konsey üyelerinden sonra balo salonundan sıvışırılar. Üç adam koridorun sonundaki özel bir odaya yönelir, burada başka bir muhafız kapıda beklemektedir Kapı.

"Temelli mi döndün?" diye soruyor bir kadın, görüş alanıma girerek.

Sese doğru döndüğümde Vivien'ı buluyorum, soyadı her neyse artık. En azından tek başına. Minyonları onu kuşatmıyor.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Eve temelli mi döndün?" diye soruyor, flört eder gibi görünmeye çalışıyor ama onu daha önce reddetmiş olmamdan rahatsız olduğu belli.

"Neden?" Kapı açılıp iki adamın sırtları görüldüğünde bakışlarımı onun etrafında kaydırarak soruyorum. Konsey üyeleri içeride kayboldu. Hoxton ve adamlardan biri dışarıda nöbet tutuyor.

Sağa doğru bir adım atıyor ve benimle kapıya doğru olan görüş alanımın tam ortasına yerleşiyor.

"Kaldığımız yerden devam edebilmek için dönüp dönmediğini öğrenmek istedim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir yerde ayrıldığımızı fark etmemiştim."

"Yani," diye başlıyor, başını bir tarafa eğip kalçasını diğer tarafa doğru itiyor. Dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor ve önümde diz çöktüğüne dair belli belirsiz bir anım var ama orada bitiyor. Blue'ya söylediğim gibi, sarhoştum. Çok sarhoştum. Bu ya da belki de o pek iyi değildi.

Vivien papyonumu düzeltmek için uzandı. Kaşımı kaldırıyorum.

"Biliyorsun Ezekiel, birbirimizi tanımaya çalışıyorduk ve-"

Ellerini tutup üzerimden çekiyorum. "Zamanını boşa harcıyorsun, Vivien. Çok açık olacağım. İlgilenmiyorum."

Bu durum onu şaşırtmışa benziyor ve sanırım reddedilmesi pek sık rastlanan bir şey değil. Sanırım teknik olarak güzel ama Blue'ya da söylediğim gibi, o bir engerek. Sanırım çoğu erkek o yaklaştığında kuyruğunu kıstırır.

"Getirdiğin o kızla ilgileniyor olamazsın." Homurdanıyor. "Yani, o saçlar. Hem o sosyetik mi ki? Onu buralarda hiç görmedim."

Bir gong çalıyor ve arkasından kapı açılıyor ve Konsey Üyeleri dışarı çıkıyor. Etrafımda Vivien'in ekibinin yaklaştığını ve işaret ettiğini görüyorum. Sanırım kaçıp gitmişti.

"Arkadaşların geliyor," dedim ona. "Eğer küçük düşmek istemiyorsan, uzaklaşmanı ve

Bana tekrar yaklaş. İlgilenmiyorum. Hiç ilgilenmedim. Asla da olmayacak. Bunu nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum."

"Viv! Seni sinsi şey! Onu yine mi çaldın, Ezekiel St. James?" Kadınlardan biri kıkırdayarak göğsüme çapkınca bir dürtük attı.

"Tamamen senindir," diyorum ve kendimi kurtarıyorum.

Wyatt Hoxton diğer iki muhafızdan ayrılır ve bir personel koridoruna sapar. Gong bir kez daha çalıyor, koridorlar seyreliyor. Hoxton'ı takip ediyorum, son kapıdan geçişini izliyorum. Onu Mavi'nin üstünde düşünüyorum.

Ellerini onun üzerine koyduğunu düşün.

Ona dokunduğunu.

Kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Burası bir duvar boyunca dolapları, diğer duvar boyunca kabinleri ve az önce girdiğim kapının karşısında lavaboları olan uzun, aynalı bir tezgahı olan bir personel erkek odası. İşeyen bir adamın sesini duyabildiğim dolu bir kabin dışında oda boş.

Kapıyı kilitliyorum.

Tuvaletin sifonu çekilir ve Hoxton kabinden çıkar. Çift çekim yapar.

"Burada olamazsın," diyor.

Kendini pantolonunun içine sokmayı bitirdiğinde aşağı bakıyorum. İri bir adam için küçük bir aleti var. Ama onun gibi çoğu erkeğin öyle. Bu yüzden bu kadar pislikler.

"Burası personel odası." Tezgâha doğru yürür ve ellerini yıkamak yerine bir tarak alıp saçlarında gezdirir.

"Ellerini yıkamalısın, biliyorsun. Burada öyle yazıyor. Çalışanlar ellerini yıkamalıdır." Tabelayı gösteriyorum.

Bir ona bakıyor, bir bana, soluk mavi gözleri şişman yüzünde daralıyor.

"O kızla birliktesin. Mavi saçlı olanla."

Gözlerimi kısıyorum, yüz hatlarını inceliyorum.

"İşimiz var mı?" Tarağı yere bırakıyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor.

"Olabilir."

Başını eğip beni izliyor. "Bu ne iş olabilir ki?" Bakışlarını ellerime kaydırıyor, sonra tekrar yüzüme bakıyor. "Ezekiel St. James."

Dövme. Jericho ve benim dövmelerimiz aynı. Herkes bilir.

"Ne işimiz var?" diye sordum. "Sanırım sana bir sorum var." Kaşlarını kaldırıyor. Ona doğru bir adım atıyorum. "Kirli, yıkanmamış ellerini on altı yaşındaki bir kızın pantolonuna sokmanın doğru olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor ve bir an için yanlış anlayıp anlamadığımı merak ediyorum. Ama sonra ifadesi değişiyor. Her şeyin yerine oturduğu anı görüyorum. Önemli değil, çünkü yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya çoktan karar vermiştim. Blue'ya ne yaptığını hatırlayıp hatırlamaması önemsiz.

Hoxton'ın yüzü şekil değiştirir, zar zor var olan nezaket maskesi düşer, altındaki canavar su yüzüne çıkar. Arkaya, ceketinin altına uzanıyor. Bir silah bekliyorum, ama onun yerine bir sustalı bıçak çıkarıyor, bıçağı serbest bırakmak için bir düğmeye basıyor ve bana doğru adım atıyor, şiddeti alıştırılmış.

Ama ben şiddete yabancı değilim. Bıçağı yüzümden bir santim uzağa fırlattığında eğildim.

ve bileğini kavradım. O güçlü, ama ben de güçlüyüm ve içimde bir erkeğin olması gerekenden çok daha fazla öfke var. Bileğini tutup aynaya çarpıyorum, Camın kırıldığını duymak, parçalanmasını izlemek.

Elinin arkasındaki kan benimkine sıçırıyor ve ben de tekrar yapıyorum, bıçağı onun elinden alacak kadar sert vuruyorum. Tezgâhtan yere düşüyor.

Gerçi buna ihtiyacı yok. Bu adam nasıl dövüşüleceğini biliyor. Ama ben de öyle.

Karnıma bir yumruk indirdi ve geriye doğru sendeledim, ama hemen ayağa kalktım, babam bana bunu öğretti, acıyı yutmamı yoksa daha fazlası olacağını öğretti. Karılar her zaman daha fazlasını alır. Uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim bir öfke beni ele geçiriyor, içimdeki canavar uyanıyor ve özgürce hüküm sürüyor, bedenim üzerinde özerklik kazanıyor, uzuvlarım bana ait değil, bu şeye ait. İçimdeki bu hayvana.

İçimdeki katil.

Yerdeyiz. Kan tadı alıyorum, muhtemelen kendiminkini. Onun mu? Muhtemelen. Yumruğumu Hoxton'ın yüzüne indiriyorum. Yumuşamış, şişmanlamış.

"Söyle bana. On altı yaşında bir kızın pantolonunun içine pis elini sokmanın neden kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü söyle. Küçük sikini takip etmenin öncüsü mü? Bu mudur yani? Küçük kızlara tecavüz etmek hoşuna mı gidiyor, seni lanet domuz? Seni pis, iğrenç domuz."

Gülüyor ve bu beni şaşırtıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Karşılık veriyor ama benim büyüyen öfkemle boy ölçüşemiyor. Yıllardır biriktirdiğim öfkemle. Parmakları başının hemen üstündeki sustalıyı kapatıp yüzüme doğru getirdiğinde,

Elini tutup büküyorum, çeviriyorum ve boncuk gibi, şeytani gözlerine bakarak hançeri karnına saplıyorum.

Kan yüzüme sıçırıyor, ellerimi ve giysilerimi kaplıyor. Sıcak ve fokurduyor ve Hoxton bir, iki kez öksürürken gözleri irileşiyor, bıçağı yukarı doğru iterken boğazında kan fokurduyor, eti, yağı ve bağırsakları kesiyorum, piçin bağırsaklarını deşiyorum, hayatının ondan boşaldığını hissediyorum, her tarafına dökülüyor, lekesi her duyuma nüfuz ediyor, ta ki tek gördüğüm kırmızı olana kadar. Kokladığım tek şey kan. Tek istediğim kan.

Tanıdık bir ses anı bozar.

Arkama yaslanıp nefes alıyorum. Sesin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Biliyorum.

Cebimde telefonum çalıyor. Ona uzanmadım ve durdu. Önümdeki adama bakıyorum. Kolları ve bacakları yayılmış. Başı bir tarafa. Gözleri açık. Ağzından, karnından kan akıyor.

"Siktir! Zeke!"

Tam kapı çarparak açılırken ve Jericho parçalanmış çerçevenin içine düşerken kapıya bakıyorum.

Manzaraya bakıyor. Bakışlarını takip ediyorum. Ayağa kalkıyorum. Lavaboya yürüyüp suyu açıyorum. Jericho kapıyı kapatıyor. Yine de kalmıyor. Kırılmış, çerçevesi parçalanmış.

Ellerimi yıkıyorum, Hoxton'ın sustalı bıçağı porselen lavaboya gürültüyle çarpıyor.

"Ne yaptın lan sen?" Jericho soruyor.

"Onu tanıdı. Bu an meselesiydi," diyorum, ses tonum sakin. Çoğunlukla doğru.

"Yüce İsa. Şu haline bak." Hoxton'a bakıyor. Nabzını kontrol etmeye gerek yok. Adam ölmüş. "Sen burada kal. Ben arabayı getireceğim. Koridorun sonunda bir çıkış var. Telefonun nerede?"

"Cep."

"Seni tekrar aradığımda, lanet telefonu aç. Burada kal. Kimsenin seni bu halde görmesine ihtiyacımız yok." Ortadan kayboldu ve ben yüzümü yıkamak için eğildim, kalp atışlarım tekrar normale döndü. Suyu saçlarıma itiyorum. Kanla yapış yapış olmuş. Hoxton'a bakıyorum ve babamı ve metresini öldürdüğümde hissettiklerimin aynısını hissediyorum. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Kapı tekrar açıldığında, ağabeyimin elinde bir trençkotla içeri girdiğini görüyorum.

"Bunu giy," dedi ve ben de ondan aldım. "Gidelim. Onu bırakmak zorundayız."

Lavabodan sustalıyı alıyorum, kapatıyorum ve rahatça cebime sokuyorum.

"Seni gören oldu mu?" Jericho dışarı çıkmadan önce koridoru kontrol ederken soruyor ve koridorda hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüyoruz. Dışarı çıkıyoruz, serin gece havası tenime iyi geliyor.

Sirenler çalıyor. Duraksadım. Biri çoktan polisi mi aradı? Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Biz Toplum'uz. Kendi polisimiz var.

Kardeşimin arabasına bindik. "Blue ve Isabelle nerede?"

"Dex onları eve götürüyor. Seni gören oldu mu?" Jericho tekrar soruyor.

"Yapmışlarsa da umurumda değil," diyorum.

"Tanrı aşkına." Sakin bir şekilde arabayı sürer ve yerleşkeden çıkar.

Siren sesleri yükseliyor, uzaktan ışıklar yanıp sönüyor, trafik artıyor.

"O da neydi öyle? Nesin sen, bir çeşit kanunsuz mu?" Jericho soruyor.

"Sana onu tanıdığını söylemiştim. İkiyle ikiyi bir araya getirmesi an meselesiydi. Blue'yu buraya getirmemeliydik. Bu bir hataydı."

"En azından artık biliyoruz. Hoxton Konsey üyeleri için çalışıyor olabilir. Onlardan biri o dosyaları alması için onu Lucky'nin evine gönderdi. Ve içimden bir ses Lucky'nin cezasının bu kadar erken bir döneminde şartlı tahliye edilmesine onların müdahale ettiğini söylüyor. O dosyaları geri istiyorlar. Onları bulmamız gerek."

"Ben bakarım."

Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Nasıl?"

"Onda var. Onda olduğunu biliyorum. Bu gece alacağım." Arabamız bina kuyruğuna katılmak için yavaşlarken Blue'yu aramak için telefonumu cebimden çıkarıyorum. İleride bir kaza var.

Telefon çalıyor. Etkinliğe yanında mı getirdi? Evet. Çantasına koymuştu. Bunu hatırlıyorum. "Ne oluyor lan?" Jericho diyor.

Ona bakıyorum, telefon çalmaya devam edince bağlantıyı kesiyorum. Kapısını açtı. Bakışlarımı ön camdan yukarı kaydırıyorum.

"Isabelle?" Sorduğunu duydum.

Kapımı açıyorum ama bu hiç mantıklı değil. Isabelle burada mı?

"Isabelle!" Jericho kaza mahalline doğru koşar.

Çarpılan arabaya bakıyorum. Açılan hava yastığına. Gördüklerimi anlamlandıramadan dışarı çıkıp koşmaya başladım.

MAVİ

My kafa. Sikeyim. Kafam.

Kulaklarım cınlarken gözlerimi sıkıyorum, sesin tonu diğer tüm sesleri bastırıyor. Bir inilti duyuyorum ve gözlerimi açmaya çalışıyorum.

Biri çığlık atıyor ve arabanın alarmı çalıyor. Sürücüler korna çalıyor, kızgınlar mı? Neden? Neden bu gürültü?

Kapım açıldı ve arabadan geriye doğru düştüm. Biri beni yakaladı. Emniyet kemerimi takmıştım. Daha yeni takmıştım. Takmamış mıydım?

Isabelle ve ben arabaya bindik. Dex kapıyı kapattı ve her zamanki gibi sessiz bir şekilde sürücü koltuğuna oturdu. Yerde tanıdığım bir ruj gördüm. Onu almak için eğildim ve arabanın Zeke'in beni kaçırmak için kullandığı araba olduğunu fark ettim. Evet. İşte bu. İşte bu. Ruj almak için emniyet kemerimi açtım. Işıklara gelmiştik. Sadece bir saniyeliğine.

Ama sonra, bir şey bizi vurdu.

Sert bir şey. Isabelle.

Oh, Tanrım. Isabelle. O hamile.

İnleme. Sanırım bu o. Göz kapaklarımı açmaya çalışıyorum ama bu imkansız.

Eller kollarımı sertçe kavradı. Arabadan dışarı çekildim. Parmaklar etime batıyor. Başım geriye doğru savruluyor, bacaklarım kaldırıma çarpıyor, sürükleniyorum, sert çakıllar bacaklarımın arkasını kesiyor, sonra kaldırılıyorum, taş bir duvara dayanmışım gibi hissediyorum. İşte o saniyede gözlerimi açmayı başarıyorum. Sadece kısa bir an için. Sadece bir saniyeliğine.

Ve gördüğüm

şey. Oh Tanrım.

Hayır. Hayır.

Olamaz. Gördüğüm şey hiç mantıklı değil. Yerleşkede. Yaşlı adamları koruyor. Onu gördüm. Gördüğümü biliyorum.

Sırıttıyor ve ağzı çok geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve fark ediyorum ki bu onun ağzı değil. Yara izleri var, ağzının köşelerinden kulaklarına kadar uzanan çizgiler. Onu palyaço gibi gösteriyorlar. O gece yoktu. Zihnim bunu kataloglardı, değil mi?

"Beni hatırladın mı?" diye soruyor, sesi tanıdık, nefesi yüzümde sıcak ve iğrenç.

Ona bakıyorum, o mavi gözler o kadar soluk ki, iğne batan göz bebekleri dışında neredeyse renksiz.

Mücadele ediyorum ve o

kıkırdıyor. "Güzel."

Ambulanslar Rolls Royce'a gelir. Dex bayılmıştı. İri bedeninin öne doğru yığıldığını görüyorum. Tanrım. O iyi mi? Ve işte Isabelle. Isabelle sersemlemiş görünüyor. Ağlıyor. Çığlık mı atıyor?

Bebek. Bebek iyi mi? Oh

Tanrım.

Kargaşanın dışındayız, yanıp sönen kırmızı ışıklardan uzaklaşıyoruz.

"Hayır!" O korkunç gözlü, saçları daha kısa kesilmiş, yüzü daha dolgun Hulk beni bir arabanın bagajına bırakırken, kollarımı, bacaklarımı sallayarak, canlanarak çığlık atıyorum. Kargaşanın olduğu yöne bakıyor, sonra bana dönüyor ve yine o palyaço gibi gülümsüyor.

"Sonunda birlikte olma şansını elde edeceğiz gibi görünüyor. Ve sana borçluyum, seni küçük sürtük."

Bagajı çarparak kapattı ve beni hapsetti. Bir an sonra, lastikler siren seslerinden ve güvenlikten uzaklaşarak sert bir dönüş yaparken ve mutlak, boğucu bir karanlık beni yutarken kenarına doğru savruluyorum.

TEŞEKKÜRLER

Günahkârlar Düetinin ilk bölümü olan By Sin To Atone'u okuduğunuz için teşekkürler.

Blue ve Zeke'in hikâyesi [By Blood To Avenge](#)'da sona eriyor.

[By Blood To Avenge](#)'ı satın almak için buraya tıklayın!

NATASHA KNIGHT TARAFINDAN DA

Günahkarlar Düeti

Kefaret için
günahla İntikam için
kanla

Kahramanlar ve

Kötüler Düeti

Kırdığımız Kahramanlar
Yaptığımız Kötüler

Augustine Kardeşler

Günahlarımı Bağışla Beni
Kötülükten Kurtar

Sacrifice Düeti (IVI)

Ondalık
Tövbekar

Yıkık Krallık Düeti

Yıkık Krallık
Kırık Kraliçe

Şeytanın Piyonu Düeti

Şeytanın Piyonu
Şeytanın Kefareti

Sahip Olmak ve Tutmak

Bu Yüzükle

Seni Çaldım:
Dante'nin Yemini

Toplum Üçlemesi (IVI)

Ruhun Ağrıları
Günahın Telafisi
Kalbin Dirilişı

Ayin Üçlemesi (IVI)

Onun
Hükümdarlığı
Kadının İsyanı
Onların
Hükümdarlığı

Karanlık Miras Üçlemesi

Taken (Karanlık Miras, Kitap 1)
Torn (Karanlık Miras, Kitap 2)
Twisted (Karanlık Miras, Kitap 3)

Kutsal Olmayan Birliktelik Düeti

Kutsal Olmayan
Birlik Kutsal
Olmayan Niyet

Collateral Damage Düet

Collateral: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romansı
Damage: Bir Görücü Usulü Evlilik Mafya Romanı

Bağlayan Bağlar Düeti

Maden

Onun

MacLeod Kardeşler

Şeytanın Pazarlığı

Benedetti Mafia

Dünyası

Salvatore: Karanlık Bir Mafya Romanı

Dominic: Karanlık Bir Mafya Romanı

Sergio: Karanlık Bir Mafya Romanı

Benedetti Kardeşler Kutu Seti (Salvatore, Dominic ve Sergio'yu İçerir) Killian:

Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Giovanni: Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Amado Kardeşler

Onursuz Rezil

Unhinged

Tek Başına Karanlık Romantik

Descent

Deviant

Güzel Yalancı

İntikam

Onları Esir

Almak, Benimki

Alfa

Vahşi'ye verildi

Canavar tarafından
ele geçirildi Canavar
tarafından
sahiplenildi

Esirin Arzusu

Koruyucu Velayet

Amy'nin Katı Doktoru

Emma'yı Evcilleştiriyor

Megan'ı

Evcilleştirmek

Naia'yı

Evcilleştirmek

Sophie'yi Geri Kazanmak

İtfaiyeci Kız Tehlikeli

Meydan Okuma

Onun Serseri

Şövalyesi

Diz Çökmek Öğretildi

Ehlileştirilmiş: Roark Kardeşler Üçlemesi

NATASHA KNIGHT HAKKINDA

Natasha Knight, Romantik Gerilim ve Karanlık Aşk Romanlarının USA Today Çok Satan yazarıdır. Bir milyondan fazla kitabı satılmış ve yedi dile çevrilmiştir. Şu anda kocası ve iki kızıyla birlikte Hollanda'da yaşamaktadır ve yazmadığı zamanlarda ormanda kitap dinleyerek yürümekte, bir köşede oturup kitap okumakta ya da kaçabildiği sıklıkta dünyayı keşfetmektedir.

Natasha'ya buradan yazın: [natasha@ natasha-knight.com](mailto:natasha@natasha-knight.com)

Haber bültenime kaydolmak ve ÜCRETSİZ bir kitap almak için buraya tıklayın!

www.natasha-knight.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.